

Kỳ nghỉ hè ở **ROMA**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ODETTE FERRY

Kỳ Nghỉ Hè Ở Roma

Odette Ferry

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Chương I</u>	
<u>Chương II</u>	
<u>Chương III</u>	
<u>Chương IV</u>	
<u>Chương V</u>	
<u>Chương VI</u>	
<u>Chương VII</u>	
<u>Chương VIII</u>	
<u>Chương IX</u>	
<u>Chương X</u>	
<u>Chương XI</u>	
<u>Chương XII</u>	
<u>Chương XIII</u>	
<u>Chương XIV</u>	
<u>Chương XVI</u>	
<u>Chương XVII</u>	

[Giới thiệu](#)

Trên cơ sở truyện phim của bộ phim lãng mạn nổi tiếng cùng tên năm 1953, cuốn tiểu thuyết tái hiện lại quãng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc của Ann, một nàng công chúa châu Âu ở thành Roma. Chuyến phiêu lưu phá rào của nàng công chúa đã nảy nở mối tình với một nhà báo Mỹ dẫn dắt người đọc qua những ngã đường thành phố vĩnh cửu La Mã này.

Ann là một cô gái mới lớn xinh đẹp và khao khát được khám phá cuộc sống sôi động bên ngoài. Nhưng vị thế một công chúa phải tuân theo các nghi thức ngoại giao đã cản trở nàng làm được những điều mình muốn. Trong một đêm hè ở Roma, Ann đã lên ra ngoài phố và tình cờ gặp Joe Bradley, một nhà báo Mỹ làm ở văn phòng tại đây. Dĩ nhiên Joe không biết Ann chính là công chúa. Do đã bị uống thuốc ngủ ở lâu đài, Ann ngủ gật và Joe đành đưa nàng về căn hộ của mình đang trọ. Khi biết được Ann chính là công chúa thì Joe cũng bị yêu cầu phải viết phóng sự về nàng. Joe rơi vào tình cảnh khó xử khi phải lựa chọn giữa việc viết một bài báo giật gân về Ann và chia sẻ hạnh phúc bên cô. Chuyến phiêu lưu quanh thành phố cổ đã làm nảy sinh tình cảm giữa hai con người. Đúng lúc đó, Ann phải lựa chọn giữa việc từ bỏ ngai vàng kế vị và việc đi theo tiếng gọi trái tim để làm một cô gái bình thường. Tuy kết thúc truyện không được như mong đợi nhưng công chúa Ann đã thể hiện rất cao tinh thần trách nhiệm của mình đối với quốc gia, đó là số phận mà cô đã phải gánh vác kể từ khi sinh ra. Những gì mà công chúa Ann và Joe trải qua như một sự chứng minh cho tình yêu không có giới hạn đồng thời cũng thể hiện trách nhiệm vốn có của bản thân mình đối với xã hội.

Sách kèm theo những hình ảnh đẹp và thông tin về bộ phim đã đi vào huyền thoại với hai diễn viên Audrey Hepburn và Gregory Peck. Bộ phim đã được xếp hạng số 1 trong 100 phim tình cảm lãng mạn của điện ảnh Mỹ nhờ diễn xuất tuyệt vời và kịch bản hấp dẫn sinh động lạ thường. Cuốn sách sẽ mang lại không khí của một thời hoàng kim của điện ảnh kinh điển Hollywood và thành phố Roma đẹp tráng lệ thần tiên.

PARAMOUNT PRESENTS
gregory
PECK
audrey
HEPBURN

IN
WILLIAM WYLER'S
PRODUCTION OF

roman holiday

WITH **EDDIE ALBERT**

SCREENPLAY BY
IAN McLELLAN HUNTER AND JOHN DIGHTON
STORY BY IAN McLELLAN HUNTER
PRODUCED AND DIRECTED BY WILLIAM WYLER

HÃNG **PARAMOUNT** GIỚI THIỆU

**GREGORY PECK -
AUDREY HEPBURN**

TRONG MỘT BỘ PHIM CỦA ĐẠO DIỄN
WILLIAM WYLER

*Kỳ nghỉ hè
ở Roma*

CÙNG THAM GIA DIỄN XUẤT **EDDIE ALBERT**

KỊCH BẢN **DANTON TRUMBO** VÀ **JOHN DIGHTON**

TRUYỆN **DANTON TRUMBO**

ÂM NHẠC **GEORGES AURIC** VÀ **VICTOR YOUNG**

QUAY PHIM **HENRI ALEKAN** VÀ **FRANZ PLANER, ASC**

BIÊN TẬP **ROBERT SWINK**

NHÀ SẢN XUẤT **WILLIAM WYLER**

PHÁT HÀNH **PARAMOUNT PICTURES**

NGÀY CÔNG CHIẾU 27 THÁNG 8 NĂM 1953
ĐỘ DÀI 118 PHÚT

Kỳ nghỉ hè ở Roma (1953) là một phim hài lãng mạn của đạo diễn William Wyler. Mặc dù tác giả kịch bản là Danton Trumbo và John Dighton, nhưng do Danton Trumbo nằm trong danh sách đen của Hollywood trong thời kỳ chống Cộng do nghị sĩ McCarthy chủ xướng, tên ông không được ghi. Thay vào đó, Ian McLellan Hunter là người đứng tên. Tên của Trumbo chỉ được đề lại khi phim ra bản DVD vào năm 2003. Mặc dù vậy, Trumbo đã giành được hai giải Oscar cho kịch bản hay nhất trong thời gian bị liệt vào danh sách đen, với *The Brave one* (Kẻ dũng cảm, 1956) dưới một tên giả và trước đó là chính bộ phim *Kỳ nghỉ hè ở Roma*. Năm 1993, Viện hàn lâm điện ảnh Mỹ đã trao lại giải Oscar cho Danton Trumbo.

Bộ phim này đã giành được 3 giải Oscar. Ngoài giải cho kịch bản, còn có giải phục trang và giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cho Audrey Hepburn.

Trong thập niên 1970, cả Gregory Peck và Audrey Hepburn đã có ý định làm phần tiếp theo, nhưng dự án không thực hiện được. 1987, một phiên bản phim truyền hình đã được làm với diễn xuất của Tom Conti và Catherine Oxenberg, một nữ diễn viên có xuất thân từ gia đình dòng dõi hoàng gia châu Âu.

Vai Joe Bradley ban đầu được viết cho Cary Grant. Tuy vậy Grant từ chối vì cho rằng mình quá nhiều tuổi để đóng người yêu của Hepburn (năm đó ông 49 tuổi trong khi Hepburn 24 tuổi, dù ông sẽ đóng cùng cô mười năm sau đó trong phim *Charade*). Vai diễn được trao cho Gregory Peck đã đem lại cho ông hợp đồng của ngôi sao duy nhất trong phim, vì lúc đó Audrey Hepburn hãy còn là gương mặt quá mới để hứa hẹn điều gì. Giữa chừng phim đang quay, Peck đề nghị Wyler nâng thù lao của cô lên ngang bằng với ông - một ứng xử gần như chưa hề có ở

Hollywood. Hai người sau này trở thành bạn thân, thậm chí Peck còn giới thiệu Hepburn với người bạn Mel Ferrer, sau đó trở thành người chồng đầu tiên của cô.

Vai công chúa Ann ban đầu được viết cho Elizabeth Taylor. Hepburn được chọn sau khi diễn thử một cảnh. Sau khi cô đóng một cảnh bình thường không mấy ấn tượng, đạo diễn hô “cắt”, nhưng người quay phim vẫn để máy quay chạy, và thu được cảnh nữ diễn viên trẻ tự nhiên trở nên hoạt bát khi cô trò chuyện với đạo diễn. Đoạn phim vô tình quay đã giành được vai diễn cho cô, một số cảnh trong đó đã được dùng trong đoạn phim quảng bá ban đầu, đoạn quay thử thêm vào đó cũng chiếu cảnh Hepburn thử phục trang của Ann và cả cảnh cắt tóc có liên quan đến một cảnh trong phim. Vai Ann trong Kỳ nghỉ hè ở Roma là vai diễn chính đầu tiên đã đem đến công chúng một ngôi sao lớn.

Kỳ nghỉ hè ở Roma được chọn vào trong nhóm 100 phim hay nhất mọi thời đại. Năm 1999, được Thư viện Quốc hội Mỹ xếp hạng “có ý nghĩa về mặt văn hóa, lịch sử và mỹ học” và được tuyển chọn để lưu trữ tại Cơ quan Lưu trữ Phim ảnh Quốc gia của Hoa Kỳ.

Bản dịch của Nhà xuất bản Trẻ được dịch theo bản tiếng Pháp Vacances Romaines của Odette Ferry, chuyển thể từ kịch bản gốc của bộ phim.

Paramount présente
GREGORY PECK • AUDREY HEPBURN
dans un film de **WILLIAM WYLER**

EDDIE ALBERT

Prod et Réal. **WILLIAM WYLER**

Soin. **IAN McLELLAN HUNTER • JOHN DIGHTON**

d'après une histoire de Ian Mc Lellan Hunter

le roman tiré de ce film est publié aux éditions Robert Laffont

C'est un Film Paramount

Chương I

NGỒI TRÊN TÀU HỎA VỀ ROMA, công chúa Ann không ngớt nói một mình: “Con đường đầy hoa antigone^[1], antigone, antigone - ta cũng chẳng biết hoa antigone là hoa gì, nhưng nghe tên cũng vui tai và âm thanh có vẻ theo đúng nhịp của con tàu đang chạy nhỉ!”

... Từ khi công chúa Ann hiểu rằng người thừa kế ngai vàng không thể tâm sự với bất cứ ai, nàng đã cố tập cho mình thói quen ngồi nói một mình. Khi còn bé, mỗi khi đi dạo với bà vú già trên những con đường rải sỏi của công viên Barinoslay, công chúa Ann đã bịa ra những câu chuyện thần tiên tuyệt đẹp, trong đó con ngựa, con chó và con mèo xiêm đáng yêu của nàng đã là những nhân vật chính. Công chúa Ann hiểu rằng cuộc sống của nàng luôn luôn phải lệ thuộc vào lễ nghi và hình thức.

Ann vừa tròn hai mươi tuổi và suy nghĩ của nàng không hề thay đổi. Nếu Ann không còn chơi những đồ chơi nàng ưa thích nữa thì nàng vẫn thường mơ đến chúng. Ann nhắm mắt để cho bà công tước Vereberg người theo hầu lầm tưởng nàng đã ngủ. Bà công tước tưởng thật và đang chú tâm vào việc chơi bài với tướng Brovno.

Công chúa Ann đang trên đường đến Roma, không biết nên vui hay nên buồn?

Nàng tự nhủ: “Ôi, thì cũng giống như ở Paris hay Luân Đôn và Đan Mạch thôi. Ta chỉ được xem những gì đã được vạch ra trong chương trình. Quan đại thần hoàn toàn không có chút sáng kiến. May lắm thì ta sẽ được xem đấu trường Colosseum và Forum, người ta sẽ trình bày về nguồn gốc của Roma, những câu chuyện huyền thoại về Remus và Romulus”.

Đó là những gì đã thực sự xảy ra tại Paris. Ann đã dự một buổi tiệc tại điện Élysée. Nàng đã nghe bài diễn văn của ngài bộ trưởng, rồi từ bao lon của khách sạn thành phố, Ann vẫy chào dân chúng Paris đến nghênh đón nàng. Và lẽ tất nhiên, Ann nào có được đi xem buổi trình diễn thời trang tại những nhà may nổi tiếng, điều mà hầu hết những cô gái đồng lứa với Ann điều mơ ước. Bây giờ Ann hãy còn tức tối khi không được đưa đến nhà may Dior và Fath. Đây là chưa nói đến những khu vui chơi giải trí Saint Germain de Prés! Phải chi Ann được vứt bỏ cái vương miện, những lễ nghi của triều đình để sống thoải mái vài ngày như một thường dân! Tiếc rằng điều đó không thể nào thành sự thật. Ann là một công chúa sắp lên kế vị cha trên ngôi báu của vương quốc Varosthénie.

Chính vua cha cũng không quyết định được chuyến du lịch này của Ann, mà ông phải lệ thuộc vào hạ viện, thượng viện, những nghị sĩ, và ai biết chẳng cả đến những người phụ quét đường nữa! Ann tự an ủi: “Thôi mà Ann, phải biết điều một chút chứ. Suốt đời cô là một công chúa, hãy an phận đi”.

... Ann bắt đầu thấy cay cay trong mắt, đôi mi nặng trĩu, giấc ngủ đến với nàng công chúa, một giấc ngủ đầy mộng mơ...

Khi Ann thức giấc, con tàu vừa ra khỏi Viterbe. Trong toa, bà công tước Vereberg đang sửa lại mái tóc và áo xống trước tấm gương. Không thấy tướng Brovno trong toa. Bà Vereberg nhìn đồng hồ và đến gần công chúa để đánh thức nàng dậy. Ann giả vờ nhắm mắt.

- Thừa công nương, chúng ta sắp đến nơi rồi, xin mời công nương sửa soạn là vừa.

Bấy giờ Ann mới chịu mở mắt. Ánh sáng trong toa xe đã thay đổi: màu tím pha lẫn màu hồng của buổi chiều tà. Lợi dụng lúc không ai để ý, Ann chồm ra cửa sổ. Dòng sông Tiber lờ lững chảy dưới cầu Milvio. Vài phút nữa con tàu sẽ đến Roma.

Ann ngồi xuống cho bà công tước sửa lại mái tóc. Ngắm mình trong gương nàng thở dài dễ chịu. Đối với một thiếu nữ, dù là một vị công chúa đi nữa, thì đó cũng là một điều thích thú khi nhìn thấy mình có đôi mắt màu tím thật đẹp, một khuôn mặt trái xoan, mũi nhỏ, cặp môi mọng xinh xắn, mái tóc mềm mại và óng ả, vàng như màu lúa chín.

Ann nghe những lời dặn dò cuối cùng của bà công tước Vereberg. Bà đang nói về vị đại sứ sẽ đợi họ ở nhà ga, bà không ngớt khen ngợi những đức tính của ông, chẳng là ông là một bạn cũ của người chồng đã quá cố của bà. Kể từ lúc ấy, Ann không còn nghe thấy gì nữa nhưng nàng vẫn vờ giữ vẻ mặt chăm chú.

Vào đến sân ga, chiếc đầu tàu còn cố xit một làn khói đen rồi mới chịu dừng lại. Trên bến, những nhân vật cao cấp, những tướng tá xúm quanh toa để chờ đón công chúa Ann. Người ta có cảm tưởng rằng chính họ lại là những người đem đến sân ga sự im lặng.

Đôi mắt Ann mất ngay vẻ tinh nghịch, sự chán chường nặng nề của nghi lễ triều đình lại xâm nhập tâm hồn nàng công chúa trẻ tuổi, dường như nó theo Ann đi khắp mọi nơi, trung thành như bóng với hình.

Ngài đại sứ hôn tay Ann. Những vị khác cúi gập mình trước mặt nàng, mặc dù họ đã được giới thiệu từng người với Ann nhưng nàng không tài nào nhớ được. Và rồi Ann cùng bà công tước chui vào chiếc xe đen bóng loáng đang đợi sẵn để về tòa đại sứ.

Rất may, hôm ấy không có kế hoạch gì được dự tính trong chương trình, Ann được phép ăn tối một mình cùng với bà Vereberg và đi ngủ sớm... Một mối vì chuyến du lịch đường dài, trong nháy mắt Ann đã chìm vào giấc ngủ, trong mơ cô không còn là nàng công chúa nữa mà chỉ là một cô gái trinh trắng đang chờ một vị hoàng tử đưa mình đến những vùng đất xa lạ và tuyệt vời của tình yêu.

Chương II

ANN ĐÃ LẦM khi nghĩ rằng nàng sẽ được đi xem đấu trường Colosseum, Forum và những thắng cảnh cổ xưa của Roma. Theo lời quan đại thần thì những cuộc viếng thăm có tính cách lịch sử này có thể dời lại vào một ngày khác, vì việc này không tạo một hiệu quả nào trên mối bang giao giữa nước Ý và Varosthénie.

Hiện thời việc cấp bách nhất là đến dự một cuộc duyệt binh. Đứng trên khán đài, Ann phải luôn luôn nở trên môi nụ cười tươi tắn, một nụ cười dùng cho những buổi lễ, cười nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng, thờ ơ trước những binh lính, những sĩ quan, những pháo thủ cùng đám lính bộ binh đang diễu hành qua khán đài.

Chiều đến, sứ quán tổ chức một buổi dạ vũ. Sau bữa ăn tối vội vàng, Ann đã phải phó mặc đầu tóc, mặt mũi, hình hài cho các thợ làm tóc, thợ may và các cô trang điểm. Người ta đã sửa đi, sửa lại cách trang điểm, cột, thắt, tháo, cái áo đầm dài chấm gót, thử hết thứ nữ trang này đến thứ nữ trang khác... cuối cùng, kết quả đã làm vừa lòng bà Vereberg và cả chính Ann nữa.

Khi công chúa Ann trẻ đẹp tiến vào đại sảnh cùng ngài đại sứ, tiếng trầm trồ khen ngợi nổi lên rì rào trong đám quan khách. Ai cũng biết là công chúa Ann rất xinh đẹp qua những bức ảnh trên báo chí, nhưng không ai có thể ngờ được cái phong cách quá dịu dàng, xinh đẹp, nét kiêu diễm và tao nhã ở một cô gái vào lứa tuổi Ann.

Tuy nhiên nàng công chúa trẻ tuổi dường như không màng đến sự hâm mộ của đám quan khách, chỉ ngẩng đầu hơi cao một chút, nàng tiến thẳng đến bục ở cuối đại sảnh. Thật ra, chẳng phải Ann kên kiêu mà chỉ vì nàng quá mệt mỏi và muốn đánh đổi tất cả những vương miện trên thế gian này lấy một phút nghỉ ngơi, và điều hạnh phúc nhất đối với Ann bây giờ là được ngồi xuống. Nhưng hiện giờ thì Ann còn cần phải đương đầu với sự tấn công của đám quan khách đang muốn được ra mắt nàng công chúa xinh đẹp và đang nhìn Ann bằng những cặp mắt tò mò.

Ann đã luôn luôn cố gắng giữ nụ cười trên môi và không để người chao đi vì mệt mỏi. Nàng nhớ hết những câu nói ngắn bằng những thứ tiếng khác nhau mà nàng phải dùng đến mỗi khi quan đại thần giới thiệu. Bàn tay Ann cứ đưa ra rồi lại rút về cho từng người hôn tay và miệng Ann thì luôn luôn lặp lại những câu: Guten Abend - Good evening - Bonsoir...[\[2\]](#)

Lạy Chúa, không biết bao giờ mới kết thúc đây? Như trong cơn ác mộng, không làm sao khóa nổi vòi nước cứ chảy mãi, chảy mãi, chảy mãi... Nước dâng lên từ từ quanh Ann, những gợn sóng nhỏ chẳng bao lâu sẽ bao phủ quanh nàng...

... Lại còn cái đôi giày quái ác cứ bó lấy chân nữa chứ! Hay là cởi thử một vài phút xem sao, vả lại, cái áo da hội sẽ che lại, chẳng ai thấy đâu!... Và rồi nàng công chúa xinh đẹp từ từ rút chân ra khỏi chiếc giày dễ ghét, trên môi Ann nở một nụ cười thỏa mãn. Ôi, niềm sung sướng và sáng khoái tràn ngập thân thể Ann. Lần đầu tiên trong buổi dạ hội, nụ cười của Ann không có vẻ gượng ép.

Nhưng than ôi, niềm sung sướng của Ann sao mà ngắn ngủi: buổi lễ giới thiệu sắp kết thúc và Ann sắp phải xỏ chân vào chiếc giày dễ ghét và chịu đựng cho đến bao giờ không biết những ngón chân bị dồn ép đau đớn... Nhưng thôi chết rồi..., mò mãi mà Ann không tìm ra chiếc giày. Dưới chiếc áo da vũ màu trắng, bàn chân trần của Ann quơ qua, quơ lại, nhưng trời ơi, vẫn không thấy tăm hơi chiếc giày quái ác đâu cả! Bậm môi, Ann cố tìm lại lần nữa, nhưng suýt tí nữa thì Ann ngã vì mất thăng bằng. Đại tướng Brovno thoáng nhú mày, tưởng Ann bị xây xẩm, vội đưa tay đỡ. Cuối cùng, Ann đã có thể ngồi... nhưng cô vẫn chưa tìm ra chiếc giày - có lẽ nó định manh tâm làm hại nàng công chúa trẻ tuổi... Không hiểu có giống những vật bất động vô tri giác mà Lamartine^[3] đã đề cập đến, chiếc giày của Ann cũng có một linh hồn quái ác chăng? Chán nản, Ann ngồi phịch xuống ghế, và chính lúc đó Ann trông thấy chiếc giày bạc nằm trên bục cách chỗ nàng ngồi hai xăng-ti-mét và hình như “nó” đang cười chế diễu nàng... Nguy hại hơn nữa, không phải chỉ mình Ann trông thấy “nó” mà cả bà công tước, ông đại tướng và đại sứ cũng trông thấy. Phải làm gì đây? Trước công chúng, ai là người dám xỏ giày cho công chúa. Thật tai hại nếu báo chí biết được điều này, ắt hẳn họ sẽ thêu dệt nhiều lắm.

Trong khi những ngài tai to mặt lớn đang cố tìm cách cứu vãn tình thế, thì công chúa Ann đã đưa chân kéo chiếc giày vào dưới chiếc váy một cách âm thầm lặng lẽ, cuối cùng chiếc giày quái ác đã nằm gọn dưới váy Ann. Thở phào nhẹ nhõm, Ann xỏ chân vào giày. Khi ngài đại sứ đến mời Ann ra khai mạc buổi dạ vũ, Ann khoan thai đứng lên và nhẹ nhàng xoay theo điệu nhạc trong vòng tay của người đại diện vương quốc Varosthénie.

Một đại tướng, một công tước, một hoàng tử, một đại tá hải quân đã mời Ann nhảy, nàng cố lịch sự lắng nghe những câu chuyện của họ, và may thay những câu chuyện này thường bị tiếng nhạc át đi nên Ann đỡ phải trả lời. Chỉ cần Ann hơi nghiêng đầu một chút, trên môi nở một nụ cười duyên dáng là mọi việc xem như ổn thỏa.

Ann không thể đếm hết bao nhiêu lần đã ra sàn nhảy, cũng không thể đếm hết bao nhiêu ly sâm banh đã được đem đến mời nàng. Ann có cảm tưởng nàng như một người máy: nàng không phải là một thiếu nữ hai mươi tuổi đang khát khao cuộc sống, mà là một công chúa sắp lên ngôi báu Varosthénie, đang đóng trọn vai trò của mình sau bao nhiêu thế hệ vua chúa đã qua.

Khi được phép về nghỉ thì Ann đã mệt nhoài. Cửa phòng đã khép lại, việc đầu tiên của Ann là cởi ngay đôi giày và bộ y phục dạ vũ. Bây giờ trong cái áo ngủ phủ tới chân, với mái tóc dài

buông xõa Ann không còn giống như một hình nộm cách đây vài giờ đã cúi đầu chào các vị đại sứ, công tước, quận công đến dự buổi dạ tiệc vừa qua.

Ann quỳ gối trước gương và chải lại mái tóc, vờn vai thoải mái, nàng ngáp nhẹ và đưa tay lên dụi mắt như những đứa trẻ con thường làm mỗi khi buồn ngủ. Ngắm mình trong gương, Ann nhần mặt, chun mũi. Ngay lúc ấy, bà Vereberg mang ly sữa vào, bà khẽ nhú mồm tự nhủ: "Công chúa gì mà trẻ con quá đi mất!"

Trông thấy bà Vereberg trong gương, Ann quay lại nói to:

- Tôi ghét cái áo đầm ngủ này quá, tôi ghét tất cả những thứ gì tôi mặc.

Ngạc nhiên, bà Vereberg nhìn Ann. Tại sao hôm nay Ann lại có thể hùng hổ như thế nhỉ? Bà cũng biết tính bướng bỉnh của Ann, nhưng cố tình làm ngơ. Bằng giọng thuyết phục, bà Vereberg ôn tồn nói:

- Nhưng quần áo của công nương rất đẹp, thừa công nương!

Đặt ly sữa vào khay, Ann khẽ nhún vai trả lời.

- Cũng có thể, nhưng tôi đã tới hai trăm tuổi đầu, tại sao tôi lại không được mặc đồ ngủ nhỉ?

Bà Vereberg tròn xoe mắt, kinh hoàng hỏi lại:

- Đồ ngủ à?

Vẫn tỉnh bơ, Ann đáp: - “Phải!” Ngừng một lúc, Ann tiếp bằng một giọng giễu cợt: “Có những người đi ngủ chỉ mặc có mỗi cái áo thôi! Bà đã gặp họ bao giờ chưa?”

Ann mỉm cười giả vờ ngây thơ, hầu như nàng không nghĩ rằng câu nói của mình có một chút gì lỗ bịch cả. Nàng lên nhìn bà Vereberg. Và đúng như dự đoán của Ann, miệng bà công tước mím lại, mũi của bà dài hơn một chút, và người ta có cảm tưởng rằng tóc bà dựng đứng lên vì phẫn nộ. Bà Vereberg cầm lấy cái khay, đứng thẳng người lên và đồng dặc bảo:

- Tôi rất sung sướng đã không được “hân hạnh” gặp những kẻ như vậy!

Tiến nhanh đến cửa sổ, bà Vereberg mở toang cửa ra, làm như bà ta mong rằng không khí mát mẻ sẽ xua tan những ý tưởng lỗ bịch hình như còn vương vấn trong phòng.

Cơn gió thoảng của thành phố Roma không làm cho thần kinh của công chúa Ann bớt căng thẳng. Từ bên kia đại lộ, văng vẳng một điệu nhạc êm dịu, tiếng phong cầm trỗi lên êm ái và trữ tình làm xao xuyến lòng cô gái mới lớn. Ann chạy nhanh đến cửa sổ, vén màn và nhìn ra ngoài: Một nhóm người đang vui đùa thoải mái trong công viên gần đó. Ánh trăng lướt nhanh trên những vòm cây soi rõ bóng pho tượng rồi từ từ chiếu sáng trên hồ nước. Đây mới thực sự là thành phố Roma: ánh trăng lướt nhẹ, dập dềnh theo từng nốt nhạc trên những cành cây, pho tượng và mặt nước hồ Roma thơ mộng chứ đâu phải là những vị đại sứ, công tước, bá tước mà Ann đã gặp lúc tối, vả lại, họ là những con người của lịch sử chứ đâu phải của hiện tại!

Bà Vereberg không thể nào chấp nhận được hình ảnh một công nương đứng nhìn xuống đường, điều này lẽ nghi không cho phép. Một công chúa sắp lên ngôi ai lại làm thế bao giờ, tức thì bà nhắc nhở Ann:

- Công nương hãy đi giày ngủ vào và đừng đứng ở cửa sổ nữa.

Ann tiếc nuối quay lại giường. Bà Vereberg khẽ kéo màn và giắt chung quanh giường một cách ân cần và ưu ái, bà vốn rất yêu mến Ann.

- Bây giờ công nương hãy ngủ đi!

- Tôi mệt quá, không thể ngủ được đâu. Tôi có cảm tưởng rằng không làm sao chợp mắt được.

- Nếu thế, nếu cô bé không phiền - bà Vereberg thân ái gọi Ann bằng cô bé - chúng ta sẽ liệt kê sơ qua những gì sẽ phải làm ngày mai: 8 giờ 35, ăn sáng tại tòa đại sứ, 9 giờ, đi thăm xưởng xe hơi Polinari, ở đó, người ta sẽ tặng cô một chiếc xe.

Mắt Ann sáng lên: một chiếc xe. Thật tuyệt, như thế nàng có thể tự lái lấy. Như máy, Ann nói:

- Cảm ơn.

Bà Vereberg vẫn tiếp tục như không hay biết gì.

- Cô không được nhận chiếc xe này.

Ann lắc đầu, gượng gạo nói nhỏ:

- Không cảm ơn.

Tại sao Ann lại điên rồ nghĩ rằng người ta sẽ để nàng tự lái xe nhỉ? Có bao giờ nàng được phép làm gì một mình đâu. Điều duy nhất mà người ta chưa cấm được nàng là suy nghĩ thôi. Nhưng trong vài năm nữa, trí óc của nàng sẽ từ chối làm việc và nàng cũng không cảm thấy hứng thú khi suy nghĩ nữa. Bà Vereberg vẫn tiếp tục:

- 10 giờ 25, đi thăm trung tâm thực phẩm và nông nghiệp. Người ta sẽ tặng cô một cây ô liu.

Ann nén tiếng cười: Nàng sẽ làm gì với cây ô liu? Chắc nàng trông sẽ rất ngộ nghĩnh khi chụp hình với một cây ô liu. Thật kì cục!

- Không cảm ơn, Ann trả lời.

- Cô sẽ nhận, bà Vereberg sửa ngay lại.

Ann khẽ nhún vai. Nàng chẳng muốn tìm hiểu những quyết định của người khác làm thay cho nàng nữa. Từ chối một cái xe trong khi nàng rất thích, nhận một cây ô liu trong khi Ann không biết sẽ dùng vào việc gì. Cuộc đời thật oái ăm! Suốt đời Ann cứ phải nói: Cảm ơn, không cảm ơn, rất hân hạnh, rất cảm kích... Tất cả những câu này đối với Ann đâu có nghĩa lý gì, Ann lặp đi lặp lại như một con vẹt.

Giọng nói của bà Vereberg vẫn cứ đều đều. Bà nhắc Ann những bài diễn văn mà nàng phải đọc tại cô nhi viện. (Ừa, sao người ta lại không tặng Ann một em bé mồ côi giống như những chỗ khác nhỉ), những câu trả lời lơ lửng hồi hộp sắp đến khi các ký giả hỏi ý kiến Ann về những mối bang giao giữa Verosthénie và các nước khác.

Suốt cuộc đời Ann sẽ như thế này mãi sao?... Không thể được, không thể nào chấp nhận. Không! Nàng đã quá chán những thời khóa biểu, những kế hoạch, những buổi diễn hành, những dạ vũ... Không, nàng không thể chịu được nữa. Nàng phải nổi loạn chứ. Thu hết tàn lực Ann hét lên:

- Thôi, thôi, thôi, bà đừng nói nữa!

Tiếng nước nở thoát ra từ cổ Ann, mắt nàng mờ lệ. Chưa bao giờ Vereberg trông thấy công nương yếu quý của bà như thế. Chắc có lẽ cô đã làm việc quá nhiều trong tuần lễ vừa qua, nhưng cơn khủng hoảng rồi cũng qua thôi... Bà Vereberg nghĩ như thế khi vỗ về Ann.

- Tội nghiệp cô tiên bé bỏng của tôi, cô mệt quá đấy thôi. Ann rúc đầu dưới gối, nàng không muốn trông thấy ai hết, những người chung quanh làm nàng khiếp sợ. Họ chính là thủ phạm làm Ann đau khổ, họ thật nhẫn tâm. Sự bi thảm trong số phận của nàng đã lộ rõ tối nay, có lẽ tại Ann đang ở Roma và đang mong đợi một điều gì tuyệt diệu ở thành phố thơ mộng này. Tiếng nước nở càng lúc càng to, bà công tước Vereberg tuyệt vọng vì bà đã chăm sóc Ann từ khi cô còn bé và bà quý mến Ann vô cùng. Bệnh tật, nhất là những bệnh thần kinh làm bà Vereberg mất bình tĩnh. Nước mắt lưng tròng, bà Vereberg cứ đi quanh phòng mà chẳng biết làm gì. Cuối cùng ngừng lại bà nói:

- Thôi, để tôi đi mời bác sĩ Bannochhoven.

Ann quay lại, vừa nói vừa thút thít:

- Vô ích thôi, tôi sẽ chết trước khi ông ấy đến.

Nói xong Ann lại chúi đầu vào gối và tin chắc rằng mình sắp chết, Ann nhắm mắt can đảm chờ đợi giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Không phải Thần Chết đến gõ cửa mà là bác sĩ Bannochhoven. Mấy người rón rén bước đến gần giường, theo sau là tướng Brovno. Ann vẫn nhắm nghiền mắt (khi người ta sắp chết, lẽ dĩ nhiên là người ta phải nhắm mắt chứ).

Bà công tước Vereberg thì thầm, bà nghĩ rằng Ann đã ngủ:

- Công nương vừa bị xúc động thần kinh.

Bác sĩ Bannochhoven hỏi:

- Công nương ngủ đấy à?

Ann giật mình ngồi nhồm dậy:

- Không...

Nhìn thấy những người thân chung quanh giường, Ann cảm thấy xấu hổ và cố gắng cải chính bằng một giọng run run:

- Tôi thật xấu hổ, và tự nhiên nàng òa lên khóc.

Nhìn thấy nét mặt thất thần của Ann, bác sĩ Bannochhoven cảm thấy thương hại:

- Tội nghiệp! Người ta đã bắt cô phải gò bó theo lễ nghi quá mức. Phải vỗ về cô như một cô bé học trò không làm được bài thi và sợ bố mẹ khiển trách không dám về nhà mới phải.

Bác sĩ tiến đến gần giường và cầm tay Ann bắt mạch. Bàn tay ấm áp của ông làm cho Ann dễ chịu. Hất mái tóc về phía sau, Ann dụi mắt và thôi khóc như một đứa trẻ.

Ngài đại tướng nghĩ rằng công chúa đã lấy lại sự bình thản bèn xen vào:

- Thừa bác sĩ, điều cần nhất là công nương phải bình tĩnh trong cuộc họp báo...

Phải rồi, cuộc họp báo. Đó là lý do tại sao người ta phải đến chăm sóc cho mình, tại sao họ lại lo lắng cho mình, phải làm bất cứ cái gì để ngày mai mọi chuyện đều tốt đẹp. Luôn luôn là quyền lợi quốc gia... Nghĩ đến đây Ann lại bắt đầu thổn thức. Những giọt nước mắt cứ thi nhau chảy dài trên má, những giọt nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt Ann làm cho bà Vereberg run lên vì sự bất lực của mình và của hai người đàn ông đứng đấy. Quên cả lễ nghi bà nắm tay bác sĩ Bannochhoven lay qua, lay lại:

- Bác... bác sĩ phải làm... làm cái gì đi chứ! Quá xúc động, bà Vereberg lắp bắp.

Bác sĩ Bannochhoven mở túi thuốc ra, lấy ống chích và thuốc.

- Bà hãy vén tay công nương lên, tôi sẽ chích cho cô ấy, sau đó, công nương sẽ ngủ ngon. Quay sang Ann, ông tiếp:

- Không đau đâu, công nương sẽ cảm thấy thoải mái.

Chẳng còn sức để kháng cự, mặc dù Ann nhìn cây kim với vẻ sợ hãi, nàng ngoan ngoãn đưa cánh tay ra.

- Xong rồi, bác sĩ Bannochhoven nói.

Ann chờ một lúc rồi nói:

- Tôi chẳng cảm thấy khác gì cả.

- Công nương, hãy đợi một chút, thuốc sẽ công hiệu ngay. Bây giờ công nương nằm xuống và đừng trở mình nữa.

Ann ngoan ngoãn nằm xuống. Trông nàng có vẻ lạc lõng trong cái giường rộng lớn... Mái tóc dài xõa xuống trên mặt gối làm cho khuôn mặt Ann có vẻ bé nhỏ hơn. Nàng thở dài:

- Tôi sẽ làm theo lời khuyên của bác sĩ, nhưng tôi có thể để đèn sáng được không?

- Dĩ nhiên. Công nương muốn làm gì cũng được.

- Cám ơn bác sĩ.

Ann tỏ vẻ biết ơn câu nói hơi bất thường của bác sĩ Bannochhoven.

Bà Vereberg, bác sĩ Bannochhoven đứng lên, và bỗng nhiên họ nhận ra sự vắng mặt của tướng Brovno. Ông ta đâu rồi? Hóa ra tướng Brovno đang nằm sóng soài dưới đất. Ông không chịu được cảnh mũi kim đâm vào thịt nên đã xỉu. Mặc dù đã lâm trận nhiều lần, nhưng đại tướng Brovno lại không thể nhìn thấy cảnh đau đớn xác thịt? Bác sĩ Bannochhoven và bà Vereberg nâng tướng Brovno dậy: Ông đã bắt đầu hồi tỉnh - Tự ái bị tổn thương, tướng Brovno đứng ngay dậy và khẽ nói:

- Tôi khỏe rồi, cám ơn.

Không nói thêm câu nào, tướng Brovno quay lui và vội vã ra khỏi phòng trong khi công chúa Ann cố nén tiếng cười.

Chương III

BÂY GIỜ THÌ ANN ĐƯỢC HOÀN TOÀN MỘT MÌNH. Nàng vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ. Nàng đưa mắt nhìn quanh, trên trần, góc giường, trên tủ, trên kệ lò sưởi, chỗ nào Ann cũng thấy hình ảnh của các thiên thần nhỏ đang cười với Ann. Thật là bực mình, Ann nhắm mắt lại để khỏi trông thấy những hình ảnh đang giễu cợt nàng nữa. Nhưng ánh sáng vẫn lọt qua hàng mi khép của nàng, và nhất là mặc dù cửa sổ đã đóng Ann vẫn còn nghe vọng lại tiếng nhạc réo rắt từ công viên. Ann có thể tưởng tượng ra trước mặt nhóm thanh thiếu nữ đang đùa giỡn thoải mái trong công viên. Họ thật sung sướng. Nàng thử dậy xem sao, chẳng ai biết đâu. Ann tung vôi chăn và chạy đến bên cửa kính trông ra bao lơn. Nàng hé mở và lắng nghe. Phải rồi, trong công viên có tiếng nhạc và một nhóm người đang hồn nhiên nô đùa. Xa xa Ann thoáng trông thấy những cột trụ, những mái vòm in rõ trên nền trời. Thật buồn cười khi nghĩ rằng Ann sẽ chẳng bao giờ được biết những thánh đường, những đền đài, những viện bảo tàng. Ngay cả những con đường, những cửa tiệm của Roma, Ann cũng không bao giờ được biết đến.

Vậy mà Ann chỉ mơ ước được âm thầm thả bộ trên những đại lộ vắng người, không ai biết đến, ngừng lại trước những cửa hàng để mua hoa hoặc trái cây, nói chuyện với những người bán

com trưa tại một quán trọ bên đường. Thật là tuyệt vời! Nhưng than ôi, điều này sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Ann đứng lặng, đầu tựa vào cửa sổ, nàng đã cảm thấy bớt mệt mỏi. Có lẽ nhờ thuốc? Hay vì sự cô đơn? Tiếng phong cầm lại nổi lên, lần này là một bài valse nhịp nhàng. Bỗng dưng một ý nghĩ táo bạo chợt lóe lên trong đầu Ann:

- Tại sao ta lại không tìm cách thoát khỏi nơi đây, trốn ra mà không ai hay biết, ta sẽ đi bất cứ nơi nào ta thích.

Ann hơi run khi nghĩ đến hậu quả hành động mình sắp làm. Nàng tưởng tượng ra sự rối loạn của Tòa đại sứ khi mọi người phát hiện ra sự mất tích của nàng. Chắc hẳn người ta sẽ nghĩ rằng ông bác sĩ đã đầu độc nàng, hay nhiều khi họ nghĩ bà Vereberg là đồng lõa của nàng?

Ann khẽ nhún vai: Mặc kệ, người ta muốn nghĩ gì thì nghĩ, vả lại mọi người sẽ chẳng hay biết gì về việc này, nàng sẽ trở về ngay trong đêm nay. Nghĩ đến đây Ann cảm thấy khoan khoái, lòng tràn ngập hy vọng. Bây giờ Ann hoàn toàn tỉnh ngủ, nàng nhanh chóng rời khỏi cửa sổ và rón rén đến mở tủ. Phải, nàng sẽ dạo chơi một mình trên những đường phố của Roma. Nàng phải chọn một bộ quần áo đơn giản, không gây sự chú ý của mọi người. Không, cái áo đầm này quá sang trọng. Nàng phải giống bất cứ một cô gái nào đó đang du lịch tại thành phố Roma. Sẽ không ai nhận ra nàng, vả lại, không ai nghĩ rằng sẽ gặp một công chúa đi dạo ở Roma vào giờ khuya khoắt như thế này. Đây rồi, cái váy màu xám và cái sơ mi trắng này sẽ rất hợp. Ann vội vàng thay quần áo, thắt thêm cái khăn quàng, chải lại mái tóc và tiến nhanh ra cửa.

Ngập ngừng một lúc, Ann nhẹ nhàng mở cửa. “Két”, cái chốt bỗng kêu lên, Ann có cảm tưởng như tất cả mọi người đều nghe thấy. Và hình như những ngọn đèn cũng run lên. Cách phòng Ann vài bước tay lính canh đang ngủ gà, ngủ gật, hẳn ngủ không có vẻ gì say lắm. Tốt hơn là đừng nên để bị lộ, Ann nhẹ nhàng đóng cửa và trở lại bên cửa sổ. Không màng để ý đến lễ nghi nữa, nàng leo qua cửa sổ và ra bao lơn. Ann tiến đến một cánh cửa hé mở xuống cầu thang danh dự. Ann dừng lại, hồi hộp đến nghẹt thở, nàng cứ ngỡ những người lính canh sẽ đến vì tiếng bước chân của mình. Chung quanh, bốn bề vẫn yên tĩnh. Dọc cầu thang, những pho tượng đá tạo hình những vị quan La Mã cổ xưa đứng sừng sững và hình như họ có vẻ tán thành ý định táo bạo của Ann. Chính họ đã từng đấu tranh cho tự do kia mà!

Ann từ từ xuống dưới nhà, vẫn không một bóng người. Nhanh như chớp, nàng chạy xuống những bậc cấp dẫn ra vườn và suýt nữa thì Ann vấp phải người lính canh đang đi tuần. Nhưng không xong rồi! Trước mặt Ann, chiếc cổng sắt của tòa đại sứ đứng chắn ngang như thách thức. Cổng sắt cao khoảng 4 mét, mặc dù Ann rất dẻo dai, nàng cũng không thể nào trèo qua được.

Nỗi thất vọng tràn ngập tâm hồn, tay nàng rịn mồ hôi. Phải tìm cách nào bây giờ, Ann, sắp đạt được mục đích, nàng không thể nào thua cuộc. Nàng lâm râm khẩn vị Thượng đế mà lúc còn bé nàng thường kêu nài mỗi khi không làm được một bài toán khó. Và hình như Thượng đế đã nghe lời Ann cầu khẩn. Ann trông thấy một chiếc xe tải đang đậu trước phòng phục vụ. Không thấy có tài xế, có lẽ ông ta còn bận nói chuyện trong phòng. Đây là điều may mắn đối với Ann, điều may mắn duy nhất. Bằng bất cứ giá nào, Ann cũng phải lên xe, nàng phải đi qua một khoảng trống cỡ mười mét. Không chậm trễ, Ann vọt chạy, những viên sỏi khẽ kêu lên dưới chân Ann. Thùng xe phía sau không đóng, Ann leo nhanh lên và len lỏi giữa hai sọt quần áo bay ra mùi rượu và thức ăn. Ann hơi chun mũi lại, nàng nghe tiếng người tài xế leo lên ghế, rờ máy và chiếc xe từ từ lăn bánh. Ann hầu như quên bằng cái mùi khó chịu của đồng quần áo bên cạnh, nàng cảm thấy bồn chồn sắp được thám hiểm thế giới bao la trước mặt. Ann tưởng như mình là Christopher Columbus cùng những bạn đồng hành khi nhìn thấy đất châu Mỹ.

Mặc dù trời đã khuya, có lẽ đã hai giờ sáng nhưng đường phố vẫn còn huyền ảo. Nếu mọi thành phố đều có nét đặc trưng của nó thì Roma chính là biểu hiện của sự ồn ào và náo nhiệt. Những chiếc xe Vespa chạy suốt đêm và tiếng bánh xe nghiền trên mặt đường gây nên những âm thanh ầm ĩ.

Ann chẳng màng chú ý đến việc chiếc xe sẽ đi đến đâu. Đối với nàng hiện giờ chỉ có một ý nghĩ: Nàng đã tự do! Ann hiểu được điều này khi hai người lính canh đóng cánh cửa tòa đại sứ.

Bây giờ thì Ann đang ngồi thoải mái dựa vào đồng quần áo và nhìn đường phố lướt qua trước mắt mình. Chẳng cần đèn đài cung điện nguy nga, tráng lệ, chỉ có người và người đang sống ồn ào nhộn nhịp trên các đường phố, những người đang ngồi trên bao lơn của các tiệm cà phê, họ ăn kem, uống cà phê và trò chuyện vui vẻ. Chẳng ai nghĩ đến chuyện đi ngủ. Ở Roma cuộc sống bừng dậy vào ban đêm, vì lúc đó không khí mát mẻ hơn và mọi người không còn phải vội vàng lo cho cuộc sống hằng ngày nữa! Và có lẽ cũng nhờ đó mà mọi người có cái vẻ thoải mái, vô tư của những người không bận tâm về thời gian.

Một chiếc xe gắn máy vượt qua xe tải, trên xe là một đôi nam nữ. Ann vẫy tay chào họ và họ cười với nàng, một nụ cười đầy tình người. Ann cảm thấy hạnh phúc tràn ngập tâm hồn. Như thế, nàng đã chiếm được cảm tình của những người hoàn toàn xa lạ, họ chẳng hề biết nàng là một vị công chúa.

Không hiểu có phải vì tiếng máy đều đều, nhịp lắc lư của chiếc xe, hay do hậu quả của liều thuốc được chích lúc tối, bỗng dưng Ann cảm thấy bần thần, mắt díp lại. Ann cố chống chọi với cơn buồn ngủ. Bỗng chiếc xe thắng “kít” và ngừng hẳn lại, Ann giật mình.

Ann đang ở đâu, nàng chẳng hiểu, nhưng Ann biết là đã đến lúc nàng nên xuống xe. Đẩy đồng quần áo sang một bên, Ann xô nhẹ miếng ván chắn sau xe và nhanh nhẹn nhảy xuống đường. Bác tài xế lại cho xe tiếp tục chạy...

Ann cảm thấy cuộc phiêu lưu đã thực sự bắt đầu khi chiếc xe mất hút ở cuối góc đường, khi nàng đứng một mình giữa thành phố Roma mà không hề bị một ai chú ý. Bước lên vỉa hè Ann tựa mình vào thân cây bên đường. Nàng cảm thấy hơi sợ nhưng chẳng bao lâu, không khí êm ả của ban đêm với bầu trời đầy sao lấp lánh, khung cảnh vui nhộn chung quanh xâm nhập thân thể nàng như một mùi hương thoang thoảng làm cho Ann bình tĩnh hơn. Ann cảm thấy tâm hồn lâng lâng như cơn gió thoảng đang lay động những cành lá trong vườn Borghese. Ann có cảm tưởng như mình đang say. Nàng băng qua đường đi qua một đám thanh niên đang ngồi trên thành những đài phun nước. Nàng đi ngang một khách sạn, không ai chú ý đến Ann, nàng cứ bước về phía trước, không mục đích. Thật tuyệt diệu. Hay là nàng đã trở nên vô hình nên không ai trông thấy. Ann hoàn toàn không còn khái niệm nào về thời gian và không gian, tất cả đều trở nên đơn giản không còn nghi lễ, không còn quan đại thần, đại tướng và công tước...

Đến quảng trường Venezia, Ann bắt đầu cảm thấy mệt, nàng ngáp dài: nàng đâu thể nào ngủ ngay giữa đường được nhỉ? Ann vẫn còn đầy đủ ý thức về lễ giáo để biết rằng mình không thể làm một điều như thế. Đèn Pallazio Venezia lôi cuốn Ann: nàng muốn vào đó và leo lên những ngọn tháp, chồm người qua những cửa sổ nhìn xuống những cổng vào đã đóng. Tại sao lại không cho những du khách vào thăm viếng những đèn đài vào buổi tối nhỉ? Thật khó hiểu. Khi nàng có quyền, nàng sẽ thay đổi hết!

Những bước đi của Ann bắt đầu nặng nề, Ann không còn cảm thấy lâng lâng nhẹ nhàng nữa, nàng cảm thấy đôi chân nặng như chì. Cuối cùng Ann ngồi xuống một ghế đá gần đấu trường Forum dưới chân đồi Palatino.

Ann cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ đang làm mất nàng nặng trĩu để tận hưởng nốt cái đêm tự do của nàng, nhưng cuối cùng liều thuốc ngủ của bác sĩ Bannochhoven đã thắng. Ngồi bó gối lại, Ann tựa đầu lên hai tay và giấc ngủ đã nhanh chóng đến với nàng.

Chương IV

ANN TƯỞNG MÌNH MÊ NGỦ khi một bàn tay đặt lên vai nàng, vẫn nhắm mắt Ann thều thào:

- Tôi rất hân hạnh. Rồi Ann nói tiếp: Tối nay ngài có khỏe không? Và nàng lại gục đầu vào lòng bàn tay tiếp nối giấc ngủ bị bỏ dở.

Nhưng suýt tí nữa thì Ann ngã nhào xuống đất nếu không có một bàn tay cứng rắn giữ nàng lại.

- Cảm ơn, Ann nói - sự giáo dục của Ann không cho phép nàng quên lịch sự trong bất cứ trường hợp nào, cho dù là với một kẻ lạ mặt.

- Nào, dậy đi thôi. Cô không thể ngủ ở đây đâu.

Ann đưa ngay bàn tay của nàng một cách yếu điệu cho người vừa giữ nàng lại, như nàng vẫn đang ở triều đình:

- Không, cảm ơn. Tôi rất hân hạnh.

Người đàn ông nắm chặt tay Ann, và nhìn nàng từ đầu đến chân: theo cách ăn mặc thì trông nàng không có vẻ gì là nghèo khổ, tay mang găng và chân đi vớ dài, vậy tại sao nàng lại ngủ ngoài đường trên một ghế công cộng vậy nhỉ?

- Ngài có thể về chỗ ngồi. Ann nói như một diễn viên sân khấu đang tập kịch.

Chàng trai không dám lay mạnh Ann, anh vẫn tiếp tục nhìn nàng, hơi xúc động vì vẻ yếu ớt của nàng. Một mặt anh muốn giúp đỡ cô gái này, mặt khác anh sợ phải chuốc lấy những phiền phức nếu anh giúp đỡ. Vả lại, cô ta đã ngủ lại mà chẳng cần chú ý đến sự có mặt của anh.

Ném một cái nhìn lo ngại chung quanh anh thấy mình thật vô duyên khi đi ngang qua đấu trường Forum để về nhà. Tất cả đều do lỗi của ông bạn Irving. Anh ta bắt anh chơi bài và anh đã thua 10.000 lira. Đã là phóng viên nhà báo thì không nên để bạn lôi kéo, điều đó có thể đi đến việc mất chỗ làm như chơi và lại mất tiền nữa.

Tại sao anh lại phải lo lắng cho cô gái này? Cô ta có thể ngủ suốt đêm trên ghế đá, hoặc một xe tuần cảnh sẽ bắt cô. Ann chẳng cần quan tâm. Còn đang do dự thì ánh trăng này giờ trốn sau đám mây ló dạng, ánh sáng rơi vào khuôn mặt trái xoan của Ann, lướt trên đôi môi mọng đỏ đang hé mở của nàng. Nàng quá đẹp, anh không thể nào bỏ mặc cô ở đây mà không bị lương tâm cắn rứt, ít ra cũng là nửa tháng.

Anh lại vỗ vai Ann:

- Cô nên dậy đi nếu không muốn bị cảnh sát bắt.

- Cảnh sát à? Vừa hỏi, Ann vừa cố gắng ngồi dậy.

Anh lại phải giữ cho Ann khỏi ngã và nhấn mạnh:

- Phải, cảnh sát...

Nhưng Ann lại không còn nghe anh nữa, nàng tiếp tục trả bài: 2 giờ 15, trở về thay quần áo, 2 giờ 45...

- Cô nàng nói gì vậy? Anh chẳng hiểu, hay cô ta điên... hay say? À phải rồi, chắc là say. Có lẽ cô đã đi dự một buổi tiệc tại nhà bạn và đã quá chén. Thật lạ lùng sao chẳng ai đưa cô về? Anh ngồi xuống cạnh cô gái và nàng tựa đầu một cách tự nhiên lên vai anh. Nếu có ai qua đây, người ta có thể tưởng nhầm là một cặp tình nhân đang bịn rịn lúc chia tay.

Bây giờ cô gái đã hơi tỉnh, cô nhìn anh và chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên cả. Trái lại cô có vẻ an tâm khi được một chàng trai trẻ che chở cho mình, một người có đôi vai rộng và cặp mắt đầy thiện cảm. Anh nói với cô bằng một giọng trù mến. Cô cố gắng nghe anh: Cô biết không, những cô gái không nên uống rượu nếu không chịu được.

- Uống rượu à? Anh ta nói gì vậy? Ann uống rượu à? Nàng có uống gì đâu ngoài một ly sâm banh trong suốt buổi dạ vũ. Ann lắc đầu và mái tóc của nàng vờn nhẹ lên cằm chàng trai. Trí óc của Ann còn rất lùng bùng, nhưng giọng nói của chàng trai làm nàng thích thú. Nàng có thể nghe anh ta nói hàng giờ. Bên cạnh đó, hương thơm của loài trà hoa không hiểu từ đâu bay đến đang tràn ngập không gian, làm cho cảnh vật càng quyến rũ hơn, những lời nói càng dễ mến hơn. Tâm hồn Ann là một bài thơ, nàng ngâm khẽ:

Hỡi em yêu,

Thật êm dịu biết ngần nào,

Khi hai ta cùng sánh bước...

- Anh có biết bài thơ này không? Nàng hỏi.

Chàng trai nhìn nàng, buồn bã.

- À... cô có học, lại ăn mặc đàng hoàng vậy mà lại ngủ lả lóc trên ghế đá công viên. Cô thử giải thích xem sao?

- Giải thích à? Chắc anh ta định nhắc đến lời tuyên bố mà nàng sẽ phải nói trong buổi họp báo! Có lẽ đây là một buổi tập dượt dưới đồi Palatino, hay đây chỉ là một cảnh dàn dựng để lừa dối Ann? Suy nghĩ một lúc, Ann vừa đá nhẹ những viên sỏi dưới chân, vừa nói:

- Thế giới cần sự êm dịu và sự hoàn thiện. Những tâm hồn trẻ trung cần phải được uốn nắn lại...

Ann cố gắng moi móc để nhớ lại bài diễn văn, và có lẽ vì thế nàng lại cảm thấy buồn ngủ. Một cách hồn nhiên và ngây thơ, Ann luồn tay vào cánh tay rắn chắc của chàng trai trẻ, nàng ngáp dài và nhắm mắt ngủ tiếp.

Hay là cô gái này đang giả say với anh? Chàng phóng viên tự hỏi và bất giác anh rút ví đổi sang túi khác. Ai có thể ngờ được, cứ như thế cho chắc ăn. Tuy nhiên, anh không muốn làm phật ý cô gái, anh tán thành ý kiến lúc nãy của cô:

- Đúng đấy, thế giới đang cần những gì cô nói. Nhưng bây giờ thì cô đang cần một tách cà phê.

Không thể nào kéo dài tình trạng này được. Chàng không có ý định giữ vai trò canh người bệnh cho đến sáng. Chàng đứng dậy để dễ suy nghĩ hơn, và Ann bỗng thiếu điểm tựa, nàng ngã nhào xuống ghế đá. Chàng đi đi, lại lại, tốt hơn hết là nên đưa cô gái về nhà cô ta. Ngay lúc đó, một chiếc taxi trờ tới. Chàng phóng viên vẫy tay, chiếc xe dừng ngay bên vỉa hè và chờ đợi. Gặp tình nhân này gây sự tò mò cho bác tài: họ không giống những cặp tình nhân khác.

- Có lẽ họ vừa cãi nhau xong, bác tài tự nhủ. Chàng trai chẳng buồn để ý đến cô gái. Anh ta cứ để kệ cho cô nằm trên ghế đá.

Mặc dù còn đang mơ màng trong giấc ngủ, Ann cũng cảm thấy không còn chàng trai trẻ bên cạnh, nàng thoáng buồn. Mắt khép hờ, Ann thở dài thoải mái khi thấy bóng dáng cao lớn của chàng trai trẻ bên cửa xe. Anh ta vẫn còn đó, Ann có thể an tâm tiếp tục ngủ lại. Người ta phải ngủ khi buồn ngủ chứ! Nhưng Ann không còn đủ thì giờ để làm việc đó vì chàng trai đã luồn tay qua người Ann và bắt nàng đứng dậy. Ann loạng choạng như ngọn đèn trước gió. Chàng đỡ Ann và dìu nàng ra xe:

- Cô hãy nghe lời tôi, lên xe taxi nhé.

Ann nhìn anh ta nhưng chẳng nghe anh ta nói gì. Nàng trông thấy môi anh mấp máy nhưng chẳng hiểu những lời nói của anh. Chàng trai bắt đầu bực mình, lay mạnh Ann.

- Thôi, lên xe và về nhà đi cô bé.

Nở một nụ cười xã giao với anh, Ann đồng ý nói:

- Rất hân hạnh.

Chàng trai trẻ nhún vai, hỏi:

- Cô có tiền không?

- Tôi chẳng bao giờ có tiền. Ann trả lời một cách kênh kiệu.

- Đấy là một thói quen xấu!

Đúng là mình không có may mắn, chàng phóng viên tự nhủ. Vả lại ngày thứ năm đối với anh là một ngày luôn luôn xui xẻo.

Chàng đỡ cô gái lên xe và nói giọng bực tức:

- Thôi được rồi, để tôi đưa cô về.

Chiếc taxi rờ máy. Ann dựa đầu lên vai vị cứu tinh bất đắc dĩ của mình. Nàng cảm thấy khoan khoái vì đây là lần đầu tiên trong đời nàng được đi taxi, và nhất là được đi du lịch một mình với một người đàn ông lạ mặt. Ann lại cảm thấy buồn ngủ, bần thần. Một âm thanh giống như tiếng sóng vỗ vào bờ tràn vào tai nàng, Ann thiếp đi...

Một giọng nói từ cõi xa vắng vang lên bên tai Ann:

- Cô ở đâu?

- Colosseum, Ann đáp giọng quả quyết.

- Thôi chứ, cô đâu có say thế!

- Tôi đâu có say, tôi rất sung sướng. Vả lại ở Roma thì người ta chỉ có thể ở Colosseum thôi.

Bác tài xế bắt đầu mất kiên nhẫn:

- Per favore, signore, dova andiamo?[\[4\]](#)

Đúng thế, bác tài xế có lý, phải một chỗ nào chứ. Cuối cùng chàng phóng viên đành cho địa chỉ của mình:

- Số 51 đường Margutta. Có thể trên quãng đường về nhà, anh tìm ra địa chỉ của cô gái.

Chiếc xe đã qua cổng spagna mà chàng phóng viên vẫn chưa tìm ra địa chỉ của cô gái. Bây giờ xe đang chạy qua đường Del Babuino và chỉ vài phút nữa là đến đường Margutta. Làm cách nào cho cô gái nói đây? Hay cô ta là một loại công chúa ngủ trong rừng và một bà phù thủy nào đó đã bắt anh lãnh nhận vì đã không tuân theo lời khuyên của bà ấy.

Cuối cùng xe ngừng trước nhà chàng phóng viên. Không thấy ai bước xuống xe, bác tài xế ngạc nhiên quay lại nhìn hai người khách kỳ cục. Họ đều lặng yên.

- Đã đến rồi đấy, bác tài xế nói, quay sang nhìn đồng hồ chỉ số tiền, bác tiếp, tất cả là 1000 lira.

- Được rồi. Bác thối tiền lại cho tôi, thêm cho bác 1000 lira nữa đấy.

- 1000 lira nữa cho tôi? Bác tài xế hỏi.

- Phải, chàng phóng viên vừa bước xuống xe vừa nói. Bác hãy chở cô gái này đến chỗ nào cô ta muốn.

Chàng xoay mình bước nhanh, khoan khoái vì đã trút được gánh nặng. Nhưng sắp mở cổng vào, chàng nghe có tiếng gọi thất thanh:

- Ông ơ, ông ơ, khoan đã. Xe tôi, xe tôi không phải chỗ ngủ. Chàng phóng viên đành quay lui, nếu không tất cả xóm đều thức dậy. Chàng cố gắng thuyết phục:

- Bác hãy nghe tôi nào. Cô bé này tôi không hề quen biết.

Bác tài xế đã bước xuống xe và nín áo chàng phóng viên, bác vung cánh tay còn lại và la to:

- Anh không biết cô ta, tôi cũng chẳng hề quen. Anh hãy nghe đây anh không muốn lãnh cô ta, tôi cũng chẳng muốn. Chắc cảnh sát họ muốn đấy!

Cảnh sát à? Không thể được, cô ta không phải là loại gái cần đến sự can thiệp của cảnh sát. Và những lời bàn cãi chung quanh, cô ta vẫn tiếp tục ngủ, lại còn mỉm cười nữa chứ. Khó nhọc lắm chàng phóng viên mới lôi được cô gái ra khỏi xe.

Khi bác tài xế trông thấy hai người vào nhà, bác khẽ chặc lưỡi và lẩm bẩm: - Thật hết nói.

Chương V

VĂN PHÒNG CỦA JOE BRADLEY, vị cứu tinh bất đắc dĩ của Ann là một căn phòng của kẻ độc thân. Ann lặng lẽ theo Joe lên những bậc thang ọp ẹp, vịn tay vào lan can xiêu vẹo. Cảm nghĩ của nàng đối với Joe như một con mèo hoang được cho uống một chén sữa và sau đó được người ta vuốt ve trong lòng. Vả lại Ann vẫn còn trong tình trạng choáng váng bần thần vì liều thuốc, nên nàng có thể dễ dàng chấp nhận mọi tình huống cho dù nó kỳ cục đến đâu đi nữa. Khi nàng bước vào căn phòng vừa dùng làm phòng ngủ vừa dùng làm phòng ăn và phòng khách của Joe, Ann hỏi một cách ngây thơ:

- Mình đang ở trong thang máy à?

- Không, đây là phòng ngủ của tôi.

Joe đến bật đèn lên, Ann đang dò dẫm bước nhưng nàng đành phải chịu thua, tất cả như đang chao đi chao lại trước mặt Ann và cuối cùng nàng phải vịn vào chân giường. Nàng cố gắng giữ thăng bằng vì tận đáy lòng Ann luôn luôn quan tâm đến thái độ bên ngoài - Ann cũng biết mình đang xử sự không đúng đắn lắm. Nhưng Ann không thể làm khác hơn.

Tại sao mọi thứ đều quay cuồng chung quanh nàng: cái giường bằng gỗ lim, cái ghế dài đặt cạnh tường, lại còn cả cái bếp như đang nhìn Ann giễu cợt nữa chứ! Cảnh vật chung quanh mặc dù lạ lẫm, bừa bộn nhưng không làm Ann bối rối. Cái chăn phủ giường màu cam như mặt trời lặn nhắc nhở Ann nhớ đến những chiếc bánh đầy kem ở các cửa tiệm Boroslav, quyến rũ Ann một cách kỳ lạ. Ann thèm được vuốt ve nó, nhưng nàng lại loạng choạng. May thay, Joe đã vội giữ nàng lại. Ann chợt nhớ đến sự hiện diện của chàng trai trẻ, chỉ khi anh ta đến gần, Ann mới chợt nhớ ra sự có mặt của anh. Ann vội vàng xin lỗi:

- Tôi rất ái ngại khi phải nói ra, nhưng tôi chóng mặt quá sức. Tôi có thể ngủ đây được không ạ?

Cô bé này quả là một điều bí ẩn.

Cô ta đang nghĩ gì? Joe nhún vai: “Chắc chẳng có gì!”, Joe tự nhủ. Anh nhìn Ann chăm chú.

- Tôi nghĩ rằng cô nên làm như thế! Không đầy đủ tiện nghi nhưng ở đây ít gió lùa hơn Colosseum.

Như thế cô ta sẽ ngủ lại đây và nếu vậy thì phải có đồ ngủ.

- Tôi có thể có một cái áo ngủ thêu hoa hồng không ạ?

Joe đưa cho nàng một bộ đồ ngủ và nói:

- Tối nay cô phải chịu khó mặc bộ đồ ngủ này thôi.

Ann sáng mắt, quên cả buồn ngủ khi trông thấy bộ đồ ngủ. Nàng có cảm tưởng rằng từ hẳng thế kỷ nay nàng đã ao ước được mặc đồ ngủ. Ann chụp ngay lấy bộ đồ:

- Một bộ đồ ngủ!

Nghe tiếng hét, Joe tưởng lầm, vội giải thích rằng chàng không thể cho cô ta mượn áo đầm ngủ vì chàng không có. Joe vội vào phòng tắm để cô gái tự nhiên khi thay quần áo. Vừa khép cửa lại, Joe đã nghe gọi:

- Anh làm ơn giúp tôi thay quần áo nhé!

Trời đất ơi, sao lạ kỳ vậy? Joe ra khỏi phòng tắm và nhìn kỹ cô gái hơn: Sao lớn như thế này mà không biết thay quần áo một mình à? Cô ta tưởng mình là gì? Và cô ta là thứ gì mới được chứ? Chàng còn nhớ cô em gái mình đã có thể tự xoay sở một mình khi mới có 6 tuổi. Nhưng khi Joe nhìn thấy cử chỉ vụng về của cô gái, loay hoay mãi vẫn chưa cởi được cái khăn quàng thì Joe hiểu là nàng đã thành thật. Joe tiến lại gần và nhẹ nhàng cởi khăn cho Ann. Nàng ngoan ngoãn đứng im. Joe khựng lại, anh quay lưng lại phía cô gái và đi đến tủ buýp-phê, anh nói:

- Cô đã đủ khôn lớn để có thể tự thay quần áo một mình rồi!

Nói rồi, Joe tự rót cho mình một ly rượu, Ann nhìn Joe chăm chăm, khi thấy anh rót rượu, nàng rụt rè hỏi.

- Cho tôi uống với được không ạ?

- Không, Joe nói giọng bức dọc, bây giờ cô hãy nghe tôi...

Tại sao Ann lại phải nghe anh ta? Nàng có bao nhiêu điều lý thú đang ấp ủ trong lòng, anh chàng phải nghe mình mới phải chứ! Trường hợp của mình thật hy hữu, nàng phải trình bày ngay cho một người nào đó: “Quả là lạ lùng, tôi không biết mình đang ở đâu và tôi cũng chẳng nhớ rõ mình là ai. Có thể đây là một cuộc đời thứ hai đối với tôi, tôi cũng chẳng hiểu, anh, người đang nghe tôi có thật sự hiện hữu không?... Nhưng điều đó chẳng có gì quan trọng vì tôi cảm thấy nhẹ nhàng, phơi phới, hạnh phúc, và...”.

Những câu nói bắt đầu lúng củng, Joe phải khó nhọc lắm mới hiểu cô nàng nói gì. Vả lại bây giờ không phải là lúc nghe những bài diễn văn dài dòng, giờ này là giờ ngủ. Nghĩ thế, Joe cắt ngang câu nói của Ann không chút lịch sự:

- Tôi sẽ đi pha cà phê cho cô trong lúc cô thay quần áo và hãy đi nằm đi. Nhưng cô phải nghe tôi nói đây, cô không nằm trên giường, trên ghế mà cô phải nằm trên đi-văng đấy nhé.

Vừa nói Joe vừa trải một tấm ga và để một cái chăn mỏng trên đi-văng kê ở góc phòng. Joe chỉ cho Ann và nói như nói với một đứa trẻ con:

- Đây, cô sẽ ngủ trên đi-văng này.

Mâm mê cái dây kéo trên váy đầm, Ann mỉm cười nói:

- Tôi muốn đọc cho anh nghe bài thơ mà tôi thích nhất.

- Cô đã đọc rồi mà.

- *“Hỡi Ariane thân thương,*

Vì sao em phải bỏ mình trên sông”

Corneille.

- Không phải, Joe sửa lại, bài thơ này của Racine chứ.

- Corneille, Ann cãi.

- Tôi đã nói của Racine mà... Mà thôi, cũng chẳng sao. Tôi đi đây một lát, tôi sẽ trở lên ngay.

- Corneille, Ann vẫn cãi.

Khi Joe mở cửa bước ra khỏi phòng, Ann giơ tay và nói như phán bảo:

- Ta cho phép nhà ngươi lui... và cũng lúc đó, cái váy đầm tuột ra, rơi phịch xuống sàn. Joe phá lên cười rồi bước ra khỏi phòng. Chàng cứ ngỡ rằng Ann là một cô gái say mê sự quyền quý, điều đó, đôi khi làm tăng vẻ duyên dáng của Ann và làm cho Joe càng muốn che chở nàng hơn.

Joe không vắng mặt lâu. Tự nhiên anh bỗng cảm thấy sợ sẽ không tìm thấy cô gái trong phòng khi anh trở về. Anh đã cẩn thận khóa cửa phòng trước khi đi, nhưng đối với những người điên hoặc say thì chẳng biết đâu mà lường. Cô ta cũng có thể mở cửa ra bao lơn và tuột xuống đường qua những cành me.

Nhưng không, cô gái vẫn còn đó khi Joe trở về, hiện giờ cô bé đang ngủ ngon lành, mà lại nằm trên giường chứ không phải trên đi-văng như Joe đã dặn. Ann quen sống trong nhung lụa và tiện nghi, nàng đã chọn cái giường rộng và êm ái làm chỗ ngủ. Joe hết nhìn cái giường lại nhìn cái đi-văng, anh phỏng chừng cái thân hình to lớn của anh không thể nào nằm trên đi-văng được, vả lại đâu phải vì anh đã tỏ ra tốt bụng và nhân đạo mà anh lại phải thức trắng đêm. Hết kéo bàn, kéo ghế, gọi rồi lay, Joe cũng không tài nào đánh thức cô gái dậy. Cô nàng chỉ quay lại

nhìn anh, nhúu mày tỏ vẻ khó chịu nhưng nhất định không chịu dậy.

Làm sao bây giờ nhỉ? Đưa tay xoa cằm Joe cố tìm một giải pháp - Joe nhận thấy mỗi lần anh “bí” thì động tác này đều giúp anh tìm ra câu trả lời trong những lúc khó khăn nhất. Và lần này Joe cũng lại tìm ra. Anh kéo cái đi-văng sát giường, cầm một góc ga trải giường như cái võng, Joe nhấc lên và kéo tuột Ann sang cái đi-văng. Ann lười nhàu:

- Rất hân hạnh.

Ơ hay, cô bé lại muốn giữu cọt chắc! Nhưng cô ta vẫn ngủ. Với óc khôi hài sẵn có, Joe cúi đầu xuống cho hợp tình hợp lý và đáp trả:

- Niềm vinh dự ấy thuộc về tôi!

Khi Joe tắt đèn thì đã ba giờ sáng. Trong bóng đêm, Joe điểm lại những biến cố của buổi tối quái đản này.

Trước hết, Joe đến nhà Irving, như thường lệ, anh đã thua hết tiền. Anh đã uống - một cách điều độ thôi - ba hay bốn cốc whisky. Sau đó anh đã thả bộ về nhà. Joe thường thích đi bộ. Từ hai năm nay, là phóng viên của báo “Tin tức Mỹ”, càng ngày Joe càng thấy yêu mến thành phố đa dạng này, bên cạnh những di tích cổ kính của đế quốc La Mã thời cổ đại là những nét trẻ trung của những ngôi nhà rợp bóng trên các đại lộ thênh thang.

Hơi thở đều đều của cô gái đưa Joe vào giấc ngủ lúc nào không biết. Đối với Joe và Ann, đêm tối vẫn còn tiếp tục kéo dài mặc dù ánh sáng mặt trời đã len lỏi qua các khe cửa sổ trong phòng.

Đằng xa, chuông nhà thờ Trinita dei Sonti đã bắt đầu đổ dồn. Ngoài đường, tiếng la hét và tiếng chân đám trẻ tan trường về khuê động cả xóm. Ann rúc đầu dưới chăn, Joe hé mắt nhưng rồi nhắm lại ngay vì anh cảm thấy không việc gì phải gấp gáp cả. Joe xoay người lại định ngủ tiếp nhưng đột nhiên anh khựng lại.

Chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng Joe cảm thấy có một cái gì bất ổn trong phòng. Nhổm dậy, anh nhìn chung quanh, vật đầu tiên mà Joe lưu ý là một bàn chân trần của cô gái thò ra khỏi chăn. Chính Joe cũng không nằm như mọi khi: đầu anh dựa vào thành giường và chẳng thấy gối đâu cả. Lương tâm nghề nghiệp, ý thức trách nhiệm trỗi dậy. Joe giật vội cái đồng hồ, lắc đi, lắc lại, áp tai vào nghe không còn nghi ngờ gì nữa: đã 12 giờ kém 15.

Nhảy phóc xuống giường Joe la lên:

- Chết cha, thế là mình hụt mất cuộc phỏng vấn công chúa rồi.

Cùng một lúc bao nhiêu kỷ niệm lại hiện về trong trí óc Joe. Anh đã đi ngủ rất trễ vì cô gái đang nằm kia. Và bây giờ anh đã không thức dậy đúng giờ, như thế cuộc hẹn của anh xem như hỏng bét. Joe chạy như bay vào phòng tắm, nhúng đầu vào nước lạnh, cạo râu với tốc độ kỷ lục. Mặc

nhanh quần áo như những người lính chữa lửa đi cứu nạn, vừa mở cửa vừa mặc áo vét và lao như bay xuống cầu thang, Joe chẳng có thì giờ nhìn lại cô gái lạ mặt còn ngủ trên đi-văng. Và lại, nào có ích gì? Có lẽ anh sẽ không bao giờ còn gặp lại cô ta nữa. Khi anh trở về, cô ta sẽ biến mất - trí nhớ đã trở lại với cô ta sau một đêm ngủ ngon và cô ta đang trên đường trở về nhà.

Vừa đi vừa chạy qua phố Del Babuino, qua phố Vittorio và cuối cùng Joe đến tòa soạn báo Tin tức Mỹ ở đường Del Corso. Suốt dọc đường Joe chẳng nhìn thấy gì, anh đang bận tâm moi óc để tìm một câu chuyện hợp lý hòng có thể giải thích cho chủ bút Hennessy tại sao anh lại không gặp được công chúa Varosthénie để phỏng vấn. Và có lẽ vì một đêm mất ngủ nên khi đến tòa soạn, Joe vẫn chưa tìm ra được một lý do hợp lý.

Đưa chân đẩy cánh cửa kính ở lối ra vào, Joe chạy bay vào phòng cô thư ký của ông chủ nhiệm. Anh ngừng lại một lúc để thở - không nên để lộ cho người ta thấy là anh đã chạy, mà phải giả vờ như anh đã từ tòa đại sứ trở về và đã gặp công chúa Ann - Đang đánh máy, cô thư ký mỉm cười khi thấy Joe bước vào. Cô rất có cảm tình với Joe và luôn luôn tìm cách tránh cho Joe khỏi phải đụng độ với ông chủ bút - Joe luôn luôn bất đồng ý kiến với ông ta.

- Chào Joe, cô ta nói.

- Chào cô, Joe trả lời và chẳng cần hỏi han gì thêm, anh tiện tay cầm tách cà phê của cô đưa lên miệng uống.

- À, khá hơn nhiều rồi, Joe khoan khoái nói. Và nhờ có tách cà phê nóng nên anh có cảm tưởng rằng mình đã sẵn sàng để đương đầu với ông chủ bút khó tính đã chờ anh từ lâu (theo lời cô thư ký).

Joe bước vào phòng ông chủ bút một cách ung dung.

- Hình như ông kiểm tôi?

Theo đúng “chính sách” của ông, mỗi khi cần trách mắng nhân viên dưới quyền, Hennessy vẫn tiếp tục đọc thư mà không trả lời. Ông biết là sự im lặng sẽ làm cho nhân viên bực dọc hơn là những lời trách móc có bài bản. Rất thông thả, Hennessy gấp bức thư lại, cho vào phong bì, xếp lại và ngẩng đầu lên:

- Anh mới đến à?

Joe nhú mào ra vẻ ngạc nhiên:

- Ai? Tôi ấy à?

Hennessy đặt hai tay xuống bàn, nhìn chằm chặp vào nhân viên của mình. Anh ta luôn luôn như một học giả, không thể nào gò bó vào giờ giấc, sở dĩ ông còn giữ Joe lại dù cho anh có phạm hết lỗi này đến lỗi kia cũng vì anh có tài, tinh tế và những bài báo của anh bán chạy hơn những người khác. Khi anh ta chịu cố gắng, anh ta có những ý kiến rất đặc biệt. Nhưng hôm nay không phải là một ngày may mắn cho Joe Bradley. Hiện giờ thì nét mặt bần thần, cái cà vạt thắt không ngay ngắn lắm cho Hennessy thấy rằng Bradley đã thiếu ngủ đêm vừa qua.

Hắng giọng, Hennessy nói:

- Ở đây mọi người đều làm việc lúc 8 giờ 30. Chúng ta nhận chỉ thị...

Joe cắt ngang:

- Thưa ông, tôi đã nhận chỉ thị chiều hôm qua rồi.

- Nhiệm vụ của anh là gì?

Bradley trả lời hết sức bình tĩnh:

- Tôi phải đến gặp công chúa Ann vào lúc 11 giờ 45.

Hennessy ngả người ra phía sau, nhìn thẳng vào mắt Bradley, ông hỏi tiếp khi thấy Bradley không hề nao núng:

- Và anh đã phỏng vấn được công chúa chưa?

- Dĩ nhiên, tôi vừa từ tòa đại sứ về mà!

- Quả là hay, hay, hay lắm... Tôi thành thật xin lỗi anh.

Joe còn đang bận tâm đến việc làm cách nào cho câu nói của mình có giá trị, anh không để ý đến giọng xin lỗi của ông chủ bút. Trái lại, anh nghĩ rằng mọi việc sẽ trôi chảy với một chút may mắn, Hennessy sẽ chẳng bao giờ biết là đặc phái viên Joe đã không phỏng vấn được công chúa Ann.

- Và công chúa trả lời tất cả các câu hỏi chứ?

- Dĩ nhiên.

Bradley ngồi trên mép bàn làm việc của Hennessy, anh cảm thấy khoan khoái. Anh sẽ bịa đặt một cách dễ dàng một câu chuyện và bài báo của anh sẽ là bài báo nổi tiếng nhất từ trước tới nay. Chắc chắn anh sẽ được nâng lương và như thế anh sẽ có tiền để trả tiền nhà.

- Công chúa đã nghĩ gì về khối liên hiệp châu Âu?

-Ồ, tuyệt.

- Thật lạ đấy nhỉ. Hennessy nói. Công chúa có tiên đoán những hiệu quả nào không?

Bắt đầu rắc rối rồi đây! Joe tự nhủ, anh húng hắng ho, rút khăn tay lau mồ hôi và trả lời:

- À, công chúa tiên đoán có hai hiệu quả...

- Hai à?

- Phải, hiệu quả trực tiếp và... gián tiếp.

- Khá nhỉ. Hennessy gật đầu, nhưng vẫn tiếp tục nhìn Joe... Công chúa ăn mặc thế nào?

Joe mím môi, như tất cả mọi người đàn ông khác, anh hoàn toàn mù tịt khi phải tả cách ăn mặc của phụ nữ dù cho anh có được trông thấy. Và trong trường hợp đặc biệt này, có lẽ một nàng công chúa thì không thể ăn mặc như một người thường được... và lại anh đã trông thấy nàng đâu.

- À... à. Vừa nói Joe vừa nhìn lên trần nhà để tìm ý.

- Thường thì công chúa hay thích màu xám.

Như một người đang chết đuối Joe nín lặn câu nói của Hennessy như một cái phao.

- Phải, cô ta mặc quần áo xám, một màu xám rất lạ.

- Tôi cũng có thể tưởng tượng được quần áo của công chúa đấy! Hennessy vẫn lặng lẽ nói. Tờ báo ông cầm đằng sau lưng đã loạn báo là công chúa bị ốm bất ngờ nên đã phải hủy bỏ những buổi phỏng vấn sáng nay.

- Công chúa có đeo thêm một xâu chuỗi nữa phải không? Hennessy gần giọng hỏi. Ông đến đứng trước mặt Bradley. Mặt sát mặt, chàng phóng viên cảm thấy một nỗi đe dọa đang lớn vờn chung quanh.

Áo sơ mi của Bradley đã ướt đẫm mồ hôi.

- Phải, đúng đấy, Joe ấp úng. Tôi không biết phải mô tả thế nào cho rõ ràng nhưng quả là công chúa có đeo một xâu chuỗi...

Hennessy vung cao tay, đưa ra trước mặt Bradley tờ báo mà nãy giờ ông đã giấu sau lưng.

- Tôi nghĩ rằng anh đã tả rất chính xác đấy, ông hét lên, mặc dù công chúa đã ngã bệnh lúc ba giờ sáng nay, nàng phải nghỉ vì bị sốt tới bốn mươi độ và tất cả những cuộc phỏng vấn đều phải hủy bỏ.

Chán nản, Joe buông thông hai tay, anh nuốt nước bọt một cách khó khăn rồi cố nói thêm:

- Tôi rất lấy làm tiếc.

- Tôi hiểu, anh vừa mới từ chỗ công chúa về mà, anh Bradley, anh vừa phải thôi chứ, tất cả báo chí của thành phố đều đăng tin này.

Nói xong Hennessy đưa ngay tờ báo cho Joe. Anh cầm lấy, anh cảm thấy khô cổ và khát lạ lùng, giá bây giờ mà có một ly whisky thì hay biết mấy, nó sẽ giúp anh can đảm, quả thật, anh đang cần can đảm để thoát khỏi cảnh ngộ khó xử này. Ngay cả khi anh còn làm phóng viên chiến trường cho báo Daily Tribune ở Lybia, chưa bao giờ anh cảm thấy ớn lạnh như lúc này. Anh còn cố biện minh: - Lạy Chúa, tôi dậy hơi trễ, điều đó có thể xảy ra cho mọi người mà!

Để tận hưởng chiến thắng của mình, Hennessy ngồi xuống. Ông rất thích thắng lợi, nhất là đối với một địch thủ luôn tìm cách chống chế như Bradley. Cuối cùng Hennessy nói giọng thương hại:

- Nếu sáng nay anh dậy sớm một tí, anh đã có thể đọc báo buổi sáng và biết một vài biến cố quan trọng. Như thế anh đỡ mất công nói láo hết chuyện này sang chuyện khác. Ở địa vị anh có lẽ tôi đã đổi nghề. Ví dụ như bán kem hay bán tạp hóa. Tôi tưởng tượng cái cảnh anh mặc áo khoác trắng để tiếp khách hàng trông rất hợp...

Trong khi Hennessy nói, Joe vẫn cầm tờ báo trên tay. Muộn lắm rồi, đọc tờ báo bây giờ cũng chẳng ích lợi gì. Nhưng để khỏi phải nghe những lời nói mát của Hennessy, Joe đành đọc bài báo. Và khi mắt anh lướt qua bức ảnh trên báo, Joe sửng sốt. Cô thiếu nữ với cặp mắt to, gò má hơi cao, cằm nhọn, đầu đội vương miện, đúng là cô gái vô danh tối hôm qua đây mà! Trừ trường hợp khác, Joe không thể nhầm được và mặc dù biết rằng câu hỏi của mình có vẻ ngốc nghếch, Joe vẫn cứ hỏi:

- Đây là công chúa à?

Thằng cha này điên mất rồi! Mặc dù rất có cảm tình với Joe, Hennessy cảm thấy đã đến lúc phải kết thúc. Ông gằn từng tiếng:

- Phải, thưa ông, đây là công chúa. Không phải bà Tường Giới Thạch cũng không phải là cô đào nổi tiếng Dorothy Lamour hay Gloria Swanson, mà là công chúa Ann, người sẽ lên kế vị ngôi báu Varosthénie. Ông hãy nhìn cho kỹ, có thể ông sẽ có cơ hội phỏng vấn nàng một ngày gần đây, ai biết được?

Joe nhìn ông chủ bút của mình như chưa bao giờ nhìn thấy. Phải, đúng là Hennessy, chủ nhiệm tòa soạn báo Tin tức Mỹ tại Roma đang nói với anh. Joe nhận ra cặp môi dày, cánh tay ngắn, cái bụng phệ của ông ta. Như thế anh đâu có điên, và nếu anh có thể nhận ra ông chủ bút thì đâu có thể bảo anh trông gà hóa cuốc. Nếu thế thì: thiếu nữ ngủ lại nhà anh đêm qua đích thị là công chúa Ann rồi... Joe không còn cảm thấy ớn lạnh nữa, không khí trong căn phòng không còn ngột ngạt nữa. Joe cảm thấy dễ chịu hẳn ra. Bây giờ anh là kẻ thắng thế:

- Ông đuổi tôi phải không ạ? Joe hỏi một cách thản nhiên khi Hennessy vừa dứt lời.

- Không, anh không bị nghỉ việc. Nhưng khi nào tôi đuổi anh thì chẳng cần hỏi anh cũng biết ngay thôi.

Joe rời phòng Hennessy và chạy đến phòng điện thoại. Chung quanh chàng các máy in đang náo nức làm việc, thư ký đang đánh máy, tất cả chứng tỏ đây là một tòa soạn lớn, và chỉ trong vài giờ nữa, tiếng tăm Joe Bradley sẽ nổi như cồn. Lần này Joe sẽ không để sẩy mất bài báo sẽ đưa anh lên đài danh vọng, anh sẽ không để nó vượt mất như những lần khác vì cầu thả hay lười biếng. Một công chúa đang ở trong phòng của anh ở đường Margutta, một nàng công chúa ngủ... trên giường của anh. Một giấc mơ mà không một phóng viên nhà báo nào có thể nghĩ đến ngay cả trong những giờ phút điên cuồng nhất... Nhưng trước hết phải ngăn cản không cho công chúa Ann rời khỏi căn phòng của anh. Joe cảm thấy anh có thể làm đủ mọi cách để đạt được mục đích. Điều cần nhất và chắc chắn nhất là phải điện thoại cho Giovanni, chủ nhà của Joe và nhờ bác ta canh cửa.

Joe đóng kín cửa phòng điện thoại và thầm khấn vái rằng sẽ không ai nghe lén cuộc điện đàm này. Anh quay số, đầu dây bên kia chuông điện thoại réo vang. Tại sao không có ai trả lời nhỉ? Giovanni lại chạy đi đâu rồi?

Cuối cùng có tiếng nhắc máy:

- Alô...

Joe thở phào, đúng là giọng nói chót chót của Giovanni. Lấy tay che ống nói, Joe nói nhỏ vừa đủ nghe:

- Giovanni phải không. Joe Bradley đây! Bác chạy ngay lên phòng tôi xem cô thiếu nữ xinh đẹp còn ngủ trên đó không.

Giovanni cười đồng lõa trong điện thoại. A! Thật đúng là thanh niên bây giờ. Sao mà họ giống nhau thế. Cuộc sống của họ bao giờ cũng phải có tình yêu, ai biết được. Dám anh chàng nhà báo đẹp trai này muốn cưới vợ lắm, âu đó cũng là điều tốt cho anh ta!

Giovanni nhanh nhẩu trấn an Joe:

- Được rồi, ông Bradley, ông có thể tin tôi. Tôi đi ngay đây. Ông đợi một chút.

Quả vậy, Giovanni không đi lâu. Áp sát tai vào ống điện thoại, Joe có thể nghe ngoài tiếng tim đập thình thịch của anh là tiếng chân chạy nhanh trên cầu thang và sau đó là tiếng ông ta thở hổn hển trong điện thoại:

- Đẹp quá! Giovanni chỉ nói thế.

- Trời ơi, Giovanni, bác tuyệt quá. Bây giờ bác nghe kỹ nhé! Bác hãy canh chừng ngoài cửa phòng tôi, không cho ai vào, không cho ai ra. Nếu cần bác có thể sử dụng dao, súng hay tất cả những gì bác muốn. Tôi có thể tin bác không?

- Được chứ, anh cứ yên tâm.

Joe nhẹ nhõm cả người, chàng gác máy. Chàng đã lấy lại được bình tĩnh và bây giờ thì có thể “nói chuyện” với Hennessy được rồi. Con “bài tẩy” của anh cho phép anh có quyền đòi hỏi điều đó. Mặt rạng rỡ, Joe trở lại phòng làm việc của Hennessy. Gõ cửa mấy tiếng cho phải phép, Joe đẩy cửa bước vào mà không cần tiếng trả lời, Joe không còn cái tâm trạng của một nhân viên dưới quyền đi nói chuyện với “sếp” của mình nữa.

Hennessy ngạc nhiên khi thấy Joe trở lại:

- Ủa, anh vẫn còn đây à?

Joe tì khủy tay lên bàn Hennessy, hất hàm hỏi:

- Theo ông thì một cuộc phỏng vấn “người” mà báo chí bảo là ồm, đáng giá bao nhiêu?

- “Người” mà báo chí bảo là ồm? Joe hoàn toàn không biết tôn ti trật tự, hay hẳn muốn đề cập đến một người khác. Với một thằng điên thì không thể nào hiểu được. Hennessy nhíu mày hỏi lại:

- Anh muốn nói công chúa ấy à?

Joe rút một miếng thuốc, gắn lên môi, bật lửa, rít một hơi dài rồi thông thả trả lời:

- Tôi không nói đến Dorothy Lamour hay Gloria Swanson.

- ... Bao nhiêu? Joe hỏi tiếp.

- Chuyện gì đến anh? Hennessy nhún vai bức dọc, anh đâu còn hy vọng gì?

- Tôi biết, tôi biết... Nhưng người ta luôn luôn phải hy vọng chứ. Vậy nếu tôi phỏng vấn được thì bao nhiêu?

Hennessy đã lấy lại bình tĩnh và đầu óc ông bắt đầu tính toán.

- Ôi, những câu trả lời về tình hình thế giới hiện nay khoảng 450.... quan điểm công chúa về thời trang thì có thể hơn, khoảng 1000...

- Đô la phải không? Bradley hỏi lại.

- Phải, bằng đô la.

Rất thoải mái, Bradley đi vòng quanh bàn và đến ngồi cạnh Hennessy, anh cúi xuống và nói:

- Tôi nghĩ có thể phỏng vấn cô ta về tất cả mọi vấn đề.

Joe nổi hứng đứng dậy, vừa đi vừa trình bày những ý định của mình:

- Những tư tưởng thầm kín nhất sẽ được tiết lộ với đặc phái viên của tòa báo trong một cuộc nói chuyện riêng, độc quyền. Ông nghĩ sao? Được không?

Joe đi nhanh ra cửa, khi còn đặt tay trên nắm cửa, chàng quay lại nói:

- Thôi, chúng ta chẳng nên bàn tới.

Xúc động đến đỏ bừng mặt khi nghĩ đến bài báo hết sức đặc biệt này, Hennessy gọi giắt lại, ông ta sợ Joe sẽ đi đề nghị bài viết với một tòa soạn khác. Như thế thì Hennessy còn ra thể thống gì với cấp trên nữa.

- Anh trở lại đi!

Joe không chờ phải yêu cầu đến lần thứ hai. Anh không chắc là những tòa soạn khác sẽ tin anh ngay, tốt hơn là nên điều đình với Hennessy - anh và ông ta đã biết nhau từ lâu - Joe quay lại và ngồi ngay trước mặt Hennessy. Ngồi vắt chân chữ ngũ, Joe phe phẩy tờ báo như một cái quạt và đồng dục nói:

- Tôi đang nghe ông đây.

- Bài báo cũng đề cập đến những chuyện tình vụn vặt nữa chứ!

Bradley mỉm cười:

- Bảo đảm với ông là có.

- Cả hình nữa nhé!

- Có thể. Bao nhiêu?

Hennessy ôm đầu suy nghĩ. Kế hoạch vừa rồi quả là quá tuyệt vời và có thể thành tựu được. Tuy nhiên hứa cũng chẳng mất mát gì, đằng nào Joe cũng chỉ được trả tiền khi đem bài báo đến nộp. Ngẩng đầu lên Hennessy từ từ đáp:

- Bài báo đặc biệt này sẽ được trả năm nghìn đô la ở bất cứ tòa soạn nào.

Hennessy ngừng lại khi trông thấy vẻ tự tin lộ trên nét mặt Joe, ông nói:

- Anh thử nói cho tôi biết, làm cách nào mà anh có thể phỏng vấn được công chúa?

Hất đầu về phía sau, Joe nói qua khỏi thuốc:

- Tôi định biến hình thành một viên thuốc và đột nhập vào phòng công chúa. Ông xác nhận lại là năm nghìn đô la chứ?

- Phải, thôi chúng ta ngừng ở đây là vừa.

Họ đã nói hết với nhau. Giờ đây Bradley nôn nóng ra đi: một công việc nặng nề đang chờ anh tại Margutta. Khi Joe sắp bước ra cửa, Hennessy giữ tay anh lại:

- Anh có biết là công chúa bị đau hôm nay và ngày mai sẽ rời Roma không? Vậy thì trước khi anh đi tôi rất muốn đánh cuộc với anh năm trăm đô la là ngày mai anh sẽ không có bài báo đó.

Trước khi bắt tay từ ghế Hennessy, Joe nhìn bức ảnh đăng trên báo một lần nữa. Nó làm anh yên tâm, cô gái đêm qua và công chúa Ann là một. Có vẻ nghi ngờ khi nhìn thấy cử chỉ của Joe,

Hennessy hỏi:

- Anh nhìn gì trong báo vậy?

Còn đang bận suy nghĩ, Joe trả lời bằng quơ:

- Tôi muốn biết mấy giờ rồi?

- Mấy giờ rồi à? Trời đất, anh điên mất rồi.

Đưa tay lên trán, Joe đáp không hề nao núng:

- Tôi muốn nói rằng tôi cần xem hôm nay là ngày mấy.

- Thôi anh đừng đánh trống lảng nữa Bradley. Anh có đánh cuộc với tôi không?

- Được rồi.

- Vậy chúng ta nên nói cho rõ ràng: Tôi đã cho anh mượn trước năm trăm đô la trong tiền lương tháng tới của anh. Nếu anh thua cuộc, anh nợ tôi một nghìn đô la đấy. Tôi tin rằng bây giờ tôi sẽ nắm được anh một thời gian khá lâu đấy.

Nói xong Hennessy cười hả hê. Tiếng cười của Hennessy làm Joe bực mình. Anh nói to:

- Tôi mới làm việc với ông hai năm, nhưng tôi sắp nghỉ việc vì tôi sẽ thắng cuộc. Khi có tiền tôi sẽ mua vé về Mỹ và khi tôi làm việc ở một tòa soạn thật sự, tôi sẽ nhớ đến ông, đến sự tức tối của ông vì không còn một phóng viên giỏi nào viết báo cho ông nữa. Xin chào!

Joe đóng sầm cửa lại. Nói thế đủ rồi, anh không còn thì giờ nấn ná thêm. Còn bao nhiêu việc chờ anh, nhất là Giovanni.

Rời khỏi tòa soạn, anh gọi ngay một chiếc taxi. Chỉ ngày mai thôi anh sẽ có nhiều tiền. Dựa vào thành ghế, Joe tiếc là mình không có sẵn một điếu xì gà - thật ra anh không thích hút xì gà - nhưng Joe thấy đã đến lúc phải hút một điếu. Những phóng viên có cỡ thường hút xì gà giống như những nhà doanh nghiệp lớn...

Joe vẫn không hiểu tại sao Ann lại trốn khỏi cung điện. Nàng muốn tìm người quen tại Roma chẳng, hay nàng đã quyết định rời xa không khí tẻ nhạt của triều đình. Chẳng bao lâu nữa Joe sẽ biết rõ lý do từ chính miệng công chúa Ann nói ra. Joe cố tưởng tượng ra tâm trạng của viên đại sứ và những người tùy tùng của công chúa... Chắc có lẽ người ta đã lục lọi khắp nơi Joe nghĩ đến những cú điện thoại tối mật giữa An ninh quốc phòng và mật vụ Varosthénie. Nếu thế thì anh phải viết bài báo thật nhanh, một bài báo xuất sắc, độc nhất vô nhị, sẽ làm những đồng nghiệp của anh xám mặt vì ghen tức. Joe mỉm cười khoái trá khi nghĩ đến những khuôn mặt thiếu não của họ.

Khi xe ngừng lại phố Margutta, bác tài xế phải gọi, Joe mới trở về với thực tế.

Chương VI

ĐẦU ĐỘI CHIẾC NÓN KẾT CŨ, tay cầm khẩu súng rí sét, Giovanni đang canh chừng ở đầu cầu thang - chung quanh ông là một đám con nít đang giễu cợt và cố chọc cho ông bước xuống cầu thang - Nhưng Giovanni là một người đáng tin cẩn, ông la hét, khua tay, khua chân cố không cho đám con nít đến gần.

Joe thở dài khoan khoái khi nhìn thấy Giovanni. Chắc chắn là anh phải hậu tạ ông về công việc ông đã làm, và Giovanni cũng sẽ không hối hận đã giúp một phóng viên giỏi như Joe. Xô đưa trẻ này, tóm đứa khác, bước qua đầu đứa thứ ba, Joe mới lên được chỗ Giovanni đứng. Anh la to:

- Cút hết... cút!

Đám con nít hoảng sợ chạy xuống cầu thang, tưởng chừng như những bậc thang ọp ẹp sẽ sập mất.

- Sao bác Giovanni, mọi sự êm đẹp cả chứ?

Giovanni đứng thẳng người, tay bồng súng và báo cáo:

- Thưa ông Joe, không có ai đến, chẳng có ai đi. Mọi việc đều êm đẹp.

Joe thở phào nhẹ nhõm. Anh vỗ nhẹ vai Giovanni và nói:

- Cám ơn bác rất nhiều. Bác đã giúp tôi nhiều lắm! Bác có muốn kiếm thêm tiền không?

Giovanni tròn xoe mắt, thật kỳ cục, ai mà chẳng muốn kiếm thêm tiền.

Hỏi gì lạ vậy? Gác súng vào lan can trên cầu thang, Giovanni sẵn sàng tranh luận: Có chứ ông Joe... nếu có thể được.

Joe hạ thấp giọng, anh không muốn công chúa Ann nghe, nhớ cô ta thức dậy.

- Này nhé, bác, rất là đơn giản. Bác nghe kỹ đây, tôi đang có một áp phe, số tiền của bác sẽ tăng gấp đôi trong hai ngày.

- Tăng gấp đôi à?

Trán Giovanni bắt đầu nhăn lại, hai vành tai bắt đầu nhúc nhích dưới cái mũ kết chụp hẵn lên đầu, Giovanni đang tập trung suy nghĩ.

Bradley vẫn còn do dự, không lẽ lại mượn thêm tiền trong khi anh còn thiếu nợ bác rất nhiều... Nhưng đồng tiền là huyết mạch, Joe rất cần để đưa công chúa Ann đi dạo quanh thành phố Roma. Chả lẽ lại không mời cô ta đi xe, ăn kem hay uống cà phê! Nhưng đào đâu ra tiền? Đánh

bạo Joe nói một lời:

- Tôi đang cần một số vốn. Nếu bác cho tôi mượn trước một ít, tôi...

Giovanni cầm lại cây súng trên tay, muốn từ chối chỉ cần lắc đầu dứt khoát là xong, chẳng cần dùng đến chân tay. Joe hiểu ngay là Giovanni sẽ từ chối.

- Anh còn thiếu tôi hai tháng tiền phòng, vậy mà anh còn muốn tôi cho mượn tiền nữa à?

- Phải.

Dậm chân để cho sự từ chối có hiệu lực hơn, Giovanni dần từng tiếng:

- Không, chắc chắn là không.

Để chấm dứt mọi sự bàn cãi dài dòng, Giovanni vác súng lên vai và quàng quả bước xuống cầu thang.

- Ngày mai bác sẽ hối tiếc. Joe nói với theo.

Bực dọc, Joe mở cửa bước vào phòng. Trên đi-văng, công chúa vẫn ngủ say, mái tóc dài che phủ khuôn mặt thơ ngây, xinh đẹp. Joe cẩn thận khóa cửa phòng và rút tờ báo ra khỏi túi. Joe đến gần Ann để nhìn nàng kỹ hơn.

Dưới mái tóc dài, Joe chỉ thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Ann, điều mà Joe mong muốn là phải nhận diện chính xác toàn bộ khuôn mặt của Ann. Bức ảnh trên báo là một bức chân dung chụp từ chính diện. Đi vòng quanh đi văng Joe lấy tay vén tóc Ann, chăm chú nhìn nàng, hết nhìn trái lại nhìn phải, ngồi xuống, đứng lên.

Trong tiềm thức, Ann có cảm giác một người đang hiện diện bên mình, Ann đưa tay gãi tai rồi lại ngủ tiếp sau khi đã lau nhàu cái gì trong miệng. Cử chỉ vừa rồi của Ann đủ cho Joe nhận ra rằng cô gái nằm trước mặt anh là công chúa Ann, người sắp lên ngôi vương quốc Varosthénie. Phải uống mừng mới được. Đi đến tủ kê ở góc phòng, Joe với tay lấy một chai rượu và tự rót một ly. Chà, ngon tuyệt. Chắc lưỡi khoái trá, đang xoa tay sung sướng, bỗng nhiên Joe ngừng lại. Không được, ai lại để công chúa nằm ngủ trên một đi văng tầm thường như thế. Công chúa sẽ nói gì khi nàng tỉnh dậy.

Hình như đã quên sự tàn nhẫn đêm hôm qua, anh cẩn thận túm lại bốn góc của tấm ga và định chuyển công chúa từ đi-văng sang cái giường... Sắp nhắc tấm ga lên, Joe khựng lại. Không được. Ai lại đối xử như thế đối với một công nương. Joe cúi xuống, anh luồn hai cánh tay dưới lưng Ann và trịnh trọng bồng nàng sang giường, bây giờ thì Ann có thể tỉnh giấc rồi. Ngắm nhìn một

lần nữa xem có cần sửa đổi gì không, Joe nhú mày, suýt tí nữa thì quên, phải cho công chúa một cái gối chứ! Nhẹ nhàng như một bà mẹ, Joe nâng đầu nàng lên và đặt cái gối xuống dưới. Bây giờ chỉ còn chờ công chúa mở mắt ra thôi... Không hiểu mắt của công chúa màu gì nhỉ? Tối hôm qua Joe không nhìn kỹ. Và lại lúc đó cũng chẳng quan trọng, Joe đâu biết cô ta là ai... Joe cảm thấy nao nao khi nghĩ rằng một công chúa đã ngủ lại đêm trong phòng mình. Dĩ nhiên Joe có thể gặp phiền phức về việc này.

Bỗng một hồi còi ré lên inh ỏi ngoài đường. Joe chạy đến cửa sổ, hai chiếc xe đầy cảnh sát đang chạy như bay qua đường Margutta. Theo phản xạ, Joe nép mình vào góc cửa và hạ ngay tấm rèm xuống. Tiếng những mảnh gỗ chạm vào nhau làm Ann tỉnh ngủ. Nàng ngồi nhồm dậy, vươn vai. Nàng liếc mắt nhìn quanh phòng và ngừng lại trên khuôn mặt chàng phóng viên lúc ấy đang đứng sau tấm màn. Cảm thấy như có người đang nhìn mình, Joe quay lại. Do dự vài giây, Joe phân vân không hiểu nên xử sự ra sao. Kế hoạch của anh chưa xác định rõ ràng: anh sẽ đối xử với nàng như thế nào? Anh có nên tỏ vẻ nhận ra công chúa không? Hay là anh sẽ giả vờ như không hay biết gì để Ann sung sướng vì không bị nhận ra? Tốt hơn hết nên để nàng hành động trước.

- Chào bác sĩ Bannochoven! Ann nói.

- Hả? Joe sửng sốt. Nhưng anh định thần lại ngay, và anh đóng vai trò mà vô tình hay hữu ý - điều này chẳng bao giờ anh biết được - công chúa đã gán cho anh... Phải, phải, Joe tiếp, cô đã khỏe hẳn chưa? Cô có cần tôi giúp điều gì không?

Mặc dù mắt đã mở, hình như Ann vẫn còn mơ màng và chưa xác định rõ nàng đang ở đâu. Hay là nàng vẫn mê... giọng của nàng vẫn còn mơ hồ. Thở dài, Ann nói:

- Có, có chứ, rất nhiều việc.

Rời khỏi cửa sổ, Joe đi quanh phòng giống như anh đang suy nghĩ nhiều về căn bệnh của bệnh nhân. Joe ôn tồn nói:

- Phải, cô đừng ngại, hãy nói hết cho bác sĩ nghe.

Joe ngồi xuống cạnh giường, mắt vẫn nhìn đăm đăm lên tầng nhà, Ann hình như không hay biết đến việc Joe ngồi cạnh mình, nàng nói như nói với chính mình.

- Tôi đã nằm mơ...

Trong trường hợp này thì hình như một bác sĩ chính cống sẽ cầm lấy cổ tay của bệnh nhân để chẩn mạch. Joe nắm lấy cổ tay Ann như một bác sĩ nhà nghề:

- Phải, “con” đã nằm mê thấy gì?

- Tôi đã nằm mê tôi ngủ ngoài đường, một chàng trai đi ngang qua... anh ta cao lớn... và anh ta hơi lỗ mãng với tôi.

Nghĩ đến cách nàng được đối xử hôm qua, Ann nhăn mặt, Joe quay đầu sang chỗ khác, anh cảm thấy xấu hổ về cách cư xử của mình tại Forum và trong taxi.

- Thật à? Joe cũng cố hỏi vì anh muốn biết mức độ đóng kịch của công chúa đến đâu. Cặp mắt cố tình mơ màng, giọng nói xa vời làm cho Joe thấy là nàng đã tỉnh táo và nàng đang dò dẫm bước đi để kéo dài thời gian. Ann không rút tay ra, Ann sẵn sàng gia nhập cuộc chơi nhắc nhở nàng nhớ đến những trò chơi của tuổi thơ.

Ngoài kia, buổi trưa đã yên lặng trở lại. Dần dần ánh sáng mặt trời đã tràn ngập căn phòng. Trong tia nắng mặt trời, những hạt bụi đùa giỡn và nhảy múa quanh phòng. Những đốm sáng bay lượn trên giường, một vệt sáng vẽ vượt trán Ann bỗng chiếu sáng đôi mắt nàng. Joe bỗng nhận ra mắt Ann màu tím có những ánh vàng giống như cánh hoa pensée. Ann, rút tay ra khỏi tay Joe để xua tia nắng đi. Bỗng nhiên nàng mỉm cười:

- Tuyệt vời...

Ann ngửa đầu ra sau và đụng phải cạnh giường. Sự va chạm làm nàng tỉnh hẳn: Ann mở to mắt

và chăm chú nhìn khắp phòng. Trên trần nhà, cái ống nước thò ra, cái bếp với ống tôn đen sì vì ám khói làm nàng ngạc nhiên. Cuối cùng, ánh mắt Ann nhìn thấy cái dáng cao lớn của Joe lúc bấy giờ đã đứng lên. Ann chẳng hiểu gì nữa. Nàng ở đâu thế này? Chắc hẳn là không phải ở trong cung điện. Không hiểu nàng có còn ở Roma không nhỉ? Có lẽ còn vì mùi hoa trà xen lẫn mùi dầu rán ủa vào mũi nàng. Nhưng chàng thanh niên cao lớn đang mỉm cười nhìn nàng là ai nhỉ? Hình như nàng đã gặp anh ta rồi. Nhưng ở đâu mới được chứ? Hay họ đã gặp nhau ở kiếp trước? Tại sao anh ta lại không nói, hay đây là một đấng cao siêu nào? À, anh ta nói kia!

- Chào cô!

Anh ta mỉm cười, nụ cười thấm vào hồn Ann làm nàng vững tin. Và nếu như trong thâm tâm Ann vẫn còn lo lắng thì cũng không quan trọng, nàng hỏi cho có lệ:

- Bác sĩ Bannochhoven đâu rồi ạ?

Theo thói quen, Joe lại vuốt cằm:

- Tôi e rằng không quen ai có cái tên này.

- Tôi vừa nói chuyện với ông ta cách đây mấy phút mà.

- Tôi e rằng cô lầm rồi đấy.

Sao đây... hình như lúc nãy nàng đã nghe giọng của anh rõ mà... Đưa tay lên vuốt trán như muốn cho đầu óc mình minh mẫn hơn, nhưng mặc dù đã cố gắng hết sức, Ann vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình, nàng cũng không hiểu nổi tại sao chàng thanh niên này lại thay thế bà công tước Vereberg. Nỗi lo sợ lại xâm chiếm tâm hồn Ann.

- Tôi có... tôi có bị tai nạn không? Ann hỏi giọng run run.

- Không.

Ann chun mũi, nhăn mặt, nhún vai: ai hơi đâu mà tìm hiểu. Đã từ lâu Ann có thói quen chấp nhận mọi biến cố đến với nàng mà không cần tìm hiểu lý do. Và hình như lần này, những biến cố xảy ra với nàng làm nàng rất sung sướng vì nàng còn khỏe mạnh, tự do và lại gặp một chàng thanh niên thật duyên dáng nữa... một chàng thanh niên có lẽ không biết nàng là ai. Đây đúng là một cuộc phiêu lưu mà Ann hằng mơ ước. Trước hết phải tuyệt đối giữ bí mật về danh tính của nàng. Ngồi lại một tư thế thoải mái hơn và không quên kéo chăn che cổ. Ngủ trong phòng người lạ còn chấp nhận được, nhưng để cho anh ta trông thấy vai của nàng thì lại là điều không thể chấp nhận.

Đúng lúc đó Ann mới nhận ra là nàng đang mặc đồ ngủ... bộ đồ của ai mà sao hai cánh tay lại dài quá vậy? Phải đúng là một bộ đồ ngủ, Ann mân mê những khuy áo. Bàn chân chỉ hơi lộ ra khỏi hai ống quần. Đã đến lúc Ann phải hỏi thêm chi tiết nữa.

- Anh làm ơn vui lòng cho tôi biết hiện giờ tôi đang ở đâu?

Đứng tựa vào tường, thoáng mỉm cười, Joe trả lời:

- Mặc dù căn phòng này không lấy gì làm sang trọng, nhưng hiện giờ có thể nói cô đang ở trong phòng của tôi.

Câu trả lời không làm Ann hài lòng lắm, nàng hỏi tiếp một cách nghiêm trang:

- Anh đã ép buộc tôi vào đây à?

Bradley nhớ lại cảnh trên xe taxi, anh vội phản đối:

- Không, trái lại là khác.

- Tôi đã ở đây suốt đêm một mình à?

- Phải, nếu không kể tôi.

- Vậy tôi đã ở đây suốt đêm với... anh?

Joe đỏ mặt. Chưa bao giờ một câu hỏi lại làm anh bối rối như câu này, nhất là nó lại được hỏi bằng một giọng quá ư là ngây thơ, bởi một cô gái xinh đẹp. Joe ấp úng:

- À...à...những lời cô vừa nói có vẻ không đúng lắm, nhưng dưới một khía cạnh nào đó thì... sự việc đã xảy ra như thế.

Joe cúi đầu xuống và ngấm mũi giày. Bỗng nhiên Ann bật cười: Quả là oái ăm, một công chúa ngủ nhờ giường của một kẻ lạ mặt. Bây giờ phải làm quen nhau đã. Ann chìa tay ra khỏi chăn, đưa cho Joe và nói:

- Chào anh.

Joe giống như kẻ chịu tội được tha, anh nhanh chóng rời góc phòng đến bắt tay Ann. Thế là xong. Cuộc phỏng vấn hứa với Hennessy có vẻ gặp may mắn. Không hiểu Hennessy sẽ nói gì nếu ông ta được trốn trong phòng tắm? Mà nào phải chỉ mình Hennessy sừng sốt, toàn thể châu Âu mới đúng chứ. Toàn thể giới sẽ trả giá rất đắt để được xem cảnh một anh phóng viên nhà báo bắt tay một công chúa nằm trong giường của chính anh ta.

- Chào cô.

- Anh tên...

- Bradley, Joe Bradley.

- Rất hân hạnh - Ann nói cứ như là nàng được giới thiệu với nhiều vị thượng khách tại triều

đình. Đưa tay rất trịnh trọng, Ann mời Joe ngồi xuống ghế trước mặt nàng.

Joe không còn ngạc nhiên vì những điệu bộ cầu kỳ này nữa, anh thông thả vâng lời. Nhưng thay vì ngồi vào ghế, anh đến ngồi ở mép giường. Ann định phản đối nhưng nàng ngừng ngay lại được, nàng phải làm giống như mọi người, có lẽ việc làm của anh chàng này cũng bình thường như những thanh niên đồng trang lứa với anh thôi. Tuy nhiên Ann cũng nhích xa hơn và kéo chân lên.

- Tôi cũng thế, tôi rất hân hạnh được gặp cô. Bradley không ngớt nhìn Ann và tiếp: Còn hân hạnh hơn cô nghĩ nữa. Tên cô là gì?

Ann đỏ mặt như bị bắt quả tang. Những ngón tay nín trên tấm ra. Một cái tên tầm thường mà cũng do dự, nhưng thật tình là Ann không hề nghĩ đến một bí danh. Tuy nhiên nàng phải trả lời ngay nếu không muốn người ta nghi ngờ. Ann nói nhỏ:

- Tôi tên là... là... Anh có thể gọi tôi là Anya. Ann đáp cộc lốc.

- Cám ơn - Anya.

Cả hai đều im lặng. Họ cần sắp đặt lại những ý tưởng trong đầu. Joe, đang nghĩ đến cuộc phỏng vấn của anh, Ann đang cố tưởng tượng ra cảnh tượng ở tòa đại sứ sau khi nàng mất tích. Tuy nhiên nàng không thể tập trung tư tưởng về những người ở cùng điện: họ đã lùi vào một quá khứ xa xăm. Họ chỉ là những bóng mờ trong tâm khảm của Ann. Qua hàng mi rậm, Ann đang quan sát Joe. Anh ta có mái tóc màu hạt dẻ, vầng trán rộng và cao với đôi mắt có vẻ tình nghịch, sắc mặt tươi tắn. Tóm lại Ann rất thích anh. Trong cuộc đời của Ann, chưa bao giờ nàng gặp một thanh niên đầy nam tính như thế. Chàng là loại đàn ông mà hầu như thiếu nữ nào cũng muốn được che chở. Chàng rất cao và Ann tưởng tượng nếu khiêu vũ với anh thì đầu nàng cũng chỉ tới cằm anh thôi. Ann nhớ lại những sĩ quan bảo vệ mà nàng đã từng gặp, chưa có một ai khiến nàng nảy sinh những tình cảm khó tả đến như thế.

Giọng nói của Joe đưa nàng về thực tế:

- Cô uống cà phê nhé!

Còn đang miên man suy nghĩ, Ann bỗng giật mình hỏi:

- Mấy giờ rồi nhỉ?

- Gần 1 giờ 30.

- 1 giờ 30 à, Ann la lên. Trời, tôi phải đi đây.

Ann vọt ra khỏi giường, Joe nín nàng lại.

- Tại sao vậy, có việc gì phải gấp đâu? Cô còn thì giờ mà.

Thì giờ... Ôi, chàng thật thoải mái. Chàng đâu biết là thì giờ của Ann được cân nhắc từng li, từng tí, chàng đâu biết là giờ này ngài đại sứ, quan đại thần, tướng Brovno, bà Vereberg đang bút tóc, bút tai thất vọng vì nàng không đến dự cuộc triển lãm nông nghiệp và nàng không gặp các phóng viên nhà báo như dự định nhưng tất cả những điều này làm sao Ann có thể nói với Bradley.

- À... không phải đâu. Nhưng tôi đã gây phiền phức cho anh khá nhiều rồi.

- Phiền phức à? Cô đừng dùng chữ này. Cô không phải là nỗi phiền toái đối với tôi. Joe mỉm cười để lời nói của mình có giá trị hơn.

- Thật à?

Joe không trả lời. Anh còn xúc động hơn những gì anh nghĩ. Lẽ dĩ nhiên Joe sung sướng khi nghĩ đến bài báo anh sắp viết, nhưng ngoài số tiền mà bài báo sẽ mang lại, anh còn cảm thấy sung sướng hơn khi được ngồi nói chuyện với Ann. Chính Joe cũng đang sống trong một cuộc phiêu lưu tuyệt diệu, anh biết nàng là ai trong khi nàng lại chắc chắn rằng anh không hề biết danh tính của nàng.

Cùng một lúc Joe quên mình là một phóng viên và Ann hầu như cũng quên mình là một công chúa. Nhưng những điều chất chứa trong lòng đã dựng giữa hai người một bức tường im lặng. Họ đứng đó, mặt đối mặt, không dám cử động, e rằng một cử chỉ nhỏ nhất sẽ phá tan cái thẳng băng giả tạo mà cả hai đã tự dựng lấy cho mình.

Từ đâu chuông đồng hồ ngân nga hai tiếng.

- Phải, đã 1 giờ 30 rồi, Joe thốt lên. Cô đợi một tí, tôi sẽ pha nước tắm cho cô.

Joe nuối tiếc bước vào phòng tắm. Những giây phút vừa qua, từ khi Ann thức dậy, Joe cảm thấy hạnh phúc của mình như bị vơi đi. Ann lắng nghe tiếng nước chảy. Cũng như Joe, Ann sợ cử động vì nó sẽ làm cho thời gian trôi nhanh. Hiện giờ quá khứ và tương lai đều vô nghĩa, chỉ còn có hiện tại, cái hiện tại thoải mái, nhẹ nhàng đang bao quanh Ann.

Ló đầu ra khỏi phòng tắm, Joe nói to:

- Nước tắm của cô đã sẵn sàng.

Chương VII

BÂY GIỜ PHẢI NGHĨ ĐẾN CÔNG VIỆC. Ann vừa khép cửa phòng tắm lại và Joe đã chạy xuống cầu thang. Bằng bất cứ giá nào Joe cũng phải gặp Irving Radovich, anh bạn nhiếp ảnh. Joe phải thuyết phục Irving mới được, điều đó không phải dễ.

Joe vào nhà người điêu khắc ở cạnh để xin gọi nhờ điện thoại... Chuông điện thoại đã rung những hồi dài nhưng sao đầu dây bên kia chưa thấy ai nhắc máy. Joe biết chắc là vào giờ này Irving phải có mặt ở nhà. Nhưng đối với Irving thì người ta không thể lường trước được những gì sẽ xảy ra - Irving là một người làm việc tùy hứng - Tuy nhiên trong khắp thành phố Roma thì chỉ có mình Irving mới hoàn thành một cách thông minh cuộc phỏng vấn này... Ngoài ra Irving còn có một máy chụp hình nhỏ giấu trong hộp quẹt rất tiện dụng.

Joe bắt đầu cảm thấy bức bối. Mười lăm phút đã trôi qua từ khi anh rời nhà và Joe hoàn toàn không hiểu là một công chúa sẽ tắm trong một thời gian bao lâu. Nếu anh còn nấn ná lại đây thì có thể nàng đã ra đi khi anh trở về... Bỗng ở đầu dây có tiếng nhắc máy và giọng ồm ồm của Irving vang lên:

- Alô.

Lau mồ hôi trán, Joe bức tức nói:

- Anh đấy hả, Irving. Tại sao anh không trả lời. Joe đây! Anh có thể đến nhà tôi năm phút nữa không?

Irving huýt gió qua máy điện thoại. Coi bộ Joe điên rồi. Đánh thức bạn dậy ngay giữa trưa. Thật cái anh chàng này không bao giờ quen được với những tập quán của dân bản xứ. Irving ôn tồn từ chối:

- Không thể được ông bạn a., tôi còn bù đầu với bao nhiêu công việc. Nhưng tại sao anh lại vội thế? Có thể hoãn lại đến chiều không?

- Irving, tôi không thể nói qua điện thoại được. Nếu có người nghe lén thì hỏng hết, tuy nhiên bảo đảm với anh đây là một công việc "hết xảy". Hãy tin tôi đi. Bài của chúng ta sẽ được đăng ở trang đầu. Có thể sẽ là một biến cố chính trị hay một xì-căng-đan khủng khiếp tôi cũng chưa rõ, nhưng cần phải có một số hình ảnh.

Không lẽ những lời đề nghị của Joe lại là sự thật và hấp dẫn đến thế? Cứ thử xem sao. Nhưng Irving chưa muốn cho bạn có cái cảm tưởng là mình đầu hàng nhanh như thế, anh vẫn tiếp tục giả vờ như mình rất bận rộn.

- Tôi đang bận, Irving nói, nửa giờ nữa tôi có hẹn ở tiệm Rocca. Nếu rảnh, anh hãy đến đó.

Joe vui vẻ nhận lời và gác máy. Kế hoạch có vẻ tiến triển một cách khả quan, dĩ nhiên là với điều kiện công chúa Ann vẫn còn đó.

Khi trở về, Joe vui vẻ mở cửa phòng, anh bỗng sửng sốt: Căn phòng vắng tanh và đã được dọn dẹp cẩn thận. Đi-văng đã được kéo lại chỗ cũ, tấm trải giường bằng bông phủ phẳng phiu trên giường nhưng Ann thì lại biến mất. Joe thần thờ bước ra lan can với hy vọng còn nhìn thấy Ann dưới đường. Joe suýt hét lên vì xúc động, công chúa Ann đang tì tay trên ban công nhìn xuống đường. Joe chạy đến, mừng rỡ như anh đã xa cách Ann từ cả mấy tháng nay, nhưng đúng lúc giờ tay lên để nắm lấy cánh tay Ann thì anh bỗng khựng lại: anh chợt nhớ rằng nàng là một công chúa.

- Ồ, cô ở đây à!

Nàng quay lại, và một lần nữa Joe bị hớp hồn bởi đôi mắt xinh quá là xinh, hàng mi dài cong vút, đôi chân mày rậm càng làm ánh mắt trở nên sâu thẳm, anh tự nhủ: "Nếu cha cô ta thoái vị, chắc Hollywood sẽ mượn cô ta ngay".

- Ủa, anh đã về đây à, Ann nói. Trong khi chờ anh về tôi ra đây để ngắm những người qua

đường. Sống trong nhà này chắc vui lắm nhỉ!

Joe đến tựa tay vào lan can cạnh nàng, anh quan sát đám trẻ con đang đánh nhau dưới đường, những bà nội trợ gọi nhau ới ới hoặc đang trao đổi cách nấu ăn, hoặc cho nhau những lời khuyên để giữ hạnh phúc gia đình...

Anh cũng thế, anh cũng yêu mến con đường này, nơi mà những người nghệ sĩ sống kề cận với những bà nội trợ, đám trẻ con với những chú chó xinh xắn, những nhà trí thức và những người phu quét đường... Tất cả ở đây đều khác với những gì anh đã sống trước đây. Không giống ở Greenwich Village hay ở Montparnasse^[5], có lẽ ở đây người ta cãi nhau nhiều hơn, ồn ào hơn, nhưng người ta cũng làm lành với nhau hơn, giúp đỡ nhau nhiệt tình hơn. Buổi chiều đang xuống với một chút ánh mặt trời và mùi hoa trà đang tràn ngập không gian...

Joe khe khẽ thở dài: - Phải, cũng có những phút tuyệt vời.

Công chúa cũng không còn nghe anh nói nữa. Tâm trí nàng đã rời xa không gian và thời gian mà nàng đang sống. Mắt Ann thoáng buồn. Cuối cùng nàng rời khỏi lan can và nhìn lại khung cảnh xung quanh một cách nuối tiếc: hình như nàng muốn khắc ghi mãi mãi hình ảnh này trong tâm khảm, Ann không thể quyết định được. Joe im lặng đợi chờ. Ann nhìn anh rất lâu, cuối cùng nàng cúi đầu xuống, tiến đến kệ tủ lấy đôi bao tay và nói:

- Đã đến lúc tôi phải đi.

- Sao?

- Phải, tôi không muốn đi mà không từ giã anh.

Xúc động đến nghẹn lời nhưng Joe dứt khoát không để sự xúc cảm lấn át lý trí mình. Thật kỳ cục, không lẽ anh lại yêu công chúa? Điều này không thể xảy ra ở thế kỷ XX này. Joe cố gắng tự bào chữa với lý do anh sợ không viết được bài báo của mình, nhưng trong tình cảm của mình anh phải tự thú rằng sự ra đi của Ann đã làm anh đau khổ hơn việc không hoàn thành nhiệm vụ đối với Hennessy. Joe cố pha trò:

- Chào tôi à? Chúng ta vừa mới làm quen với nhau mà. Mình phải đi ăn chứ.

- Tôi rất tiếc thì giờ không cho phép nữa.

- Chắc cô phải có một cuộc hẹn quan trọng lắm mới bỏ đi vội vã như vậy.

- Phải, rất quan trọng, Ann đáp.

Hai người đang đứng trong phòng, sự cách biệt đột ngột giữa vùng sáng ngoài lan can và bóng tối trong phòng làm Ann khó chịu, nhưng cũng chính trong ánh sáng mờ ảo ấy Ann có thêm can đảm, nàng quay lại phía Joe và nói:

- Cám ơn anh rất nhiều về việc anh đã cho tôi ngủ trên giường. Khẽ nhún vai, Joe trả lời:

- Đó là điều tự nhiên thôi.

- Ồ không, trái lại anh rất tử tế, chắc hẳn anh rất ê mình khi phải nằm trên cái đi-văng bé kia.

Mặt Joe đỏ bừng vì hổ thẹn. Cách xử sự của anh tối hôm qua sẽ làm anh day dứt mãi. Ann đang nhìn chăm chú khắp phòng. Kể từ này, đối với nàng căn phòng này sẽ trở thành một biểu tượng của tự do mà nàng đang cần, và chắc hẳn trong tất cả những giấc mơ nàng sẽ trông thấy một cái giường lớn rất đơn giản, những bức tường đã rạn nứt, cái lò, những mảnh gỗ lỏng chỏng và một chàng thanh niên cao lớn với cái cằm nghiêm nghị... Trước khi ra đi, nàng còn muốn hỏi anh biết bao điều: anh đã tìm thấy nàng ở đâu và như thế nào. Tại sao anh lại cho nàng tá túc? Nhưng có một câu hỏi mà nàng sẽ chẳng bao giờ dám hỏi chỉ vì sợ những câu trả lời...

Cài lại những chiếc khuy trên đôi bao tay, cột lại cái khăn quàng, vừa bước ra cửa, Ann vừa nói:

- Thế là xong. Tôi đi đây.

- Tôi đưa cô về nhé.

- Không, tôi nên đi một mình. Chào ông Bradley.

Nàng đưa tay cho chàng, Joe nắm nhẹ mà không dám đưa lên môi hôn. Thẩn thờ, chàng nói:

- Tạm biệt cô.

Ann khép nhẹ cánh cửa và bước xuống cầu thang. Bỗng Joe mở cửa và chạy ra đầu cầu thang gọi giật lại:

- Ôi, tôi quên dặn cô phải đi ngang dưới mái vòm khi xuống hết bậc thang! Câu nói chẳng có ý nghĩa gì, Joe chỉ muốn gọi giật nàng lại để có thể nhìn lại một lần cuối khuôn mặt và nụ cười của nàng. Nhìn Ann đi xa dần Joe băn khoăn tự hỏi: không hiểu anh đã hoàn toàn mất nàng chưa? Ôi, mình thật điên rồ, tại sao lại cứ để cho thứ tình cảm vớ vẩn này xâm chiếm. Trái lại, mình phải theo nàng nếu mình muốn nộp bài cho Hennessy.

Nhanh như cắt, Joe chạy ra bao lơn và nhìn xuống đường. Anh trông thấy ngay Ann đang đi bên dưới, đầu hất cao, nàng không buồn chú ý đến những người qua lại đang xô đẩy nàng. Bỗng dừng Ann dừng lại, thò tay lục túi và quay lui. Nàng đang trên đường trở về nhà Joe. Anh chạy như bay ra khỏi phòng và xuống cầu thang... Họ gặp nhau dưới mái vòm, hai người nhìn nhau ngượng ngùng: - Thế giới nhỏ thật!

- Ngập ngừng Ann nói nhỏ: Phải!

Hình như nàng có điều gì khó nói. Lần đầu tiên Ann cảm thấy cần tiền, nàng không thể đi trong thành phố mà không có một đồng xu dính túi. Cuối cùng Ann đánh bạo nói:

- Tôi quên, ông có thể cho tôi mượn ít tiền được không?

- À phải, tôi nhớ ra rồi, tối hôm qua cô không có.

Rồi, lại phiền phức về tiền bạc, Joe đã đoán trước được, nên đã cố mượn Giovanni. Tuy nhiên không phải là lúc từ chối, tất cả sẽ hỏng ngay... Rút ví ra khỏi túi, Joe ngược mắt lên trời như để cầu xin thượng đế đừng bỏ anh ta, Thượng đế chẳng thấy đâu mà chỉ thấy Giovanni tay cầm vòi tưới cây đang theo dõi. Cái mũi nhọn của bác run lên vì tức. Cặp môi bác mấp máy như chữi rủa: bác bất bình khi nghĩ rằng chàng thanh niên ở trọ sẽ phung phí những đồng tiền cuối cùng của mình cho một thiếu nữ...

Ấy náy, Joe kéo Ann ra dưới cổng ít ra ở chỗ này anh sẽ không bị cái “lương tâm sống” của anh nhìn với cặp mắt nhिếc móc. Lục túi, Joe hỏi một cách hào phóng:

- Nào, cô cần bao nhiêu?

- Tôi cũng chẳng biết nữa, anh có bao nhiêu?

Joe kéo trong túi ra, cao lắm là khoảng hai nghìn lira.

- Chúng ta sẽ chia đôi nhé! Nói xong Joe đưa cho Ann một nghìn lira.

- Một nghìn lira à? Sao anh cho tôi nhiều thế!

- Đâu có bao nhiêu, tính ra chỉ khoảng sáu trăm frăng.

- À, chỉ có sáu trăm frăng.

Thật vậy, sáu trăm frăng không phải là một món tiền to, và công chúa có thể nhận mà không bị lương tâm dày vò.

Nàng gấp từng tờ lại. Nghĩ thật buồn cười, đồng tiền đầu tiên mà nàng có lại do một người đàn ông không hề quen biết đưa cho.

- Cám ơn, nàng nói nhẹ nhàng. Thế nào tôi cũng tìm cách trả lại anh. Địa chỉ của anh là...

- Đường Margutta, số 51.

Ann cẩn thận lặp lại:

- 51 đường Margutta, Mr. Joe Bradley. Chào tạm biệt. Nàng lại ra đi, nhưng lần này Joe bớt lo lắng hơn. Chắc chắn rằng anh sẽ gặp lại nàng và anh sẽ viết được bài phỏng vấn. Không để lộ, Joe bước theo Ann.

Chương VIII

ĐỨNG IM LẶNG MỘT LÚC trên đường Margutta, Ann cảm thấy hơi choáng váng bởi tiếng người gọi nhau trên các vỉa hè, bởi những chiếc xe đạp gần như đụng vào nàng và bởi sự ồn ào của đám đông, đối với nàng đó là điều hoàn toàn xa lạ. Một thằng bé chạy ngang níu lấy nàng làm nàng loạng choạng. Nhưng Ann vẫn đứng đó: quang cảnh sinh hoạt hằng ngày ở đây quả là một điều kỳ lạ và gần như độc đáo đối với nàng. Ann muốn thu vào tiềm thức của mình mọi chi tiết, nhớ màu tóc của những thiếu nữ đi ngang, dáng đi của từng chàng thanh niên, cặp mắt của mỗi đứa bé. Lần đầu tiên trong đời Ann được trà trộn với đám đông ồn ào, quả là lý thú.

Nàng biết sự mất tích của nàng đã gây nên một xì-căng-đan lớn ở tòa đại sứ nhưng nàng lại chẳng muốn về cung điện chút nào. Ít ra là vào lúc này... Nàng muốn lang thang trên đường phố của Roma, không lẽ nàng không có quyền sống thực sự trong một hai giờ sao? Thật đáng tiếc, lúc này nàng chỉ có một mình, nếu có Joe Bradley bên cạnh thì thú vị biết mấy. Anh ta sẽ đưa nàng đi thăm khắp thành phố. Nàng không thể nào quên giọng nói ấm áp, đôi mắt tinh nhanh, dáng đi của chàng. Họ có thể trở thành những người bạn tốt. Nhưng có lẽ nàng đã có lý khi từ chối không cho Joe đi theo, có thể anh sẽ khám phá ra danh tính của nàng và lúc đó mối quan hệ giữa hai người sẽ thay đổi. Không, tốt hơn hết là nàng nên giữ một kỷ niệm êm ái về một chàng thanh niên đã đối xử với nàng như với bất cứ một cô gái nào khác. Ann thở dài, nàng bắt đầu cảm thấy đói. Ann nhớ rằng Joe đã mời nàng đi ăn trưa nhưng nàng từ chối, nàng nghĩ rằng mình đã làm đúng vì không muốn Joe gặp phiền phức vì mình.

Cuối cùng Ann quyết định bước đi: nàng sẽ quẹo phải hay quẹo trái nhỉ? Ann không biết mình đang ở đâu. Vả lại, điều đó bây giờ cũng không cần thiết lắm, một đứa bé tóc vàng, quần, làm Ann chú ý. Phải rồi, Ann sẽ theo nó...

Đến góc đường, Ann không còn thấy bóng dáng thằng bé nữa, nhưng cũng chẳng sao vì Ann đang bị những cửa tiệm thu hút: một cửa hàng trưng bày những đồ sứ của Murano tuyệt đẹp. Bên cạnh đó là những tác phẩm của Ravan đỏ rực. Có lẽ đây là những sản phẩm dùng để xuất khẩu, Ann ngắm không chán mắt vì nàng có thể xem một cách tự do.

Ann lùi lại khi trông thấy hai người cảnh sát rảo bước trước nhà băng. Khi lương tâm không được thoải mái thì người ta luôn luôn nghĩ rằng cảnh sát đang rình rập mình. Ann băng qua đường, vừa đi vừa nép mình sau một chiếc xe. Qua đến vỉa hè bên kia, nàng thở phào nhẹ nhõm. Tại sao nàng phải sợ nhỉ? Nào, có ai để ý đến đâu? Tuy nhiên Ann nghĩ rằng tốt hơn hết, nàng nên đi vào đám đông. May quá, đằng kia dưới những cái vòm của một công trường nhỏ, người ta đang họp chợ. Những tấm bạt lớn đủ màu đang phơi mình dưới nắng cho mặt đất những bóng râm, sau những quầy hàng, người bán đang ca ngợi những trái cây ngon ngọt và những bó rau tươi tốt của mình để mời chào khách. Trên lớp lá là những quả cà chua to và đỏ chói, bên cạnh những trái ớt tía thành chùm hoa giấy. Màu vỏ tím bóng loáng của những trái cà cứng cứng và nứt ra vài chỗ làm rơi hạt. Những quả dưa đỏ thật to chất cao như núi và mùi thơm ngào ngạt của những trái cam làm át hẳn mùi tanh của cá. Dưới đất, những vũng nước phản chiếu ánh nắng mặt trời xuyên qua khe hở của những tấm bạt. Ann hít một hơi dài để ngửi những hương vị chung quanh. Ann tự nhủ: "Những thứ rau, hoa, quả này phải nhìn tận mắt mới biết được chúng có vẻ vui nhộn chứ không buồn bã vô hồn như người ta vẫn mang lên cho mình thưởng thức ở Varosthénie hay trong những yến tiệc".

Xa hơn, xen lẫn giữa những con cầu gai màu xanh tím và những con sò là bầy cá đang quẫy mình trong đám rong rêu. Ann đến gần, nàng muốn sờ tay vào những vẩy cá, lật mang cá lên, bắt chước những bà nội trợ đưa lên mũi ngửi xem có tươi không... Người bán hàng béo tròn, cái bụng phệ được che lấp dưới cái tạp dề còn dính máu vài chỗ, bà gọi Ann và mời nàng mua một con lươn đang ngo ngoàng. Ann đưa tay sờ cái bụng nhẵn thín và lạnh của con lươn, nàng hét lên sợ hãi: Ann tưởng mình vừa đụng phải một xác chết. Người bán hàng bật cười thông cảm:

- Cô đừng sợ lươn, nó không cắn đâu và mẹ cô sẽ hài lòng nếu cô đem nó về để sửa soạn bữa ăn.

Ann cười theo, tất cả những người bán hàng chung quanh đều mỉm cười thiện cảm. Chưa bao giờ trong đời Ann lại cảm thấy thoải mái và sung sướng như giây phút này.

Đứng ở một góc chợ, mùi cá tươi át những mùi khác, chúng len lỏi vào tóc, dính vào tay và quần áo, Ann tiếc rằng mình không mua được gì. Nàng thích cái giỏ mây đen hoặc đỏ có thêu chữ Roma bằng len, Ann hoàn toàn quên mình là một công chúa.

Ann lắc đầu từ chối một quả dưa hồng. Nàng không đói và lại cảm thấy thích những đôi dép vừa được bày trong một quầy hàng. Ann đã từng mơ ước được đi đôi dép thấp, chúng chỉ buộc vào cổ chân bằng một sợi dây nhỏ, có lẽ đó cũng là một lối thoát khỏi những lễ nghi. Những đôi dép da bày trong quầy làm Ann ham thích vô cùng. Ann đi thử vào chân mặc cho lời quảng cáo của người bán hàng bằng tiếng bản xứ:

- Ha visto come le vanno bene? Proprio bene. Aveva ragione.[\[6\]](#)

Ann cúi xuống ngắm chân mình. Điều cần thiết là nàng có đủ tiền không. Ann đưa một năm bạc cho người bán hàng.

- Ba trăm lira, ông ta nói. Cảm ơn nhiều.

Ann cúi đầu cảm ơn và lại tiếp tục bước đi. Nàng ra đến đường Dei Succhesi sau khi đã ngừng lại ngắm nghía những tủ kính trong các cửa tiệm dọc ven đường. Ann nhìn một cách thờ ơ những cửa hàng tủ lạnh, cửa hàng nữ trang, rạp chiếu bóng... Nàng chỉ ham thích nhìn người và vật. Nàng không đói, cũng chẳng khát, hình như Ann đã để quên hình hài của mình ở tòa đại sứ, giờ đây chỉ còn lại một tâm hồn đầy ước vọng.

Đài phun nước Trevi đẹp tuyệt vời đã đưa Ann về với đời sống của hai thế kỷ trước, nàng ngừng lại và gần như ngộp thở vì vẻ đẹp của hồ: hai con ngựa hùng dũng kéo đoàn xe chở thần Neptune chiến thắng được chạm trổ một cách sống động ở mặt trước cung điện các quận công De Poli. Nước từ khắp nơi đổ xuống chiếc bồn lớn bằng đá hoa cương. Ann ngồi một lúc trên

thành hồ, nàng vốc nước đầy lòng bàn tay và cho chảy dọc xuống khủy tay, lần này mới đúng là Ann đang sống ở Roma. Tất cả những gì nàng được trông thấy đủ là những bằng chứng hùng hồn hơn cả những lời thuyết minh của người hướng dẫn viên đại tài. Một lần nữa Ann lại hối tiếc không có Joe bên cạnh: nàng biết rằng anh sẽ giải thích cho nàng nhiều điều. Ann soi bóng xuống mặt nước hồ, nàng vẫn còn mang những nét của một công chúa kế vị ngôi báu Varosthénie. Mái tóc dài làm khuôn mặt nàng có dáng u buồn. Hay là cắt nó đi! Nghĩ đến đây Ann bỗng thấy sung sướng vô ngần. Cũng ngay lúc ấy nàng trông thấy bảng hiệu của một cửa tiệm uốn tóc không xa lắm, Ann quyết định đến đó.

Vén bức màn hạt trai, Ann bước vào tiệm: không ai chú ý đến nàng. Đứng một lúc, Ann định bước ra thì người thợ cắt tóc với mái tóc quăn màu nâu và dày từ phòng bên đã bước đến gần nàng. Anh ta khoác cho Ann một chiếc áo trắng rộng và mời nàng ngồi trên chiếc ghế quay đặt trước gương.

Bằng một giọng tiếng Anh hơi cứng, anh ta nói:

- Cô có mái tóc đẹp quá. Cô cần gội và chải lại phải không ạ?

- Không, tôi chỉ cần cắt thôi.

Người thợ mân mê hết lọn tóc này đến lọn tóc khác. Cắt một mái tóc như thế này quả là một tội ác. Anh đã tưởng tượng ra một kiểu tóc độc đáo mà anh sẽ chải với mái tóc dài này. Ann ngắm mình trong gương, phải, mái tóc dài của nàng rất đẹp và cũng khá hợp với khuôn mặt của nàng. Nhưng bây giờ Ann lại muốn có mái tóc ngắn như những người mẫu trên các tuần báo hoặc những minh tinh màn bạc. Ở triều đình, chưa bao giờ họ hỏi ý kiến Ann, những người thợ làm tóc luôn luôn làm theo ý họ hay theo ý bà Vereberg, nhưng hôm nay chỉ mình Ann quyết định. Và từ khi Ann nhìn thấy bóng mình dưới nước, nàng quyết định phải cắt tóc.

- Tôi muốn ông cắt tóc cho tôi, cắt thật ngắn.

- Cô đã quyết định chắc chắn chưa cô?

- Tôi đã quyết định.

Người thợ thở dài náo ruột. Biết làm sao bây giờ, luôn luôn phải nghe lời khách hàng chứ!

- Vậy thì tôi cắt nhé! Người thợ hỏi lại lần cuối và mong nàng thay đổi ý định.

- Vâng!

- Cô đã quyết định rồi?

- Phải.

Những lọn tóc dài rơi xuống nền nhà dưới từng nhát kéo. Ann không hề nuối tiếc. Người thợ để hết tâm trí vào công việc, anh ta thử rẽ đường ngôi bên, rồi đường ngôi giữa, cuối cùng anh ta chọn đường ngôi giữa. Người thợ ngừng lại ngắm tác phẩm của mình và rất hài lòng, và lại cũng không phải nhọc nhằn lắm vì cô khách hàng xinh đẹp cũng hợp với tóc ngắn. Với cặp mắt của nàng thì có thể để bất cứ kiểu tóc nào cũng không sợ xấu.

Không hiểu nàng là người Anh hay người Mỹ? Cũng không chắc lắm, người thợ vừa chải những sợi tóc còn vương trên cổ Ann vừa đánh bạo hỏi:

- Cô là nhạc sĩ phải không, thưa cô?

- Không ạ.

- Hay một nghệ sĩ... cô là họa sĩ?

Cô gái tiếp tục lắc đầu.

- Thôi, tôi biết rồi, cô là người mẫu.

Ann mỉm cười với chính mình trong gương:

- Cám ơn, nàng đáp và không muốn cải chính.

Sau khi người thợ cởi chiếc áo choàng, Ann rời chỗ nhưng vẫn tiếp tục nhìn vào gương. Nàng hoàn toàn có lý: mái tóc mới này hoàn toàn hợp với nàng. Chính người thợ cũng phải công nhận điều đó.

- Xong rồi, tóc ngắn làm cô đẹp tuyệt trần. Cô cảm thấy thoải mái và đỡ nóng hơn chứ ạ?
- Vâng, đúng đấy. Ann đáp.
- Cám ơn cô.

Người thợ chưa muốn để Ann đi, anh ta cố tình sửa lại vài sợi tóc, phủi lại những sợi tóc còn vương trên áo. Thật lạ kỳ, mặc dù cô gái có vẻ giản dị nhưng nàng vẫn làm anh ta nể. Phong thái của nàng không giống những cô gái khác. Khi nàng sắp vén tấm rèm, người thợ giữ nàng lại:

- Thưa cô, hình như cô là du khách. Có rất nhiều chỗ cô cần biết ở Roma. Tôi khuyên cô nên đi dạo buổi chiều trên bờ sông Tiber. Cô sẽ thấy một vũ trường trên chiếc tàu gần lâu đài Sant'Angelo. Tối nay trời có trăng, chắc chắn là sẽ rất tình tứ. Cô nên đi.

Giọng nói đượm vẻ buồn bã, nàng nói:

- Tôi rất muốn.

Người thợ không trả lời, anh ta không hiểu tại sao nàng lại có vẻ vừa vui vừa buồn, anh tiếp tục nhìn nàng dò xét để giấu sự bối rối của mình. Anh ta rút cái lược trong túi ra và giả vờ sửa lại đường ngôi cho nàng.

- Lần này thực sự xong rồi, thưa cô. Cô có thể đi. Ngay cả bạn cô cũng không nhận ra cô.
- Tôi cũng chắc thế. Cám ơn ông.

Ra khỏi tiệm, Ann còn nghe người thợ nói vọng theo:

- Tôi tên là Mario. Tối nay sẽ đến vũ trường trên dòng sông Tiber. Cô nhớ nhé, gần lâu đài Sant'Angelo. Tôi bảo đảm nếu cô đến đó, cô sẽ là người đẹp nhất.
- Người đẹp nhất, Ann nhủ thầm. Và để kiểm tra lại là anh ta không lừa nàng, Ann ngấm khuôn mặt mình trong tủ kính của tiệm bán đồ sứ. Thật vậy, kết quả thật mỹ mãn.

Chương IX

ANN KHÔNG HỀ HAY BIẾT Joe Bradley đã theo bèn gót nàng từ khi nàng rời khỏi đường Margutta. Khi Ann chọn một đôi dép ở chợ, Joe đứng lại để mua một quả dưa và cũng đã đến đài phun nước Trevi cùng với Ann.

Trên đường, Joe suy nghĩ về bài báo của mình, bài báo sẽ đem lại cho chàng năm nghìn đô la. Chưa bao giờ Joe có được một món tiền lớn như thế. Lẽ dĩ nhiên là muốn có số tiền đó, Joe cần sự giúp đỡ của Irving Radovich. Không có máy ảnh thật là phiền phức: biết bao nhiêu bức ảnh độc đáo Joe có thể chụp được ở chợ, trước những cửa tiệm và nhất là khi Ann đang cắt tóc... Joe đã theo nàng đến cửa tiệm tóc và qua bức rèm, Joe đã trông thấy những lọn tóc dài rơi xuống, anh sẽ luôn luôn tự trách mình là không chụp được bức hình này.

Joe đã cố gắng tìm một máy ảnh khi anh đến hồ Trevi. Một nhóm học sinh nội trú khoảng 10 đến 13 tuổi đang dạo chơi tại đó cùng với cô giáo, hầu như tất cả đều có máy ảnh Kodak nhỏ. Anh đã thần nhiên lại gần, anh khen cái máy ảnh của một học sinh nhưng khi Joe có ý định mượn chiếc máy thì em học sinh đã la toáng lên gây sự chú ý của cô giáo. Sợ bị nghi là ăn cắp, Joe đành lĩnh ra chỗ khác.

“Công chúa Ann cắt tóc” tựa đề như thế cũng hấp dẫn đấy chứ, hay là “Công chúa Ann ra chợ” hoặc “Công chúa Ann thích đi dép hơn giày”. Bước đầu có vẻ hấp dẫn nhưng phần cuối coi bộ khó đấy!

Khi đi quanh đài phun Trevi, Joe bỗng nhớ đến một phong tục dân gian ở Roma: Muốn được trở lại Roma, người ta phải ném một đồng xu xuống hồ. Joe cũng muốn trở lại Roma vì đối với anh, Roma đã gắn liền với khuôn mặt xinh đẹp của Ann. Khuôn mặt này đã khắc ghi vào tâm khảm anh lúc nào không biết... Joe lục túi, không có một đồng xu nào và Joe không thể chơi sang đến nỗi đi ném một tờ năm mươi lira xuống nước. Sao lại không vất quả dưa xuống nhỉ? Dù sao thì Joe cũng đã dùng tiền để mua nó. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống chung quanh suối nước, quả dưa đã rơi tòm xuống, nước bắn tung tóe, hình như đôi tượng nhân ngư cau mày khó chịu...

Joe tiếp tục canh chừng cửa tiệm tóc. Một người đàn bà bước ra, nhưng không phải Ann. Cuối cùng bức rèm cũng được vén lên và Ann bước ra. Mái tóc ngắn của nàng làm cho Ann giống một con mèo xiêm.

Lần này Ann đi dọc theo đường Del Tritone và rẽ sang quảng trường Barberini. Nàng có vẻ vội vã và không ngừng lại ngắm các cửa hiệu nữa. Chắc nàng muốn trở về tòa đại sứ, Joe tự nhủ, anh cũng bước nhanh theo.

Tháp cao của nhà thờ Trinita dei Monti hiện ra sừng sững trên nền trời xanh. Ann ngừng lại chờ băng qua đường. Bên kia, cạnh góc nhà thờ, người bán kem đang múc những cục kem phết vào bánh ống cho khách... Ann chạy vội đến, đưa tiền và nói:

- Gelato^[7].

Người bán hàng đưa cho Ann một cái bánh ống dài phết kem phồng lên như trái núi nhỏ. Ann đưa lưỡi liếm một cách ngon lành như một đứa trẻ tham ăn... Đây là lần thứ ba Ann đã hành động như một người “tự do” khi tiêu một khoản tiền không có trong dự trữ quốc gia!

Mùi thơm nồng nàn của hoa cẩm chướng làm Ann quay đầu lại. Dưới bóng mát của hai góc chuông nhà thờ Trinita dei Monti, những bông hồng đỏ thắm cùng hoa cẩm chướng đang khoe sắc dưới những chiếc dù nắng đỏ, trong những lẵng hoa nhiều cành còn đọng chút sương mai...

Ann đứng ngây người một lúc lâu. Cũng như những trái cây và rau ở chợ, những bó hoa trước mắt Ann thật đơn giản, nhưng người ta chỉ cần nhìn cũng đủ thấy sự êm ái và mịn màng. Không như những cây kiểng cần đến sức ấm và ánh sáng nhân tạo mà Ann vẫn thường thấy trong những phòng tiếp tân, dường như có một mối tương quan nào đó giữa những bông hoa này với hình ảnh của Ann đang thả bộ trên những con đường của thành phố Roma.

Ann cúi xuống cho mùi hương ngào ngạt tràn ngập hết người nàng. Người bán hàng nheo mắt, chặc lưỡi nói:

- Thưa cô nương, những bông cẩm chương này thật xứng với cô. Cô hãy nhìn xem, chúng tươi tắn ngần nào, chỉ có một nghìn lira một bó thôi!

Vừa nói, ông vừa gói bó hoa vào tờ giấy bóng rồi ấn vào tay Ann. Hình như những bông hoa cẩm chương ấy đã được dành riêng cho Ann từ lâu vì chúng làm màu da Ann nổi bật hẳn. Tưởng đây là một món quà, Ann ôm chặt bó hoa vào người. Nhưng người bán hàng đã giơ tay ra hiệu cho nàng hiểu. Luyến tiếc, Ann trả lại bó hoa. Người bán hàng nhìn Ann đi một cách buồn bã. Cuộc đời thật oái ăm! Tại sao ông lại không thể biếu bó hoa cho cô du khách xinh đẹp kia nhỉ? Nhưng chính ông cũng không dư giả gì. Tuy nhiên ông cũng chọn một đóa hoa đẹp nhất rồi chạy vội theo Ann, vừa cười vừa đưa cho nàng:

- Xin thân tặng cô, cô hãy cầm lấy, tôi không lấy tiền đâu!

Ann đứng lặng người, xúc động vì cử chỉ thân ái này, tay mân mê đóa hoa đỏ thắm. Chưa có một món quà nào làm Ann sung sướng như thế. Rụt rè, Ann nói:

- Cám ơn.

Ann rời khỏi quầy bán hoa và ngừng lại cuối những bậc cấp. Phải leo tít lên trên ấy sao? Nàng bỗng cảm thấy hơi mệt mỏi. Thôi, có lẽ nên ngồi nghỉ trên thành đá này một lúc để nhìn ánh sáng thay đổi theo thời gian. Ann vẫn tiếp tục mút kem. Cạnh đấy vài đứa bé đang chơi lò cò và tiếng đá ném trên những tấm xi măng hòa với tiếng nước chảy tạo nên một âm thanh reo vui. Trời đất, ngồi đây dưới ánh nắng mặt trời, thú thật, chẳng phải lo nghĩ đến cách ăn mặc, đến mái tóc bù xù... Bỗng một bóng đen đứng choán trước mặt Ann làm nàng ngừng lên: Joe Bradley đang đứng trước mặt và mỉm cười với nàng:

- Ủa, cô ở đây à?

- Vâng, thưa ông Bradley. Ann trả lời, sung sướng vì cuộc gặp gỡ bất ngờ này.

Joe ngắm Ann bằng cặp mắt chăm chú, kiểu tóc mới làm nàng thay đổi hoàn toàn và chẳng ai có thể nhận ra công chúa Ann nữa. Đưa tay sờ lọn tóc ngắn của Ann, Joe hỏi:

- Không hiểu có phải cô không? Tôi không chắc chắn lắm đâu!

Ann hất đầu về phía sau và phá lên cười. Nàng đã may mắn gặp lại chàng hiệp sĩ đêm qua của mình và bây giờ Ann muốn hỏi ý kiến chàng về mái tóc mới của mình. Nàng e thẹn nói:

- Anh có thích kiểu tóc mới của tôi không?

- Rất thích. Joe trả lời thành thật và anh trêu tiếp: Vậy té ra đây là cuộc hẹn bí mật của cô đấy hả?

Ann không thanh minh, nàng chỉ mỉm cười. Nàng đã ăn xong cây kem và cầm cánh hoa phất qua phất lại trước mặt. Joe ngồi xuống bên cạnh và đợi nàng nói. Anh không muốn đặt một câu hỏi nào vì biết rằng nàng sẽ tâm sự.

Joe cúi xuống nhặt hai hòn sỏi và lắc nhẹ vào nhau. Anh nhịp chân theo tiếng sỏi. Ann hầu như không để ý đến và có vẻ như đã quen sự hiện diện của Joe. Nàng đang suy nghĩ. Chuông nhà thờ Trinita dei Monti ngân nga ba tiếng, Ann quay sang Joe và nói:

- Tôi cần thú nhận với anh một việc.

- Thú nhận à? Joe cố nén sự tò mò, anh chờ đợi.

- Tôi đã trốn ra khỏi trường đêm hôm qua.

- Ồ, tại sao vậy? Cô cãi nhau với cô giáo à?

- Không, không phải vậy.

Joe vừa ném hai hòn sỏi và nhìn chúng lăn xuống những bậc thang vừa hỏi:

- Vậy thì cô hãy nói thật cho tôi nghe, phải có một điều gì thật quan trọng mới làm cô trốn khỏi trường chứ?

Ann giắt cánh hoa cắm chượng lên vành tai, trông nàng giống một cô vũ công người Ý. Nàng ngáp ngừng. Nàng chưa chuẩn bị kỹ cho câu chuyện của mình. Cuối cùng Ann nói:

- Anh biết không, tôi định trốn một hoặc hai giờ thôi. Nhưng trước đó người ta đã cho tôi uống thuốc ngủ.

- À tôi hiểu rồi...

Joe hiểu những gì đã thực sự xảy ra. Như thế công chúa Ann đã bỏ đi và dự đoán của anh cũng có phần đúng.

- Bây giờ, vừa nói Ann vừa đứng dậy, tôi phải trở về.

Thật ra Ann chẳng muốn trở về tòa đại sứ. Ý tưởng trở về với những cái nóng, trở về để sống với những lễ nghi làm Ann run sợ. Điều mà nàng muốn là sống tự do thêm một vài giờ nữa, được làm theo ý thích của mình, lẽ dĩ nhiên là có Joe bên cạnh. Anh sẽ là người hướng dẫn nàng vị thiên thần tốt bụng, người tâm sự và là bạn vàng. Ann sợ phải xa Joe, sợ mất Joe mãi mãi. Từ trước đến giờ Ann chưa hề có ý nghĩ như thế đối với một ai. Có lẽ chỉ trừ việc đối với con mèo xiêm của nàng, nàng đã khóc biết bao là nước mắt khi nó chết.

Có lẽ Joe cũng thấu hiểu những dẫn vật đang xảy ra trong tâm tưởng Ann. Điều đó cũng chẳng có gì khó đoán: nếu nàng đã thực sự quyết định bỏ đi thì nàng đã đứng phắt dậy và tiến đến bên chiếc taxi. Nhưng nàng vẫn còn ngồi đó bên cạnh anh, điều đó chứng tỏ lập trường của Ann chưa dứt khoát.

- Cô nghe tôi nhé, đã trốn được đến bây giờ sao cô không tận hưởng luôn cho đến hết ngày? Tôi sẽ đưa cô đến những nơi rất thú vị.

Suýt nữa thì Ann đã hôn Joe để cảm ơn. Không hiểu nàng có nói to ý nghĩ của mình để Joe có thể biết không nhỉ?

- Tôi không thể ở với anh suốt ngày nhưng có lẽ tôi có thể dành cho anh vài giờ.

- Thôi, Joe vừa nói vừa đỡ Ann đứng lên, cô hãy gan dạ và tận hưởng nguyên một ngày đi.

Sự cảm dỗ len lỏi vào tâm trí Ann. Tất cả mọi người đang ồn ào qua lại chung quanh hình như đang bảo nàng hãy nhận lời. Ngay cả tiếng nước róc rách cũng như thềm bảo sự vắng mặt của nàng có thể kéo dài thêm vài tiếng nữa cũng chẳng sao. Ann nói to:

- Tôi có thể làm những gì mà tôi mơ ước chứ?
- Ví dụ như cái gì nào?
- Ô, anh không thể hiểu được. Trong suốt một ngày, tôi chỉ mong làm tất cả những gì tôi thích thôi.
- Cắt tóc ngắn hay ăn kem à?
- Phải, tôi còn thích ngồi ở những quán cà phê nhỏ, trên bao lơn, trên vỉa hè, nhìn những người qua lại... hay đi chơi dưới trời mưa... sống. Đối với anh, những đòi hỏi đó quá tầm thường phải không ạ?
- Cô đừng nghĩ thế. Những ý thích của cô tuyệt vời. Để tôi nói với cô cái này nhé: tại sao chúng ta không cùng thực hiện chương trình lý thú đó?
- Nhưng anh không phải làm việc à?

- Làm việc... không, hôm nay là ngày nghỉ. Joe nói giọng quả quyết.

- Và anh muốn làm những điều kỳ cục đó à?

- Dĩ nhiên. Ít ra đó là mục đích của tôi trong lúc này. Trước hết, cô muốn đi đến một quán cà phê nhỏ. Dễ quá, tôi biết một quán gần đây, quán Rocca.

Nói xong, Joe nắm tay Ann kéo nàng chạy qua những chiếc xe và đám khách bộ hành, không để nàng kịp suy nghĩ gì thêm.

Chương X

TẠI QUÁN ROCCA, họ tìm một bàn nhỏ trên bao lơn, vài phút sau, Ann đã làm quen được với những tiếng ồn ào chung quanh. Trước mặt họ, đám con nít đá banh ồn ào, chúng lùa banh qua những chiếc xe Vespa, qua những chiếc xe ngựa và xe hơi. Những người ngồi bàn chung quanh hầu như chẳng để ý gì đến sự ồn ào này, họ vẫn thản nhiên nói chuyện, thậm chí còn nói to. Họ đã sống quen thuộc với không khí náo nhiệt, ồn ào.

Ann bỗng cảm thấy đói. Từ hôm qua đến giờ nàng chưa ăn một thứ gì - nàng lấy một cái bánh trong đĩa trước mặt và đưa lên mồm ăn khoái chí. Joe tròng mền nhìn nàng và mỉm cười. Anh hỏi:

- Ở trường người ta sẽ nói gì nếu họ thấy mái tóc mới của cô?

- Ô, bà hiệu trưởng sẽ té xỉu ngay.

Ann nheo mắt lại và cười hồn nhiên:

- Không hiểu bà ta sẽ nghĩ gì khi biết tôi đã ngủ lại nhà một người lạ. Ann cười to hơn.

Joe cũng không nhịn được cười, anh đang nghĩ đến khuôn mặt của Đức Vua và triều đình khi biết việc này. Chắc chắn đó sẽ là một điều bất lợi cho Varosthénie! Tốt hơn hết là đừng để ai hay biết chuyện này. Bằng giọng nghiêm nghị, Joe nói:

- Chúng ta nên đồng ý với nhau một điều: cô sẽ không kể với ai và tôi cũng thế.

- Đây là một hiệp ước, Ann cũng nói bằng giọng nghiêm trang.

- Chúng ta phải uống cái gì cho hiệp ước đó. Cô dùng gì?

- Sâm banh, Ann nói không cần suy nghĩ vì nàng chẳng biết thứ rượu nào khác.

Sâm banh... Bradley tính nhắm số tiền anh còn. Một nghìn lira chỉ có thể trả cho phần của Ann. Sau đó Joe chỉ có cách là đưa công chúa về tòa đại sứ kèm theo một phiếu ghi khoản đã chi tiêu...

Nhất là nếu anh bạn Irving không đến kịp... Tuy nhiên Joe đã lỡ phóng lao và anh không thể lùi bước nữa. Lòng tự ái của anh, mối tình của anh thì đúng hơn, đang bị thử thách, mặc dù anh không chịu thú nhận vì Ann đã chiếm phần quan trọng trong tâm hồn anh. Joe gọi lớn:

- Bời!

- Vàng, vàng, tôi đến ngay.
- Anh có sâm banh không? Vừa hỏi Joe vừa thăm khẩn là không còn thứ rượu đắt tiền này nữa.
- Thưa có chứ! Người hầu bàn trả lời ngay. Hẳn rất ngạc nhiên sao hôm nay ông khách quen thuộc này lại dám xài sang như thế.
- Vậy anh cho một ly sâm banh cho cô đây và một ly cà phê đá cho tôi.
- Xin vàng.

Anh cúi rạp mình xuống và đi nhanh về phía quầy.

- Ở trường cô thường uống sâm banh vào bữa cơm trưa à?
- Đâu có, chỉ trong những dịp lễ lớn thôi chứ.
- Ví dụ như lễ gì? Vừa hỏi Joe vừa nghĩ đến bài báo của mình.
- Sinh nhật bố tôi.
- Đám cưới ông ấy à?
- Ồ... không, đột nhiên Ann ngừng lại. May quá, suýt nữa nàng bị hớ... ai bảo nói dối: phải luôn luôn nhớ đến những gì mình nói mới được.
- Kỷ niệm bốn mươi năm bố tôi vào làm việc.
- Bốn mươi năm à? Joe thản nhiên hỏi. Một kỷ lục đấy! Ông ấy làm gì vậy?
- À, à, ông có những quan hệ với quần chúng.
- Nghề gì lạ nhỉ!
- Phải. Tôi cũng không thích nghề đó lắm!
- Còn ông ấy? Ông ấy nghĩ gì?
- Thỉnh thoảng tôi cũng nghe ông ấy than phiền.
- Tại sao ông không đổi nghề?
- Ồ, anh biết không, có những nghề khó đổi lắm. Trừ trường hợp sức khỏe thôi.

Bradley nâng ly cà phê lên cụng vào ly sâm banh của Ann và nói:

- Vậy thì, uống mừng sức khỏe của bố cô.
 - Mọi người cũng đều chúc như thế đấy. Ann nói.
- Nàng đặt ly rượu xuống bàn, lấy một ống hút bẹp dí và tinh nghịch thổi phù phù vào trong.
- Còn anh, anh làm nghề gì?
 - Tôi đấy à, tôi đi giới thiệu hàng.
 - Nghề đó có thú vị không?
 - À, cũng tạm tạm.

Ann lại với tay lấy một ống hút khác, phồng má thổi và phá lên cười thích thú. Chưa bao giờ nàng dám làm vậy trong một bữa đại tiệc... Nhưng thôi, phải tỏ ra mình nghiêm trang, nếu không anh chàng Joe lại tưởng mình con nít. Nàng còn nhiều chuyện để hỏi:

- Anh bán cái gì?
- Phân. Phân hóa học ấy mà. Cô biết không, những thứ như thế này này...

Rất may là công chúa Ann không say mê những công thức hóa học, nếu không cô chỉ cần hỏi làm thế nào bón cho đất ở Ý màu mỡ hơn, giúp ích cho việc trồng lúa hay nho là Joe sẽ lộ tẩy

ngay thôi.

Joe lên nhìn đồng hồ: gần ba giờ rưỡi, nếu Irving giữ đúng lời hứa thì anh ta sắp đến. Joe đưa mắt tìm kiếm Irving một cách vô vọng trong đám đông đang đổ xuống đường Del Babuino: vẫn không thấy tăm hơi Irving! Nhưng anh ta đến bằng con đường đối diện với con đường mà Joe đang đưa mắt tìm kiếm.

- Irving! Joe hét to át sự ồn ào xung quanh. Irving vẫn thản nhiên tiếp tục len lỏi qua các bàn mặc dù anh đã nghe rõ tiếng gọi:

Một người quen kéo tay anh và nói:

- Irving, có ai gọi anh đằng kia kìa.

Irving quay lại và làm vẻ rất ngạc nhiên khi nhận ra Joe Bradley. Joe tiến nhanh về phía ông bạn quý của mình.

- Tôi rất vui mừng được gặp anh Irving ạ.

Nói rồi Joe quàng tay qua vai Irving tỏ vẻ thân thiết. Điều này làm cho Irving phải đề phòng:

- Chuyện gì vậy anh bạn? Anh bạn bỏ quên ví ở nhà à?

Joe không chú ý đến lời nói đùa, kéo Irving về phía bàn:

- Ngồi xuống với tụi này đi.

Liếc thoáng qua, chàng nhiếp ảnh đã đánh giá được cô bạn gái của Bradley. Cặp mắt kỳ lạ của nàng dễ gây sự chú ý.

- Lẽ dĩ nhiên là tôi sẽ ngồi cùng với các bạn, nào giới thiệu đi chứ Joe!

- À, Joe bỗng nhiên cảm thấy ngượng nghịu. Đây là một người bạn rất tốt của tôi Irving Radovich và đây là Anya.

- Anya gì?

- Smith, Ann nhanh nhẩu đáp.

- Rất hân hạnh, Smitty. Vừa nói Irving vừa chăm chú nhìn Ann.

Nụ cười này, cặp mắt này, cái cổ thon dài như anh đã trông thấy ở đâu rồi. Cặp mắt nhiếp ảnh của anh ít khi lầm. Cuối cùng Irving chồm qua bàn và hỏi nhỏ Ann:

- Nàng cô nàng xinh đẹp, đã có ai nói với cô là khuôn...

Irving không nói hết câu được, anh cảm thấy đau nhói ở đầu gối: Dưới bàn Joe đã đá mạnh vào chân anh cho biết anh đã nhầm lẫn. Nhưng nhầm lẫn như thế nào chứ? Bradley không giải thích. Nếu thế... Irving đẩy lui cái ghế làm bộ đứng dậy:

- Chắc tôi phải đi đây.

Joe toát mồ hôi hột khi nghĩ rằng Radovich sẽ bỏ anh. Tuy nhiên anh không thể trình bày kế hoạch của anh trước mắt Ann được. Nở một nụ cười rất tươi, Joe đặt tay lên tay bạn và nói:

- Anh phải ở lại với chúng tôi. Nào, hai chúng ta cùng đi chọn bánh cho Anya trong khi đó Anya sẽ gọi whisky cho anh nhé, quay sang Ann, Joe nói:

- Chúng tôi xin phép đi một lúc nhé.

- Lẽ dĩ nhiên. Ann gật đầu thoải mái.

Hai người đứng lên và tiến về quầy bánh. Trước khi nói, Bradley nhìn chung quanh: không có gì đáng lo sợ, hoàn toàn vắng người, cũng không có cô bán hàng ở quầy. Anh có thể nói chuyện một cách thoải mái với Irving:

- Này Irving. Bradley thăm thì vào tai bạn, anh có đem theo bật lửa không?

Câu hỏi có vẻ kỳ cục đến nỗi Irving không thèm trả lời, không hiểu Joe có điên không? Lẽ dĩ nhiên trong trường hợp này không nên làm phật ý người điên. Nghĩ thế nên Radovich hỏi:

- Anh cần bật lửa để làm gì?

- Anh có mang theo nó không? Joe lập lại câu hỏi bằng một giọng lo lắng.

- Có. Nhưng anh định nhờ tôi việc gì?

Bradley xích lại gần Irving hơn:

- Anh nghe đây. Anh có muốn kiếm năm ngàn đô la không?

- Năm ngàn đô la?

Bây giờ thì Radovich đứng yên, hoàn toàn bất động: số tiền lớn quá, như một cú đấm thọi vào mặt, Bradley thở dài:

Cá đã cắn câu. Lúc đầu Bradley lo rằng Irving sẽ không hiểu gì hết và anh lại phải dài dòng giải thích.

- Cô ta không biết tôi là ai và làm gì - Joe nói nhanh. Tôi đã bịa đặt nên một câu chuyện này và chắc chắn là nó phải thành công.

- Thật là...

- Im đi nào. Những bức hình của anh sẽ có thêm giá trị.

- Cuộc bỏ chạy của một công chúa... Irving nói với một giọng mơ màng.

- Anh hưởng hai mươi lăm phần trăm trong vụ này. Joe nói.

- Khoảng năm ngàn đô la?

- Ít nhất là như vậy. Hennessy đã bảo đảm với tôi như thế.

- Hai lăm phần trăm của năm nghìn là nghìn rưỡi đô la, Radovich tính nhẩm.

- Không. Bradley sửa lại, một nghìn hai năm chục đô la chứ!

Anh chàng Joe này tính nhanh thật, không có cách gì lừa được.

- Thôi được rồi, Radovich nói, chúng ta xem như là đã thỏa thuận với nhau với giá đó!

Hai người đàn ông siết tay nhau như thỏa thuận ngầm.

- Nếu chúng ta đã thỏa thuận với nhau, Joe nói, anh cho tôi vay ba mươi nghìn lira.

- Ba mươi nghìn lira? Irving thốt lên. Bộ anh định mua những viên ngọc triều đình à?

Bradley khẽ nhún vai. Tội nghiệp cho Irving, sao anh ta có thể chậm hiểu thế!!!

- Anh không thấy là cô ta đang ngồi uống sâm banh ngoài kia, mà tôi lại không có tiền để trả. Chúng ta phải nuôi cô ta chứ!

Radovich rút tiền ra khỏi túi một cách tiếc rẻ và đếm đúng ba mươi nghìn lira. Vừa đưa tiền cho Joe Irving vừa nói:

- Thứ Bảy nhớ trả lại cho tôi đấy!

- Được rồi, Joe trả lời một cách lơ đãng. Bây giờ, bật lửa anh đâu?

- Tôi có đây. Nhưng chúng ta đâu thể đi diễu phố với một công chúa được!

Thế thì, Joe nghĩ, Irving không những keo kiệt mà còn hèn mạt nữa... Thật đáng tiếc! Một thợ chụp ảnh giỏi lại có nhiều tính xấu đến vậy!

- Anh bạn thân mến ơi, Bradley nói, giọng khinh bỉ. Hoặc ta chết hoặc trắng tay phải không? Vậy thì anh có bằng lòng dính tay vào vụ này không?

Câu hỏi thật vớ vẩn! Lẽ dĩ nhiên là Irving muốn.
Vậy thì đợi gì nữa mà không bắt tay vào việc?

Chương XI

VỀ SUNG SƯỚNG LỘ RÕ TRÊN NÉT MẶT, Joe và Irving trở lại bàn công chúa Ann. Nàng đã uống xong ly sâm banh và đang đưa mắt mờ màng nhìn những người bộ hành. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình Ann lại cảm thấy thoải mái như lúc này. Nàng đã rũ bỏ mọi áy náy trong tâm trí. Hiện giờ, Ann chỉ muốn nghĩ đến Joe và những cuộc nghỉ hè ở thành phố Roma này!

Nghỉ hè ở Roma, Ann tự nhủ, không có nghĩa là mùa nghỉ đơn thuần, còn là những cuộc nghỉ hè đặc biệt đầy thi vị, cuộc nghỉ hè đẹp nhất đời người... Phải, Ann sẽ trải qua mùa hè thật sự ở thành phố Roma. Nàng vươn vai và mỉm cười với Joe và Irving.

Để bắt đầu Ann sẽ làm một việc đặc biệt, một việc được xem như là một kỳ công trong lịch sử Varosthénie: Nàng sẽ nhận điều thuốc Joe mời. Ann cầm điều thuốc một cách vụng về, giữa ngón trỏ và ngón giữa. Nàng sợ giấy thuốc sẽ rách khi chạm vào môi mình.

Với vẻ rụt rè, Ann xin lỗi:

- Chắc các anh không tin đâu, nhưng tôi chưa bao giờ hút thuốc.
- Cô chưa bao giờ hút thuốc à? Joe kêu lên và nháy mắt với Irving.
- Chưa!
- Ở trường cô học không cho phép à?
- Hay nhỉ, đây là điều thuốc đầu tiên của cô. Vừa nói Irving vừa rút bật lửa ra.

Cảm thấy không yên tâm, Joe đưa mắt dò xét Ann và Irving, cái anh chàng này mới bực mình chứ, bật lửa gì mà lâu quá vậy! Làm như thế mọi người sẽ biết là có một máy ảnh nhỏ giấu trong lòng bật lửa mất, và chắc chắn là công chúa phát hiện ra thôi. Nhưng không, Ann chỉ nhìn Radovich bật lửa và chờ cho ngọn lửa bùng lên mà thôi và không hề tỏ ý nghi ngờ. Ann nhắm mắt lại để tận hưởng niềm vui mới từng bị cấm đoán này. Nàng phồng má rồi hóp lại để hít từng đợt khói. Ann cảm thấy sung sướng, và Joe chợt cảm thấy đau xót. Nói cho cùng, Joe đang lợi dụng lòng tin của Ann đối với mình. Anh tự nhủ: “Mình chỉ là một tên bịp bợm” và anh cảm thấy khó chịu. Nhưng trường hợp của Bradley, hay bất cứ ai khác gặp phải, không đơn giản: trong anh có hai con người: một người làm phóng viên nôn nóng kiếm tiền. Và người kia, đã bị sự ngây thơ và vẻ đẹp của Ann mê hoặc. Nếu Ann không tỏ ra quá ngây thơ như thế thì Joe đã cảm thấy hãnh diện và vui sướng với bài phóng sự anh sắp viết. Nhưng nếu Ann là một cô gái tầm thường, không thuộc dòng dõi quý tộc thì Joe đã tỏ tình ngay với cô rồi.

Dù sao đi nữa, mọi sự đã an bài, và Joe đã nhập cuộc quá lâu để có thể rút lui. Và lại, nếu Joe có

muốn, thì Irving cũng sẽ ngăn cản anh. Cuối cùng, Joe mới thốt được nên lời:

- Sao, điều thuốc có làm cô vừa ý không?

- Ngon lắm. Ann gật gù nói.

- Ngon lắm. Irving nói theo.

Cả ba người đều im lặng. Trong khi hai người đàn ông vẽ vờ trong tưởng tượng bao nhiêu giấc mơ cho tương lai, thì công chúa Ann chỉ tận hưởng giây phút hiện tại. “Ôi, thời gian hãy ngừng trôi!” Ann tự nhủ. Và lần đầu tiên nàng mới cảm nhận được những câu thơ bất hủ của Lamartine: “Nhưng than ôi! Dù cho bao người có van nài, thời gian vẫn cứ trôi qua, không bao giờ ngừng. Không gì có thể làm cho kim đồng hồ ngừng quay”.

Cuối cùng, Joe gọi bồi tính tiền, và anh hăng hái trả tờ mười nghìn lira. Món tiền bất ngờ này (mặc dù là tiền mượn bạn) đã làm cho anh tự tin hơn. Joe hỏi:

- Nào chúng ta sẽ làm gì bây giờ? Hay là mình hãy đề ra một thời khóa biểu đi.

Thời khóa biểu... ba chữ này làm Ann cảm thấy thấy ê răng, nàng có cảm tưởng như đang gặp lại bà Vereberg với thời gian biểu của bà. Ann vội cãi lại ngay.

- Ôi, tôi xin anh đừng nói đến thời khóa biểu nữa!

- Nào cô bé, vừa nói Joe vừa nắm lấy tay Ann như để trấn an cô. Tôi không nói đến thời khóa biểu học sinh mà là thời khóa biểu cho cuộc vui chơi của chúng ta.

Mặt Ann thoáng lên vẻ tinh nghịch:

- Phải, chúng ta sẽ vui chơi.

- Đồng ý. Irving anh đã sẵn sàng chưa?

- Đồng ý.

- Nào, chúng ta đi...

Chẳng bao lâu cả ba người chen vào đám đông và chẳng ai chú ý đến họ. Ann cứ tưởng mình đang mơ. Không, nàng không thể rong chơi qua các đường phố như mọi người cùng với hai người con trai lạ mặt này... Vậy mà, đó lại là sự thật. Ann không mê ngủ. Ngày hôm nay thuộc về Ann hoàn toàn. Nàng có thể làm theo ý thích của mình mà không phải bận tâm vì lễ nghi của triều đình...

Vừa đi, Ann vừa xem xét lại tình cảm của hai người bạn trai đối với mình. Anh chàng Irving này là ai? Mặc dù thái độ anh ta có hơi mạnh bạo nhưng cũng không làm Ann khó chịu. Anh ta làm nàng buồn cười vì tính thẳng thắn của mình.

Về phần Joe thì phức tạp hơn nhiều. Ngay cả khi Joe gặp Ann trên ghế đá, gần Forum, Ann đã bị thu hút bởi sức mạnh che chở rất đàn ông của Joe. Nhưng còn một tình cảm khác mà Ann cố không chịu thú nhận. Giữa Ann và Joe đã nảy sinh những tình cảm nhẹ nhàng, những tình cảm đưa đến tình yêu.

Tất cả những tình cảm này đến dễ dàng và tự nhiên tới mức Ann không cảm thấy có lỗi. Tại sao, nghĩ cho cùng, Ann lại không có quyền yêu Joe, mà không cần phải nghĩ đến quyền lợi quốc gia? Dù gì đi nữa, thì hiện giờ nàng đang ngồi với Joe và đó là điều cốt yếu.

Họ tiếp tục đi, không mục đích, như những du khách lang thang để đợi giờ cơm trưa. Ann phải rảo bước mới theo kịp Joe và Irving - Joe nhận ra điều đó, anh xoa cằm rồi ngừng lại như để suy nghĩ. Đám đông đi phía sau Joe vẫn cứ tiếp tục chen chúc nhau. Joe phải khó nhọc lắm mới len ra khỏi đám đông để đuổi kịp Ann và Irving. Joe nói:

- Tôi có một ý kiến hay tuyệt.

- Ý kiến gì vậy? Ann vồn vã hỏi ngay.

- Này nhé, cô và tôi sẽ đi mượn một chiếc Vespa để đi du ngoạn thành phố Roma trong khi Irving sẽ đi bằng chiếc Topoliro của anh ấy.

Công chúa Ann vỗ tay một cách hết sức hồn nhiên. Nàng sẽ được ngồi trên xe, những chiếc xe làm nàng say mê khi mới đặt chân đến thành phố. Ann nhớ đến cặp tình nhân mà nàng gặp khi trốn trong xe tải. Joe và nàng sẽ có nụ cười, niềm vui và nét trẻ trung như họ.

Gara cho mượn xe Vespa ở cách đó vài mét, và năm phút sau, công chúa Ann đã ngồi đằng sau yên xe, hai tay ôm chặt lấy Joe Bradley... Câu chuyện thần thoại lại tiếp tục. Ann như những nhân vật của Perrault^[8] đang xoay theo những cuộc phiêu lưu, thần kỳ, với một chàng trai lạ mặt mà lát nữa đây sẽ thú nhận mình là một vị hoàng tử đến từ bờ Ấn Độ Dương xa xôi. Có lẽ lát nữa Joe sẽ yêu cầu nàng đi chu du khắp thiên hạ trên tấm thảm thần của mình.

Đang mơ màng, Ann giật nảy mình: chiếc Vespa vừa mới nổ máy với một tiếng động kinh hồn. Sợ quá, Ann ôm chặt lấy Joe.

Chiếc Vespa len lỏi lách qua những chiếc xe hơi, người và xe máy. Mới đầu Ann run sợ, nàng cúi đầu xuống và nhắm mắt lại.

Nàng cứ tưởng chiếc Vespa sắp lộn nhào và một chiếc xe hơi sẽ đè lên họ. Vậy mà, lạ thật! Chẳng có chuyện gì xảy ra. Joe, với sự lanh lợi tuyệt vời đã lách qua những chiếc taxi, xe ngựa, đi sát vỉa hè và vượt qua những người đi giữa lòng đường. Lúc bấy giờ Ann mới hoàn toàn tin tưởng, nàng mở mắt ra nhìn xung quanh.

Hai bên đường, cây cối, nhà cửa lướt qua với một tốc độ kinh khủng (đối với Ann). Sau họ có năm chục mét Ann trông thấy Irving đang đuổi theo. Thỉnh thoảng anh ấy lại thả tay lái và Ann không ngờ là những lúc ấy Irving lại bấm máy ảnh để ghi lại hình ảnh của công chúa Ann kiêu diễm đang ngồi vắt vẻo trên chiếc Vespa đi chu du qua khắp các đường phố Roma, Ann mỉm cười với Irving rồi lại ôm chặt lấy Joe.

Họ đến đường Piazza di Venezia và vì ban ngày Ann không nhận ra cung điện Emmanuel. Vả lại Ann còn lo nắm chặt lấy váy đang bị tung lên vì gió và gạt những lọn tóc lòa xòa trước mặt. Joe không ngừng lại. Anh quyết định sẽ dừng ở Colosseum. Khi vượt qua tháp Trajane, Joe chỉ cho Ann xem tháp vàng và cầu thang hình xoắn. Ann cảm thấy hạnh diện vì sự hiểu biết của Joe, nàng đã không nhầm khi nghĩ rằng Bradley sẽ là một hướng dẫn viên thượng thặng. Cuối cùng họ đến Colosseum, Joe tắt máy và cho xe đổ dốc.

Khi xuống xe, Ann như người say gió và say tự do. Máu nóng dồn lên làm gương mặt nàng hồng hào. Nàng suýt vấp ngã khi bước đi, và cũng như đêm đầu tiên, Joe phải đưa tay giữ nàng lại.

- Đây là Colosseum, nơi mà cô muốn ngủ khi tôi gặp cô chiều qua.

Ann đưa mắt nhìn Joe dò xét. Cũng như Joe, Ann tự hỏi bao nhiêu thời gian đã trôi qua từ lần họ gặp nhau lần đầu tiên cho đến giờ? Cả hai người đều không có một khái niệm nào rõ rệt. Hai mươi bốn giờ vừa qua đã có quá nhiều biến cố bất ngờ để họ có thể đo bằng một thước đo bình thường. Để dễ suy nghĩ hơn, Ann đi ra xa bằng những bước chân nhẹ nhàng, uyển chuyển. Nhìn Ann, Joe có cảm tưởng như nàng là một cô tiên bé nhỏ. Joe chạy đến bên Ann, và bằng một cử chỉ hết sức tự nhiên anh nắm tay Ann. Trung thành với sứ mạng được giao, Irving theo sau họ. Anh không ngừng sử dụng chiếc máy ảnh.

Sau khi đã leo lên bốn tầng lầu bị hư hỏng theo thời gian, Joe nói với giọng đơn điệu như một hướng dẫn viên đang giới thiệu với du khách:

- Thưa quý ông, quý bà, trước mặt quý vị là Colosseum hay còn được gọi là Flavia. Đây là một đền đài lớn nhất và thể hiện rõ nét nhất sự nguy nga tráng lệ của thành phố Roma bất diệt. Được xây cất năm 79 và được Titus khánh thành năm 80 và Domitian năm 82... Ở đây đã xảy ra những cuộc giao đấu và những cuộc tử đạo của những người Thiên Chúa giáo. Vào khoảng thế kỷ thứ VIII...

- Thôi, Irving thét lên. Smitty đến đây không phải để anh dạy nàng một bài học sử đâu. Chúng ta đã hứa sẽ cho nàng đi tham quan Roma, vậy sau Colosseum chúng ta nên đi chỗ khác chứ. Cô Smitty, cô nghĩ sao?

Ann, có vẻ thú vị với tên mới này, rời khỏi chiếc cột lớn mà từ nãy giờ nàng đứng dựa vào nhìn Irving và Joe. Thật ra nàng không theo dõi kỹ lắm những lời giới thiệu của Bradley vì Ann không thích lịch sử. Nhưng vì Joe ở đây nên Ann sẵn sàng ở lại với anh suốt buổi chiều ở Colosseum nếu anh muốn.

- Cô có muốn vào trong xem không? Joe hỏi. Anh cảm thấy nóng và muốn vào trong cho mát hơn.

Một nhóm du khách vào đấu trường, và cả ba người quyết định đi chỗ khác. Ai biết được? Nhóm du khách này có thể là những người đồng hương của Ann và họ có thể nhận ra công chúa... Vả lại, tất cả các du khách đều có mang theo máy ảnh và ống nhòm - điều này rất bình thường.

Irving leo lên chiếc Topolino, Joe và Ann lên chiếc Vespa.

- Chúng ta sẽ đi đến điện Capitole. Joe nói.

Lần này họ đi theo chân đồi Palatino qua hẻm núi Maxime. Vì đường Via dei Cerchi vắng người nên Joe cho xe chạy nhanh hơn. Gió thổi mạnh làm tóc Ann bay. Vừa lái, Joe vừa nhìn Ann qua kính chiếu hậu. Thỉnh thoảng Joe quay lại hỏi, cốt để nghe giọng nói của Ann:

- Cô thích không?

- Thích lắm. Vừa trả lời, Ann vừa cười.

Rồi Ann lại áp sát vào vai của Joe vì sợ ngã khi Joe qua một khúc cua. Những bánh xe rít trên mặt đường, Joe đi chậm lại. Bỗng nhiên Joe cảm thấy áy náy. Những gì anh đang làm thật đáng ghê tởm: những tấm hình, những bài báo mà anh sắp viết sẽ mang lại cho anh năm nghìn đô la. Số tiền này Joe kiếm một cách không lương thiện, bằng cách khai thác vẻ hồn nhiên và sự tin tưởng của Ann. Nhưng dù sao thì Joe cũng đã hợp đồng với Hennessy và Irving. đành thôi, anh phải tiếp tục sự lừa đảo của mình đến cùng...

Irving vượt qua mặt Joe và ra hiệu cho anh ngừng lại Bradley để ý thấy là họ đã đến trước điện Capitole. Cả Ann cũng vậy, nàng đang bận đeo đuổi những suy nghĩ của mình, nhưng những suy nghĩ của Ann dễ chịu hơn Joe nhiều. Chưa bao giờ Ann tưởng tượng ra một cuộc nghỉ hè lý thú như vậy... Bây giờ thì Ann mới biết rõ như thế nào là hạnh phúc. Tóm lại, hạnh phúc như người ta vẫn thường nói, là một cái gì đơn giản, nằm trong tầm tay mọi người, ngoại trừ tầm tay của người nổi ngời báu!

Ngôi báu này hầu như Ann quên hẳn, như những đứa trẻ lần đầu tiên được dẫn về đồng quê, sau nhiều năm sống trong khung cảnh ồn ào của các thành phố lớn. Ann hít mạnh không khí, vì không khí này không bị tù túng.

Nàng không nghĩ đến việc trở về của mình, không muốn nghĩ đến gì khác ngoài giây phút hiện tại.

- Sao, những con cừu của tôi? Irving nói giọng nôn nóng vì anh không chụp ảnh được. Xuống xe đi chứ vì chúng ta đến Capitole rồi.

Trên một cầu thang bằng đá hoa cương do hai con sư tử bằng đá cạnh giữ là cung điện (của thượng nghị viện) bằng đá nâu luôn luôn phản chiếu lại những tia nắng mặt trời. Những vòng hoa hồng đại được chạm trổ một cách tinh vi đang khoe sắc trên những lá màu xanh. Trên bức đá với vẻ nghiêm nghị và triết lý, Marcus Aurelius vẫn đang tiếp tục viết những câu châm ngôn nổi tiếng...

- Nào chúng ta đi, Joe quyết định. Irving không muốn chúng ta nấn ná lại.

Họ lại tiếp tục cuộc chu du. Khi đến điện Vittorio Emmanuel thì bắt đầu rắc rối. Vì quá chú ý đến Ann nên Joe đã chạy vượt đèn đỏ và tiếng còi lạnh lạnh của cảnh sát vang lên, Joe đành phải ngừng lại.

Anh đậu chiếc Vespa sát lề đường và sau khi bảo Ann ngồi yên tại đó, tiến về phía người cảnh sát một cách bình thản. Thật oái oăm, tại sao anh lại để cho mình vi phạm luật giao thông thế nhỉ? Nếu anh không gặp một cảnh sát thông cảm thì có lẽ Joe sẽ bị mời về đồn. Điều đó chẳng có gì nghiêm trọng, nếu Joe đi một mình thì anh cũng chẳng bận tâm, nhưng đằng này lại có Ann, chuyện gì sẽ xảy ra nếu người ta hỏi đến căn cước của nàng? Chỉ nghĩ đến Joe đã cảm thấy ớn lạnh. Joe đang sửa soạn thuyết phục người cảnh sát thì bỗng một tiếng máy xe nổi lên đằng sau, Joe quay ngất lại: vì bất cẩn Ann đã đạp nổ máy xe, và chiếc Vespa bắt đầu lao đi...

Nhanh như cắt, Joe đuổi theo, nhưng anh chỉ kịp phóc lên yêu sau... Ann đã ngồi ở tay lái và đang cầm lái. Không hiểu sao, có lẽ vì sai tốc độ nên Ann không ngừng nhún ga. Joe cố gắng một cách vô vọng hãm xe lại.

- Coi chừng, Joe hét lên, cô đã giết chúng ta mất. Vừa hét Joe vừa cố giành lấy tay lái nhưng vô ích mặc dù anh khéo léo luồn dưới tay Ann. Ann bây giờ không còn sợ nữa, nàng tự tin mình là một tay lái cừ khôi. Đến lượt Ann hét to một cách hãnh diện:

- Anh đừng sợ! Tôi có thể tự xoay sở lấy!

Và cứ như thế Ann cho chiếc Vespa lao về phía trước. Nhưng than ôi, nếu nàng công chúa của chúng ta có, hoặc nghĩ rằng mình có khiếu về máy móc, thì nàng lại có khái niệm rất mù mờ về đường thẳng... Chiếc Vespa chạy ngoắt ngoéo qua những chiếc xe, những khách bộ hành đang sợ hãi. Họ vội vàng né tránh chiếc xe quý quái đang đâm thẳng vào mình. Khi thì chiếc Vespa quẹo trái, khi thì quẹo phải, từ phía bên này lại đâm sầm sang phía bên kia, chạm vào vỉa hè. Vẫn cứ tiếp tục chạy sau là chiếc Topolino của Irving. Anh chàng này chẳng tỏ vẻ gì sợ sệt, anh cứ bấm liên hồi chiếc máy ảnh, thỉnh thoảng chỉnh hình trong ống kính được rõ hơn, Irving cũng buông tay lái và cũng tránh được xe hơi, xe đạp trong đường tơ kẽ tóc...

Joe đã hoàn toàn bó tay, dù sao anh cũng bất lực vì không có tay ga và phanh. Về phần Ann thì nàng rất sung sướng được phóng xe bạt mạng như thế, nàng cười vang và chẳng cần nhìn đường trước nữa. Nàng lại vừa mới thực hiện một giấc mơ: được lái xe, không phải một chiếc xe hơi bình thường như mọi khi, nhưng là một chiếc Vespa sống động... Tóc Ann tung bay, mắt nàng cay, thật tuyệt!

Thật tuyệt đối với Ann thôi. Còn những người đang ngồi uống cà phê ở vỉa hè tiệm Scalini trên đường Piazza Navona, khi trông thấy chiếc xe Vespa lao thẳng về phía các bàn, thì họ bỏ chạy tán loạn. Phía sau là tiếng ly tách vỡ loảng xoảng...

Chiếc Vespa vẫn chưa chịu thôi: xe lao xuống một con dốc nhỏ, chồm lên vỉa hè, tiến về phía những gian hàng làm sụp đổ một quầy bán đồ sứ, đụng vào một giá vẽ làm tung tóe những cái khăn đủ màu bằng lụa của sạp bên cạnh.

Và, đến lúc này thì bỗng dừng chiếc Vespa khựng lại. Cũng đúng lúc đó từ đằng xa đã văng vẳng tiếng còi của xe cảnh sát. Từng đoàn nhân viên công lực tiến nhanh về phía chiếc Vespa.

Vẻ ngỡ ngàng, Ann bước xuống xe, theo sau là Joe mặt không còn một giọt máu. Anh đã thầm chấp nhận số phận của mình và tự nhủ là cũng không cần thiết phải than thân trách phận. Nếu mọi việc có thể dàn xếp được thì anh và Irving (vừa mới tới) sẽ phải ngồi một đêm trong nhà

giam. Bố anh đã chẳng tiên đoán được số phận của anh mỗi lần Joe mang điềm xấu về nhà sao? “Rất may, ông ấy không còn sống trên cõi đời này để nhìn thấy sự sụp đổ của mình!” Ann có vẻ ít lo sợ nhất, dù cho khuôn mặt Ann ít nhiều thay đổi vì đầu tóc bù xù, mặt dính dầu xe. Joe nghĩ rằng đó là một điều hay vì người ta khó nhận ra nàng.

Đi giữa mấy người cảnh sát mặc đồng phục trắng, ba người đi về bót, theo sau là những nạn nhân của chiếc Vespa. Ông bán thịt to béo là nhân chứng (ông ta không bị thiệt hại gì) tiếp đến là anh nghệ sĩ mà nghệ thuật bị những kẻ phàm tục làm tổn thương, bà bán đồ lưu niệm nhìn những miếng vải nằm trên người trên vũng nước... và còn nhiều người khác theo sau, đáng điều hung hăng sẵn sàng tặng cho những người gây ra sự thiệt hại một sự trừng phạt thích đáng.

May thay, cuộc “diễn hành” cũng không kéo dài, nhưng vừa đủ để Joe có thể tưởng tượng chuyến đi của con tàu về New York mà anh sẽ chẳng bao giờ có điềm phúc bước lên, thôi đành già từ những tờ giấy bạc...

Tuy nhiên, khi bước vào bót cảnh sát thì Joe không bị sự nuối tiếc dày vò mà anh lại nghĩ rằng lát nữa đây Ann sẽ biết rõ danh tính thật của anh và Irving. Và bỗng nhiên những mơ ước mà Joe đã xây dựng cho Ann sụp đổ và chỉ còn lại hai gã thanh niên muốn lợi dụng nàng. Joe sẽ không có đủ thì giờ để giải thích cho Ann rõ rằng mọi việc không đơn thuần như vậy và anh không phải là thứ người ghê tởm đó. Sự trừng phạt lương tâm đang chờ đợi Joe.

Chương XII

NGỒI SAU BÀN LÀM VIỆC, ông cảnh sát trưởng đang cố gắng yêu cầu đám người trước mặt trật tự. Thật ra, người gây ồn ào nhất lại là ông, vì ông không ngừng đập bàn bằng cái chặn giấy.

Lợi dụng một lúc im lặng, ông đưa tay vuốt râu và gọi người đầu tiên:

- Tên anh là gì?
- Anh có đem theo giấy căn cước không?

Joe đẩy nhẹ cái thẻ phóng viên về phía ông cảnh sát trưởng một cách ngượng ngịu.

Ann khẽ liếc nhìn và nàng đọc được tên tòa báo của Joe: Tin tức Mỹ. Ann đưa mắt nhìn Joe nhưng không dám hỏi gì. Tình trạng hai người khá rắc rối để Ann có thể hỏi thêm một điều gì nữa. Joe chỉ mỉm cười, trấn an nàng.

Ông cảnh sát trưởng trả lại tấm thẻ mà không hề có một sự quan tâm nào đến nghề nghiệp của Joe. Đối với ông tấm thẻ cũng như mọi giấy căn cước khác.

- Hai cô cậu làm gì trên chiếc xe Vespa? Hình như cả hai đều không biết lái!

Joe đang vận dụng trí óc để bịa ra một câu chuyện gì hợp lý, nhưng anh không tài nào mở miệng - cổ họng khô lại vì lo sợ... và anh nói được tiếng nào. Anh nhìn mọi người xung quanh một cách thất vọng. Những nạn nhân của anh đang chờ đợi và rất may là không một ai nhận ra Ann. Joe cảm thấy vững bụng. Cuối cùng Joe cũng nói được mặc dù hơi lắp bắp:

- ... Thưa ông cảnh sát trưởng, tôi...
- Anh sao?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong trí óc mù mịt của Joe, anh nắm lấy tay Ann khẽ vuốt nhẹ những ngón tay nàng. Joe giải thích:

- Thôi tôi xin thú hết với ông. Ông còn trẻ nên chắc ông sẽ hiểu - Vị hôn thê của tôi và tôi, chúng tôi đến nhà thờ để kết hôn... chúng tôi quá xúc động...

Đến đây Joe không thể tiếp tục được nữa. Sự dối trá này quá lớn và có lẽ anh phải điên rồ lắm mới có thể bịa đặt ra.

Những tiếng cuối cùng rơi vào im lặng, như hòn đá rơi xuống đáy giếng. Nhưng, lạ thật, khuôn mặt ông cảnh sát trưởng có vẻ thông cảm và đỡ cau có hơn. Lén nhìn ông ta, Joe thấy khóe môi

ông khẽ nhếch lên, cặp mắt nheo lại, một nụ cười sắp nở trên môi. Quay sang Ann, ông cảnh sát trưởng hỏi một cách nhẹ nhàng hơn:

- Có thật cô và anh chàng này sắp thành hôn không?

Ann cười ngược ngạo. Joe vẫn còn nắm tay nàng và anh khẽ bóp nhẹ nhẹ tay Ann, nàng ngược nhìn Joe bằng cặp mắt to đen láy và khẽ thở dài. Tại sao đây chỉ là một vở kịch? Mình đành phải diễn cho đến đoạn cuối.

Đỏ mặt như cô dâu mới, Ann thú nhận:

- Vâng, thưa ông cảnh sát trưởng, chúng tôi sắp kết hôn với nhau.

- Còn tôi là người làm chứng, Irving xen vào. Anh hơi thất vọng vì không ai chú ý đến mình.

- Anh chàng này là nhân chứng à?

Trông anh ta thật buồn cười với mái tóc rối bù. Ông cảnh sát trưởng cau mày suy nghĩ và Joe nín thở, dường như anh thở mạnh thì sẽ bị lộ tẩy. Ông cảnh sát trưởng gõ cây bút chì xuống bàn. Ông sẽ quyết định gì đây? Và bỗng nhiên khuôn mặt ông rạng rỡ lên: Ông đứng dậy đến bắt tay Joe và chúc mừng họ. Chỉ tay về phía cửa, ông vừa nói:

- Thôi, các bạn hãy đi đi, không nên để cho quan khách chờ, đã trễ rồi đấy...

Không đợi cho ông cảnh sát trưởng nói dứt câu, Joe đã khoác tay Ann và bước nhanh ra cửa. Irving vội vã theo sau. Ra khỏi đồn cảnh sát, họ ngừng lại và cười to.

- Bắt đầu từ giờ phút này, vừa nói Irving vừa vuốt lại mái tóc rối bù, tôi phải cẩn thận. Tốt hơn hết là chúng ta hãy đi xa chỗ này.

Nhưng Ann có vẻ chần chừ, hình như nàng đang bận tâm vì một cái đó và nàng cũng không nghe thấy Joe gọi mình.

- Anya, cô muốn đứng mãi ở đây à?

Khẽ lắc đầu, Ann nói:

- Không, tôi sẽ đi theo anh với điều kiện anh cho tôi biết ý nghĩa của “Báo tin tức Mỹ”.

Joe giật mình. Dĩ nhiên Ann đã trông thấy tấm thẻ phóng viên của anh khi anh đưa cho ông cảnh sát trưởng và hiện giờ thì nàng đang đề phòng. Joe với vẻ như không quan tâm gì đến câu hỏi của Ann, anh nói:

- Ôi, khi mình mạo nhận là phóng viên nhà báo thì dễ xong mọi chuyện hơn. Phải không Irving?

- Joe có lý đấy, Irving tán đồng. Vả lại anh ta cũng có sáng kiến đấy chứ! Kể ra đi Vespa đến nhà thờ làm lễ thành hôn thì thật độc đáo đấy chứ! Bịa tài thật.

Những người khiếu nại trong bót cảnh sát bước ra: Nét mặt họ có vẻ rạng rỡ: Họ đã hoàn toàn quên câu chuyện vừa rồi. Người bán thịt đi đầu và ông đến trước mặt Ann để hôn nàng và Joe, ông muốn chúc mừng cặp vợ chồng mới:

- Tantini bambini... Auguri.[\[9\]](#)

Những người khác ân cần đến bắt tay chúc mừng, Joe và Ann. Ở Ý, khi đụng chạm đến tình yêu, người ta dễ dàng tha thứ.

- Ciao - Joe nói khi giã từ họ.

Cả ba người vẫn còn ngược ngạo. Phải làm một cái gì chứ, nếu không thì cả ngày hôm nay sẽ mất vui, dù rất muốn nhưng Joe không tìm ra được một điều gì. Anh bực bội với mình và với những người khác, nhất là với ông bán thịt to béo đã dám hôn lên má Ann.

Ann bỗng kéo tay Joe và nói nhỏ nhẹ với anh.

- Thôi anh đừng làm bộ mặt như thế nữa. Tôi không bắt anh phải kết hôn với tôi đâu!

- Tôi cảm ơn sự rộng lượng của cô!
- Anh có thể bị phiền phức hơn thế nữa đấy!
- Phải, tôi biết. Joe quả tình nghĩ như thế thật.
- Vả lại, Ann nói tiếp, tôi nói dối cũng hay đấy chứ ông Bradley?
- Cô nói dối hay hơn ai hết. tôi vừa mới có một ý kiến hay. Chúng ta sẽ đi tới đền Vệ Nữ và sẽ gặp Miệng Sự Thật (Bocca Della Verita). Chắc hẳn sẽ vui lắm.

Lần này cả ba lao lên chiếc Topolino của Irving vì chiếc Vespa đã bị tịch thu. Irving cầm lái, Ann ngồi giữa còn Joe ngồi sau cùng. Điều này hơi bất tiện cho việc chụp hình. Nhưng Joe đã bảo Irving có thể ngưng vì đã có đủ hình.

Sự sôi nổi của buổi ban đầu đã biến mất để nhường chỗ cho sự yên lặng và nỗi buồn man mát về buổi chia ly sắp đến, Joe im lặng. Mặc dù cả cả ba đã thoát nạn một cách kỳ diệu, nhưng Joe bắt đầu tự hỏi: Không hiểu nếu cuộc phiêu lưu kết thúc ở đồn cảnh sát có hay hơn không? Joe cảm thấy là công chúa Ann nghi ngờ một điều gì đó nhưng nàng không muốn biết thêm, e rằng giấc mơ mỏng manh của nàng sẽ sụp đổ... Cảm giác có lỗi xâm nhập dần dần vào đầu óc Joe. Tại sao anh lại nhận lời làm cuộc phóng sự vô lý này? Đúng ra lúc bấy giờ, Joe không ngờ công chúa Ann lại dễ mẫn đến thế, năm nghìn đô la chắc Joe sẽ chẳng bao giờ có, và nếu anh có nhận được thì anh cũng sẽ đốt chúng!

Họ đến đường Via del Teatro di Marcello và trông thấy ngay những tháp của đền Vệ Nữ. Irving đậu xe, Joe và Ann nắm tay nhau vào thánh đường Santa Maria In Cosmedin.

Bước chân vào mái vòm của thánh đường, cả ba người ngừng lại. Họ không trông thấy gì hết vì bóng tối dày đặc bên trong. Một lúc sau họ mới làm quen được với bóng tối. Một vài tia nắng của mặt trời chiếu qua kẽ hở của vách đá làm Ann trông thấy Miệng Sự thật (Bocca Della Verita). Đó là gương mặt người được tạc trong đá, một gương mặt quái dị, gần như không có mũi, cặp mắt vô hồn, cái miệng không có răng há ra như đe dọa du khách.

Joe nói và giọng anh vang lên một cách kỳ lạ:

- Đây là Miệng Sự Thật. Truyền thuyết cho rằng nếu chúng ta nói dối thì khi đặt tay vào miệng này, nó sẽ đóng lại và không còn cách nào rút tay ra.

- Eo ơi, khủng khiếp thật, Ann vừa nói vừa run.

Khung cảnh ở đó ghê rợn thật. Vì ta có cảm tưởng nghe thấy cái sôi sục của lửa địa ngục và những con quỷ thời trung cổ đang đuổi bắt những tội phạm của chúng.

Ann cảm thấy lạnh và nàng rùng mình. Nàng muốn tìm lại những con đường ngập nắng và ồn ào của Roma. Ann đang hối tiếc vụ nói dối của nàng. Tuy nhiên nàng cũng trấn tĩnh được và mỉm cười:

- Cô thử xem, Joe đề nghị.

Ann bước vài bước tiến về phía trước, nhưng lại ngừng lại. Cái miệng này vừa làm Ann run sợ, vừa thu hút Ann. Nàng biết sự sợ hãi của mình là vô lý và cái đầu được tạc vào đá này không thể nào đoán được tâm tư tình cảm của người, vậy mà Ann tiến lại gần và vuốt ve tượng đá bị thời gian gặm mòn. Lại một lần nữa, Ann rùng mình. Từ từ Ann đưa tay về phía cái miệng há ra, nàng đụng vào bờ môi. Không, nàng không làm được. Ann lùi lại và bỏ ra đứng một chỗ khác, Joe không hề rời mắt khỏi Ann.

- Sao? Anh hỏi.

- Không, không được. Ann thăm thì. Tôi không dám. Anh hãy thử đi.

- Được rồi.

Đến lượt Joe lê bước về phía miệng đá. Joe cũng do dự. Nếu truyền thuyết cách đây hàng thế kỷ có thật thì sao? Nếu tay anh bị những cái răng vô hình cắn xé thì sao? Mặc dù vậy, Joe vẫn cứ

tiến lại gần, và cũng giống như Ann, anh bắt đầu vuốt ve cái đầu quái dị. Chẳng có một phản ứng gì, Joe chỉ cảm thấy khó chịu khi tay chạm vào phiến đá ử nước. Cuối cùng tay anh chạm vào cái miệng và một cách can đảm, anh ấn mạnh bàn tay vào...

Và rồi Joe hét lên đau đớn. Anh đã bị mắc bẫy... không bao giờ anh thoát khỏi cái hòng đen ngòm này nữa... Ann chạy vội về phía Joe. Nàng gần khóc và sắp kêu cứu. Trời ơi, Ann sẽ đánh đổi tất cả để cứu Joe... Joe vẫn tiếp tục rên xiết và anh đã bắt đầu kê đầu mình vào vai Ann. Và sau khi nhận thấy vở kịch đã kéo dài khá lâu rồi, anh bắt đầu rút cánh tay ra từ từ: bàn tay đã biến mất! Ann thổn thức. Tất cả đều do lỗi của nàng hết. Nếu nàng không tự huênh hoang mình là một người nói dối tài tình thì Joe đã chẳng đưa nàng đến đây... Rồi bỗng nhiên Joe cười vang. Anh đâu có bị mất bàn tay, anh chỉ giấu nó trong tay áo mà thôi, và giờ thì Joe đang vung bàn tay đó dưới mắt Ann.

Ann còn đang quá xúc động đâu có thể để ý đến lễ nghi:

- Ác, ác, anh ác lắm! Ann nói, vừa dờ khóc dờ cười, anh chỉ thích làm tôi sợ thôi. Thật đấy. Tôi cứ tưởng anh bị thật chứ...

Joe cảm thấy vui sướng trước sự sợ hãi của Ann: đây là một chứng cứ Ann không hề hững hờ với anh.

- Tôi xin lỗi, Joe nói. Tôi không muốn làm cô sợ. Bây giờ cô đã cảm thấy dễ chịu chưa?

Những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên mí mắt Ann, Bradley rút khăn tay và nhẹ nhàng lau cho Ann.

Họ đã hoàn toàn quên Irving đang chờ họ. Như tất cả những cặp nhân tình, họ cứ ngỡ chỉ có một mình trên thế gian, Joe không còn nghĩ mình là một anh phóng viên quen, và Ann cũng đã quên mình là một công chúa cao sang. Bài phóng sự cùng với nghi lễ triều đình đều đã tan biến trong trí họ. Đặt hai bàn tay lên vai Ann, Joe cúi đầu nhìn nàng.

- Đã đến lúc phải đi rồi Anya...

- Vâng...

Joe có lý. Ann không còn quyền xen vào cuộc sống của anh, và chỉ vài giờ nữa thôi, nàng sẽ phải trở lại cuộc sống vương giả của nàng.

Hoàng hôn xuống mang theo một nỗi buồn man mác. Ann và Joe đã lên xe Irving. Mỗi giây phút trôi qua lại làm họ cách xa nhau hơn và làm cho cuộc biệt ly gần kề. Công chúa Ann không còn chú ý đến Roma và sự ồn ào náo nhiệt của thành phố nữa. Chỉ có Joe trong tâm trí nàng.

Tuy nhiên, nếu Joe và Ann đã chìm vào cơn mê ái tình thì Irving vẫn còn tỉnh táo lắm. Anh quyết định sẽ đưa họ đến Ex Voto, ở đó chắc Irving sẽ chụp được những bức hình hấp dẫn. Mặc dù không rành tâm lý lắm, nhưng Radovich cũng nhận thấy là tình cảm giữa Joe và Ann đã có những chuyển biến khá rõ rệt mà anh không hề ngờ đến. Vì thế, khi đến Ex Voto, Irving đã đề nghị một cách tế nhị:

- Hai người xuống trước để tôi tìm chỗ đỗ xe.

Phải khó nhọc lắm Joe mới bước ra khỏi chiếc xe hơi bé nhỏ của Irving, còn Ann thì nhanh nhẹn chui ra khỏi xe. Trước mặt nàng là một bức tường đầy dây leo trên đó gắn hàng ngàn tấm bảng bằng đá có kẻ chữ vàng.

- Cái gì thế anh? Ann hỏi một cách tò mò.

- Đây là những tấm bảng tạ ơn, Joe giải thích.

Mỗi tấm là một ước mơ được toại nguyện. Nắm tay Ann, Joe dẫn nàng lại gần và tiếp tục giải thích.

- Chuyện xảy ra trong Thế chiến. Trong một cuộc oanh tạc gần đây. Một người đàn ông và bốn đứa con đã gặp nạn ở ngoài đường. Họ đã chạy về phía bức tường để tránh bom, vừa chạy họ

vừa cầu nguyện. Những mảnh bom đã rơi xung quanh họ, nhưng cả bốn người đều không hề hấn gì. Sau đó người đàn ông đã trở lại chỗ bức tường và đặt tấm bảng tạ ơn đầu tiên. Từ đó trở đi việc ấy trở thành một truyền thống. Nhiều người đã đến đây và khi ước nguyện của họ đã thỏa mãn họ đều trở lại để gắn một tấm bảng tạ ơn lên tường.

- Thật là một câu chuyện cảm động. Ann run run nói.

- Cô hãy đọc thử một vài tấm bảng xem. Cái này chẳng hạn: “Xin cảm ơn - vị hôn thê của tôi đã trở về”. Sao cô không ước nguyện thử xem sao?

Ann khẽ nhún vai và thở dài. Điều đó có ích lợi gì? Những ước nguyện được như ý hay là một cái miệng cần những kẻ nói láo. Tất cả những cái đấy chỉ là truyền thuyết, một truyền thuyết, mà Ann không thể, hay đúng hơn, không được tin!

- Nào, Joe năn nỉ, cô hãy ước nguyện đi Anya!

Ann quay lại cười với Joe, nhưng nụ cười có một cái gì buồn bã làm lòng Joe se thắt. Cũng như Ann, Joe không có quyền mơ ước, một mơ ước mà anh khao khát đạt được biết ngần nào!

Nhưng dù sao thì Ann cũng muốn thử thời vận. Nàng nhắm mắt lại: điều duy nhất mà nàng muốn là không trở lại tòa đại sứ và mãi mãi là cô nàng Anya Smith đã được sinh ra tại đường Margutta.

Khi Ann mở mắt ra thì màu sắc quanh nàng đã thay đổi. Trên bầu trời xanh những đám mây màu hồng bay lơ lửng và phía tây mặt trời đang rực đỏ. Chỉ có Joe là đứng bất động. Anh nhìn nàng chăm chú. Anh cũng không tin vào sự toại nguyện của những lời cầu xin của mình. Tuy nhiên, Joe vẫn hỏi bằng một giọng vui vẻ.

- Sao? Cô đã mơ ước chưa?

Ann khẽ cúi đầu:

- Rồi! Nhưng chắc tôi sẽ không được mãn nguyện.

Họ cùng im lặng. Cả hai người đều không muốn nói gì thêm. Sau sự cuồng nhiệt của buổi trưa, giờ đây khi chiều xuống, họ đang cần sự im lặng và yên tĩnh. Có lẽ cả hai đều muốn khắc ghi mãi mãi giây phút này trong tâm khảm của mình. Họ muốn nhớ mãi hình ảnh của bức tường đã nhận những lời thỉnh cầu vô vọng của họ, vì cả hai đều biết chắc rằng thượng đế sẽ không chiều lòng mình.

Irving đến bên cạnh mà cả hai đều không hay. Anh cố chụp một vài tấm hình nữa: “Ba điều ước của công chúa”. Trong đầu Irving đã phác họa ra những hàng tít của các bức ảnh này.

Khi mặt trời đã hoàn toàn khuất dạng sau các quả đồi của Roma, Irving đóng máy ảnh lại và hỏi:

- Sao, chúng ta đi đâu bây giờ?

Công chúa Ann ngẫm nghĩ một lúc. Nàng muốn kéo dài thêm một chút thì giờ trước khi trở về tòa đại sứ. Bỗng Ann nhớ đến những lời của Mario, anh thợ cắt tóc, và nàng đề nghị:

- Anh thợ cắt tóc nói với tôi rằng có chỗ nhảy trên tàu tuyệt lắm phải không?
- Phải đấy! Joe nói ngay. Ở phía lâu đài Sant'Angelo trên bờ sông Tiber thì phải.
- Sao chúng ta không đến đấy? Irving phụ họa thêm.
- Chúng ta có thể đến đó tối nay không? Ann hỏi.

Nàng cố bầu víu một cách vô vọng vào cách giải trí cuối cùng này để có thể kéo dài thêm những giây phút ở cạnh Joe.

- Tất cả những gì cô muốn sẽ được toại nguyện, Joe sung sướng trả lời. Anh cũng không muốn rời xa Ann.

- Và đến nửa đêm, em sẽ ra đi bỏ lại chiếc giày như Lọ Lem. Ann vừa nói vừa cố nén giọng ghen ngào.

Mắt Ann chạm phải cái nhìn của Joe. Hình như mắt anh ươn ướt. Ann cúi đầu để khỏi bật khóc. Xúc động, Joe đến gần và choàng tay qua Ann như để che chở cho nàng. Tội nghiệp cô bé!

- Phải, Joe thở dài, câu chuyện thần tiên sẽ kết thúc. Thật đáng tiếc! Quay sang Irving, Joe nói tiếp: Về phần Irving, tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ phải chia tay với chúng ta bây giờ.

Anh chàng Irving không ngờ là tình huống sẽ tiến triển như thế, nhưng không sao, nếu cả hai người đều muốn lánh mặt, anh sẽ chiều theo ý họ. Nhưng Irving vẫn cứ hỏi:

- Thật à?
- Chứ sao. Joe gằn giọng với bạn. Bộ anh không nghĩ đến những tấm hình mà anh phải rửa gấp tối nay à?
- À phải rồi, tôi phải rửa ảnh.
- Đáng lẽ anh không nên quên điều đó.

Lẽ dĩ nhiên là câu nhắc khéo của Joe rất hợp lý và Irving chỉ còn cách chào Ann và rút lui, anh bắt tay Ann và nói:

- Hẹn gặp lại Smitty.
- Vâng, chúc anh may mắn.

Bây giờ chỉ còn lại hai người. Bức tường Ex Voto chìm vào trong bóng tối của buổi hoàng hôn. Chẳng bao lâu, cả con đường đầy bóng tối và yên lặng. Một chiếc xe ngựa đi qua xóa tan sự yên lặng thần thánh. Joe gọi xe lại. Anh và công chúa Ann leo lên: họ sẽ có thể đóng vai một cặp tình nhân trong suốt một giờ.

Chương XIII

SAU KHI ĐI QUA những con đường đầy cây phi lao, Joe đưa Ann đến một quán ăn nhỏ. Bà chủ quán, người quen của Joe, đưa hai tay lên trời một cách thần phục khi trông thấy hai người. Bà đã đưa hai vị khách quý vào một căn phòng kín đáo có thấp nền trắng.

Người bồi mang ra một tô xúp nóng hổi và múc cho Ann một đĩa đầy. Vừa ăn, Ann vừa cố nhận thử những thứ rau trong xúp. Mỗi lần đoán ra được, nàng lại kêu lên thích thú:

- Ôi, một hạt đậu tương!
- Không, Joe cãi, đó là một hạt đỗ ván. Cô chẳng biết gì cả. Cô không học những thứ ấy ở trường à?
- Thú thật là tôi chẳng được học bao nhiêu, vừa nói Ann vừa chúi mũi vào đĩa xúp.
- Sau món này, em gái cưng - Joe nói bằng một giọng âu yếm - Em sẽ được ăn Scampi fritti của bà Maria. Đây là món ngon nhất mà anh biết đấy. Joe đổi cách xưng hô một cách khéo léo và không chút ngượng ngịu.
- Món Scampi fritti là món gì?
- Đó là món tôm lăn bột. Em sẽ tìm thấy mùi vị của trái ô liu vừa hái trên cây xen lẫn với mùi vị của nước biển. Anh chắc chắn là em chưa được ăn món như vậy bao giờ.
- Chưa. Ann thú nhận.

Rượu Chianti bắt đầu làm nàng hơi choáng váng. Ann không uống để đỡ khát mà để giữ giọng nói đùa giỡn lúc đầu. Joe bắt đầu kể cho Ann nghe những kỷ niệm của một thời cắp sách đến trường, và Ann nói cho anh nghe về những con vật mà nàng yêu mến.

- Khi em còn bé, (Ann thầm chấp nhận cách xưng hô mới của Joe) em có một con ngựa mà em rất thích hôn thật êm, nhẹ... Nhưng em yêu thương nhất con mèo xiêm Honey của em. Khi em về, nó luôn luôn nhảy lên vai và liếm mặt em bằng cái lưỡi hồng nham nhám của nó. Nó rù rì bên tai em hằng giờ. Nó ngủ với em mà không ai hay biết. Con Honey của em có thể mở tất cả các cửa để đến với em và leo lên gối em. Nhưng thật buồn, nó đã chết vì buồn bã bởi em đã xa nó một thời gian. Từ đó, em thể là sẽ không bao giờ có một con mèo khác. Em rất trung thành với kỷ niệm.

Joe kịp cắn môi lại, vì anh định hỏi một cách ngu ngốc là anh có được cái hân hạnh nàng dành cho sự trung thành trong vùng trời kỷ niệm của nàng không? Joe không có quyền đó. Không thể nào để một tình cảm, một sự luyến tiếc, và nhất là tình yêu đến với hai người...

Mùi thơm từ tách cà phê vừa mới mang ra nhắc cả hai là bữa ăn đã xong. Họ nán lại một vài phút để nghe một anh nhạc sĩ do bà chủ quán mời vào.

- Em biết không, Anya, bài hát này, quán cơm này, món tôm tẩm bột và cà phê thơm ngát này, đối với anh là không khí của Roma, cũng như những nhà bảo tàng và các đền đài cổ xưa.
- Đối với em, Ann nói một cách nghiêm nghị. Những cuộc nghỉ hè tại Roma sẽ mang mùi vị của những món ăn, cà phê và những hoa hồng đại... Cả cái quán này và đấu trường Colosseum... Tất cả sẽ nằm trong tấm khảm em... mãi mãi...

Ann im bật, nàng không dám nói thêm là kỷ niệm ăn sâu nhất là hình ảnh của Joe.

- Thôi, chúng ta đi nhé Anya. Em đừng quên là em muốn đi nhảy ở lâu đài Sant'Angelo trên bờ sông Tiber.

Bà chủ quán nhất định tiễn họ ra cửa và hôn họ. Bà ta mong rằng sẽ gặp lại họ, Joe hứa với bà!

Không khí ẩm áp bên ngoài làm họ ngạc nhiên. Những ngọn đèn đường đã biến bầu trời thành màu tím. Xa xa, hình ảnh các ngọn tháp và những bức tượng ẩn hiện một cách mờ ảo trong

bóng tối. Chỉ có tiếng động ồn ào là không thay đổi.

Họ đến bờ sông Tiber. Lâu đài Sant'Angelo thấp thoáng phía bên kia. Tiếng nhạc văng vẳng. Những tấm ván cột dọc theo bờ được dùng làm sàn nhảy.

Joe mua hai vé và họ xuống cầu thang gỗ đưa vào tiệm nhảy. Hơi mát của nước sông bám vào da thịt làm Ann cảm thấy dễ chịu. Bài hát đang văng vẳng giống như bài hát mà Ann đã nghe khi đứng ở cửa sổ tòa đại sứ. Nàng tiến về phía Joe đang chờ nàng ở sàn nhảy.

- Chào anh, Ann nói như họ đã xa nhau lâu lắm rồi.

- Chào em, Joe nghiêng thấp mình xuống trước mặt Ann.

- Mr. Bradley, Ann nói, em phải thú nhận anh là một người bạn tuyệt vời.

- Em thật đáng yếu. Cám ơn em.

- Suốt ngày hôm nay, anh đã chiều theo tất cả ý muốn của em. Tại sao vậy?

- Anh cũng không hiểu nữa, điều đó đối với anh thật tự nhiên.

- Em chưa bao giờ gặp ai đáng yêu như anh.

Ann chế giễu anh, hay nàng nói thật? Joe muốn tin vào điều cuối cùng này để không làm vẩn đục những giây phút cuối cùng được sống bên nhau của họ.

- Làm sao anh có thể đối xử cách khác với em được?

- Không những đáng yêu mà còn không vụ lợi nữa chứ! Ann nói.

Lần này thì hai người có vẻ ngượng ngịu. Ngoài ra như để nhắc nhở, Joe vừa trông thấy bóng dáng Irving. Anh vừa đi ngang qua cổng.

- Chúng ta lại đằng kia để uống cái gì đi! Vừa nói, Joe vừa kéo Ann đi về phía quầy giải khát.

Phải chen lấn họ mới tìm ra được một chỗ ngồi. Hình như tất cả giới trẻ của thành phố đều hẹn nhau tại đây tối nay. Thêm vào đó, họ là những người thích nhảy. Họ chỉ ngừng lại khi đã mệt nhoài. Sau khi uống vội vã những cốc nước cam hoặc chanh, họ lại ra ngay sàn nhảy. “Thật là khác với những buổi dạ vũ mà mình đã dự”. Ann tự nhủ.

Đang uống nước thì một anh chàng da ngăm đen để ria với mái tóc xù đến trước mặt Ann.

- Tôi tìm thấy cô rồi. Anh ta kêu lên vẻ mặt hớn hởi. Tôi tìm cô từ nãy giờ, chỉ sợ cô không đến. Trông cô tuyệt vời với mái tóc ngắn mà tôi đã cắt.

- Như thế này đẹp hơn phải không? Tôi cảm thấy thoải mái hơn.

- Đúng, đúng. Anh nói, vẻ bằng lòng với tác phẩm của mình.

Joe bắt đầu khó chịu. Anh muốn biết kẻ đang nói chuyện thân mật với Ann là ai. Ann nhận ra điều đó và giới thiệu hai người với nhau:

- Ông Bradley.

- Còn tôi là Mario de Lani, anh thợ uốn tóc tự giới thiệu.

- Cả hai người đã quen nhau từ trước rồi thì phải - Joe nói giọng cay đắng.

- Phải, Ann vui vẻ trả lời, anh ta đã cắt tóc cho em trưa nay và chính anh ấy bảo em đến đây tối nay.

Mario hăng giọng:

- Cô bé này quả là có một trí nhớ đáng khen, và cô ấy lại không tự kiêu nữa chứ.

- Anh vui lòng nhắc lại tên - Joe nói rất lịch sự.

- Mario de Lani.

- Mario de Lani, Joe nhắc lại như muốn khắc ghi tên ấy vào trí nhớ của mình.

- Phải.

- Thưa ông, Mario de Lani, tôi rất hân hạnh được biết ông.

- Tôi cũng thế, Mario đáp trả, vẻ mặt vui sướng thật sự.

Bản nhạc chơi một bản rumba. Đôi chân đi giày bóng loáng của Mario bắt đầu nhún nhảy. Anh ta không thể đứng yên, thân hình dong đưa theo điệu nhạc. Và vì Ann đã thú nhận rằng anh đã gợi ý cho nàng đến đây, thì tại sao anh ta lại không nhảy với nàng? Nghĩ là làm ngay nên Mario quay sang Joe xin phép. Joe đồng ý:

- Dĩ nhiên, anh cứ tự nhiên.

Ann và Mario trà trộn vào đám người trên sàn. Irving nhảy bổ về phía Joe.

- Chào Joe. Irving đập vào vai Joe. Tôi có bỏ lỡ dịp may nào không?

- Anh đến đúng lúc quá.

- Smitty nhảy với ai vậy?

Joe làm ra vẻ dăm chiêu, một lúc sau anh mới trả lời:

- Với anh thợ đã cắt tóc cho nàng trưa nay.

- Thật à, Irving cười lớn. Thật khó tin.

- Tôi thề với anh đó là sự thật. Anh ta còn tên là Mario de Lani (Joe nhấn mạnh trên chữ De).

- Nàng công chúa và chàng hớt tóc! Hay đấy! Bức hình này đáng giá nhất!

Nói xong, Irving lấy ngay máy chụp ảnh ra, lắp đèn flash vào. Một tia sáng lóe lên. Ann quay đầu lại nhưng đèn đã tắt. Trông thấy Irving, nàng đưa tay vẫy nhưng vẫn tiếp tục nhảy với Mario cho đến hết bản. Mario đưa Ann về tận chỗ và cảm ơn rối rít.

Ban nhạc đánh một bài tango và Joe kéo ngay Ann ra sàn nhảy. Điệu tango, bầu trời đầy sao, nước vỗ nhẹ vào mạn thuyền, lâu đài Sant'Angelo thấp thoáng phía xa - giấc mơ của mọi cặp tình nhân đang bắt đầu thành hình với Joe và Ann... Họ có cảm tưởng rằng bản nhạc này, bầu trời đầy sao dòng sông Tiber, lâu đài Sant'Angelo, tất cả là của riêng họ. Joe ôm Ann chặt hơn. Nàng ngả đầu vào vai Joe như buổi gặp gỡ đầu tiên của họ, khi Joe tìm thấy nàng ở đường Margutta.

Than ôi, bản nhạc đã dứt, Joe cố gắng đùa. Anh nói:

- Chắc em mừng lắm Anya, em lại sắp gặp anh chàng Mario de Lani của em rồi đấy!

Ann cười, và tiếng cười đã đưa nàng trở lại thực tế. Thực tế mà nàng đã quên đi trong vòng tay của Joe.

Ở quầy giải khát, Mario và Irving đang đợi họ. Không xa lắm, đứng theo từng nhóm nhỏ, một vài người đàn ông đội mũ tròn, tay cầm dù đang đứng trà trộn vào đám đông. Một người đứng ở chân cầu thang chú ý đặc biệt đến Ann. Nhưng không ai trong nhóm người này hành động. Họ đứng như trời trồng. Họ không uống và cũng không nói chuyện. Joe và Irving không hề để ý đến họ. Còn về phần Ann thì nàng tiếp tục xoay tròn với Mario trên sàn nhảy.

Và, khi mà không ai để ý, ngay lúc mà Mario sửa lại những lọn tóc của Ann, một trong những người đàn ông có dáng điệu khả nghi đến gần Ann, tách nàng một cách nhanh chóng ra khỏi Mario và thì thầm vào tai Ann:

- Thừa công chúa, khi vừa nhảy xin công chúa cứ từ từ tiến dần ra cửa. Một chiếc xe đang đợi chúng ta ở đó.

- Không. Công chúa Ann kêu lên và đi xa khỏi người đàn ông.

- Thừa công chúa, cho tôi xin. Người đàn ông lấp bắp đuổi theo Ann trên sàn nhảy.

- Ông lầm rồi. Ann đồng ý nói. Ông lầm tôi với một người khác rồi.

Nhưng người đàn ông thuộc đội bảo vệ ngầm vừa đến Roma sáng nay để tìm công chúa, nhất quyết không để Ann trốn một lần nữa... Không còn quan tâm đến nghi lễ, hắn nắm lấy tay Ann và cố lôi nàng ra cửa. Nhưng hắn không nghĩ đến ý chí kiên quyết của Ann. Nàng bắt đầu hét lên:

- Thả tôi ra. Thả tôi ra... Cứu em với Mr. Bradley. Cứu em với...

Joe không nghe thấy ngay vì tiếng kêu của Ann bị tiếng ồn ào át mất.

Sự chống cự của Ann bắt đầu đuối dần, vì một người bảo vệ khác chạy đến tiếp tay với bạn mình. Mọi người cầm một cánh tay của Ann và cố đưa nàng ra cửa không gây náo động. Nhưng những cặp đang nhảy đã chạy tán loạn trong khi Ann vẫn cố gào thét.

- Mr. Bradley... Mr. Bradley...

Đến bây giờ Joe mới nghe thấy tiếng cầu cứu của Ann. Trong nháy mắt anh đã chạy ra sàn nhảy. Irving theo sau. Với một cú đấm chính xác, anh làm gã bảo vệ đầu tiên té nhào, cái gạt chân của Irving đã làm gã thứ hai ngã lộn ra sàn. Nhưng những gã bảo vệ khác bắt đầu xuất hiện từ tứ phía.

- Anya, đến đây. Joe ra lệnh.

Ann đã chạy được đến bên Joe. Cả ba người chống cự kịch liệt. Irving cũng biết sử dụng những cú đấm của anh. Ann đã tháo thắt lưng bằng da ra và bắt đầu quất tất cả những ai đến gần nàng.

- Hãy cố trốn đi, để tôi ở lại một mình. Joe nói.

Công chúa Ann và Irving cố gắng tìm đường thoát, nhưng họ bị bao vây bởi những mật vụ chìm bấy giờ mới lộ diện. Những cặp nhảy cũng cố tìm đường thoát, và họ làm tăng thêm cảnh hỗn loạn. Những cái bàn bị xô ngã còn ghế thì ngổn ngang khắp nơi. Ngay cả những nhạc cụ cũng được sử dụng như những vũ khí tự vệ. Một người mật vụ bị Ann giáng một cú như trời đánh trên đầu bằng cây đàn vĩ cầm.

Joe cũng đã cho đo ván nhiều tên cảnh sát.

- Theo tôi, Joe hét lên. Anh kéo Ann về phía cầu dẫn đến một cái bè khác. Cái bè này được dùng vào việc bơi lội nên vắng người. Những mật vụ hình như đã mất dấu vết của họ. Cả ba người bắt đầu thở ra nhẹ nhõm. Đứng trong bóng tối, họ không dám thở mạnh, không dám nói. Irving nhét chìa khóa xe vào tay Joe và thầm thì:

- Xe ở bên kia cầu.

Tiếng chân chạy rầm rầm vang lên đằng sau họ. Cảnh sát lại xuất hiện, lần này đông hơn. Irving chạy về phía họ và ráng phân trần rằng anh ta không trông thấy ai trên bờ cả. Joe và Ann lần mò theo mạn bè. Họ chỉ dám đặt nhẹ chân trên sàn gỗ. Chỉ còn một vài mét nữa là thoát thì bỗng một người cảnh sát trong thấy Joe, gã đấm Joe mạnh đến nỗi anh mất thăng bằng và rơi xuống nước. Kinh hãi, Ann nhìn mặt nước xáo động.

Lợi dụng một lúc sơ ý của Ann, gã cảnh sát nắm chặt lấy tay nàng. Cố thu hết sức lực, Ann giằng ra được và nhảy ngay xuống nước. Nàng bơi từ từ vào bờ. Joe bỗng xuất hiện cách nàng vài thước.

- Em đừng phí sức, Joe nói. Bây giờ chúng ta có dư thời gian. Chắc chẳng ai xuống đây tìm mình vào giờ này đâu.

Ann cười, và ho lên vì bị nước vào miệng. Joe vội nâng đầu nàng lên khỏi mặt nước.

- Đỡ rồi anh. Ann nói.

Cả hai người bơi một cách yên lặng: họ còn thời gian để đùa khi đến bờ.

Joe đến bờ bên kia trước, anh nín vào một móm đá và leo lên bờ, Joe đưa tay kéo Ann lên. Ann run lên vì lạnh và Joe choàng tay qua vai nàng.

- Sao, em đã đỡ chưa, Joe ân cần hỏi.

- Tốt rồi. Còn anh?

- Anh cũng ổn.

Họ nhìn nhau và cười vang.

- Em thật tuyệt vời. Ai đã dạy em đánh võ hay thế?

Ann mỉm cười:

- Anh cũng đánh hay lắm.

Cả hai người đều cảm thấy hạnh phúc. Họ đã thoát khỏi cảnh sát. Họ không còn cảm thấy lạnh nữa. Họ không còn cảm thấy sự ướt át của quần áo. Và đối với họ, là điều tự nhiên khi hôn nhau để ăn mừng sự thành công của mình.

Và đến lúc này, Joe và Ann mới hiểu rằng câu chuyện thần tiên sắp kết thúc và phần kết không được tốt đẹp cho lắm. Họ đang yêu nhau một cách vô vọng. Joe nói với giọng xúc động:

- Anh nghĩ là chúng mình nên đến chỗ xe của Irving và đi xa chỗ này.

Tim Ann đập mạnh, nàng sợ phải rời bỏ sông Tiber.

- Chúng mình sẽ đi đâu bây giờ anh?

- Anh sẽ đưa em về nhà cho khô quần áo rồi sau đó...

Sau đó...? Joe bỏ lửng câu nói. Cả hai người, không ai muốn trả lời câu này. Tại sao lại phải tìm đau khổ trước làm gì?... Họ sẽ quyết định đi đến đường Margutta. Từ đây đến đó ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra... Một trận động đất? Hay một vụ hỏa hoạn? Ở Roma, điều này xảy ra rất bình thường.

- Chúng mình nhanh lên đi, Joe cố nói bằng một giọng tự nhiên. Nếu chúng mình ở đây lâu sẽ bị sung phổi đấy.

Họ tìm thấy xe của Irving và về căn hộ của Joe an toàn.

Chương XIV

CĂN PHÒNG CỦA JOE thân thuộc với Ann một cách kỳ lạ. Nàng có cảm tưởng như mình sống ở đây đã lâu: cái bếp, chiếc ghế dài và cái giường hình như chào đón Ann một cách thân thiện. Mùi thuốc Virgin của Joe nhắc nhở cho Ann cảm tưởng tự do mà nàng đã có sáng nay khi thức dậy...

Không nói gì, Ann vào phòng tắm. Nàng trẻ ra trong cái áo choàng ngoài của Joe, Joe cũng đã cởi áo vét và giày, anh đang ngồi uống một ly Chianti:

- Quần áo em còn dùng được không? Anh hỏi.

- Vài phút nữa sẽ khô thôi.

Họ ngồi cách xa nhau và không dám nhìn nhau: Cả hai đều có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng trong trường hợp này thì mọi lời lẽ đều vô ích và chỉ làm cho họ đau khổ thêm...

Im lặng kéo dài, cuối cùng Joe mới nói:

- Áo khoác ngoài của anh hợp với em lắm. Em phải mặc quần áo của anh luôn thôi.

Ann gượng cười:

- Em cũng đã có thói quen đó rồi đấy.

Nàng cột chặt cái dây hơn.

- Em uống chút rượu cho ấm nhé. Vừa nói, Joe vừa đưa cho nàng ly rượu.

- Cảm ơn anh.

Nàng đứng lên và đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng nàng nói: - Để em làm cơm tối nhé.

- Anh không có bếp, Joe nói, vả lại anh không mua thức ăn vì anh thường ăn tiệm.

- Anh thích thế à?

Ann đứng trước mặt anh và chăm chú nhìn anh. Nàng cảm thấy cần phải nhìn Joe để khắc ghi trong tâm trí mình hình ảnh của anh, cũng như nàng cảm thấy cần phải biết tất cả về Joe, nàng sẽ có thể lấp rập từ từ những hình ảnh thân thương. Ann muốn biết Joe thích những gì, những mong ước của anh.

Joe khẽ nhún vai.

- Cuộc sống đôi khi không theo ý muốn của mình, phải không em?

Ann cúi đầu. Câu nói của Joe làm nàng xúc động. Không hiểu Joe có cố tình nói thế, vì anh hiểu nàng không được hạnh phúc, rằng cuộc đời nàng chỉ là một chuỗi ngày buồn tẻ và đơn điệu không?

- Anh nói đúng. Ann khẽ nói. Nàng đưa tay che mặt và ngồi xuống ghế.

- Em mệt à? Joe hỏi.

- Hơi mệt.

- Em đã gặp một ngày mệt mỏi.

- Không, một ngày tuyệt vời thì đúng hơn.

Một nụ cười thoáng hiện trên môi Ann.

Hai người lại yên lặng. Joe không có đủ can đảm phá tan sự yên lặng đó. Anh chợt nảy ra một ý kiến. Anh sẽ mở radio. Chắc chắn là hai người sẽ không nghĩ ra nhưng nó cũng làm cho hai người đỡ suy nghĩ. Và điều cần thiết lúc này là không nghĩ gì hết. Joe vặn máy và trong căn phòng nổi lên tiếng nói của xưởng ngôn viên:

- Đây là chương trình phát tin đặc biệt của đài phát thanh Pháp. Không có một chi tiết gì từ Roma gửi về cho biết thêm tin tức của bệnh tình công chúa Ann trong chuyến viếng thăm châu Âu của công chúa. Sự im lặng này đã gây ra những nguồn tin trong dư luận cho rằng bệnh tình của công chúa có thể trầm trọng hơn. Điều này đã gây một sự lo lắng trong đất nước. Thật vậy, công chúa Ann...

Ann đứng lên tắt máy.

- Tin tức có thể đợi đến mai.

- Phải, Joe nói. Anh vẫn không rời chỗ ngồi.

Ann cầm ly đến gần Joe:

- Anh cho em thêm một ít rượu nhé!

Bradley rót cho nàng và làm đổ một ít ra bàn vì tay anh run lên.

- Em hơi buồn là vì không sửa soạn được bữa ăn chiều cho anh.

- Em có học nấu ăn ở trường à?

- Dĩ nhiên, em còn là một đầu bếp rất giỏi nữa, chưa ai làm trứng ngon bằng em. Em có thể đi làm để kiếm tiền nữa. Em biết may, chăm sóc việc nhà, ủi quần áo nữa. Em đã được học những điều đó nhưng tiếc thay em chưa có may mắn làm những việc này cho ai cả...

Đến đây, Ann cảm thấy mắt cay cay. Nàng biết mình sắp khóc, và Ann không muốn cho Joe trông thấy, anh đã quá buồn rồi. Ann vội quay mặt đi và đi ra xa.

Joe đặt ly rượu của mình xuống bàn. Anh cảm thấy cổ họng khô lại, nhưng vẫn còn đủ sức để đùa:

- Em làm anh muốn đổi một căn hộ có nhà bếp.

Ann nhắm mắt lại, nàng tưởng tượng mình đang ngồi trong nhà bếp sạch sẽ, ngăn nắp và đang sửa soạn bữa ăn cho Joe sắp đi làm về. Ann nói rất nhỏ:

- Phải đấy anh.

Joe yên lặng nên Ann nói tiếp:

- Bây giờ đến lúc em phải đi rồi.

Và không kìm chế nổi, Ann bật khóc, Joe đứng phắt dậy. Anh không thể nhìn Ann khóc một cách

tuyệt vọng như vậy. Thật bất công. Họ có thể sung sướng biết bao nhiêu bên nhau. Anh có cảm tưởng như mọi sự xung quanh mình đều sụp đổ. Joe vẫn còn choáng váng khi ôm Ann vào lòng. Anh ghì Ann thật chặt như không muốn mất nàng.

- Anya... em... Joe nheén ngào. Ann níu chặt lấy Joe, và chưa bao giờ Joe lại ý thức được sự mỏng manh của mối tình giữa hai người như lúc này. Joe cảm thấy cổ họng mình se lại. Anh muốn thú thật với Ann mình đã làm gì, giải thích cho nàng và nhất là nói cho nàng biết anh yêu nàng biết ngần nào.

- Anya, anh muốn nói với em...

Ann khẽ rùng mình. Nói có ích lợi gì khi họ sắp xa nhau? Những lời nói chỉ làm tăng thêm sự đau khổ của hai người mà thôi.

- Không, em van anh! Ann nói qua tiếng nước nở, anh đừng nói gì cả.

Ann biết rằng Joe đã đoán ra danh tính của mình. Lúc gần lâu đài Sant'Angelo, khi những nhân viên mật vụ định dẫn nàng đi, lúc đó Joe đã nhận ra nàng nhưng anh vẫn bảo vệ Ann như một tráng sĩ vào thời cổ xưa, rất quân tử và đầy lòng tự trọng. Joe đã không chú ý đến những phiền phức có thể xảy ra cho anh, giống như trong truyện thần thoại, Joe là một hiệp sĩ đã cứu công

chứa ra khỏi hiểm nguy. Ann ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn Joe, anh cúi xuống hôn nàng.

Ann là người có đủ nghị lực rời xa Joe trước.

- Để em thay áo rồi em đi!

Nói xong Ann chạy nhanh vào buồng tắm e rằng mình sẽ không đủ nghị lực. Hai tay buông thõng, Joe nhìn chăm chăm về phía cửa, anh chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Ann vẫn còn đó nhưng tâm trí nàng đã ở xa, Joe uống hết ly rượu.

Khi Ann trở lại, Joe đã khoác áo vét để đưa nàng về. Họ xuống cầu thang bằng gỗ, đi qua cổng và ngồi vào xe của Irving. Chiếc Topolino lao đi trong đêm tối. Trong suốt lộ trình họ không nói với nhau một câu nào.

Trước khi đến góc đường Coldoni và Del Corse, Ann đập nhẹ vào vai Joe và nói:

- Anh dừng ở góc đường đằng kia cho em.

- Được rồi.

Chiếc xe tiếp tục đi một lúc rồi Joe hỏi:

- Ở đây phải không?

- Vâng.

Chiếc xe đậu sát lề, Ann ngồi bất động. Nàng nhìn vào tay lái một lúc rồi bỗng nhiên nàng nói rất nhanh như trả bài:

- Em phải xa anh bây giờ. Em sẽ đi đến góc đường đằng kia. Đến đó em sẽ rẽ. Anh cứ ngồi trong xe và sau đó anh sẽ cho xe chạy. Hứa với em là đừng nhìn theo em. Hứa với em là anh sẽ đi, sẽ rời xa em như em sẽ rời xa anh mãi mãi.

- Anh hứa, Joe thề thốt. Mắt anh vẫn không rời tấm kính trước mặt.

Họ lại im lặng và lần cuối cùng, Ann đưa mắt nhìn Joe. Một ngọn đèn đường hắt ánh sáng yếu ớt vào xe, Ann trông thấy những giọt nước mắt đang đọng trên mí mắt Joe.

Môi Joe run lên. Ann ngập ngừng. Nếu nàng ở lại với Joe? Nếu nàng không trở lại tòa đại sứ mà nàng trông thấy những cửa sổ còn thấp sáng từ trong xe? Nàng có thể sống dưới một tên khác. Người ta đã chẳng kể cho Ann nghe là có người đã sống như thế sao... Nhưng, không thể nào được. Ann không có quyền lôi kéo Joe vào cuộc phiêu lưu nguy hiểm này. Nàng biết, nếu mình yêu cầu, Joe sẽ chấp nhận ngay. Từ trước đến nay Joe đã chẳng chiều theo ý nàng đó sao? Nhưng bây giờ phải quyết định và hậu quả rất nghiêm trọng.

Ann thở dài và đặt tay mình lên tay lái cạnh tay Joe.

- Em không biết phải từ biệt anh như thế nào? Em không đủ ngôn từ... Giọng Ann bị tắt lại vì những tiếc nắc nghẹn ngào.

- Em không cần phải nói, Joe run lên vì xúc động.

Anh cũng muốn nhìn Ann một lần cuối cùng. Ann không còn ngăn được. Mắt nàng long lanh đầy nước mắt. Nàng cảm thấy tâm hồn lạnh buốt và chỉ có cánh tay Joe mới sưởi ấm được. Và, bỗng chốc Joe đã ôm chặt nàng trong vòng tay anh.

Nhưng, vì họ đã quyết định xa nhau, thì họ phải chia tay nhau thật êm ả để bớt khổ tâm.

Ann mở cửa xe, bước xuống và đi thẳng một mạch về tòa đại sứ. Nàng không hề ngoái nhìn.

Khi đã chắc chắn là Joe không thể trông thấy mình, Ann bắt đầu chạy. Cánh cổng tòa đại sứ vẫn còn mở như để đợi chờ Ann. Nàng leo nhanh lên cầu thang và hiên ngang bước vào văn phòng đại sứ. Ann không hề có ý xin lỗi hay biện hộ cho mình. Đứng giữa căn phòng sáng trưng, Ann lạnh lùng nhìn những người bao quanh nàng, ngài đại sứ, đại tướng Brevno và quận chúa Vereberg. Họ đứng quanh nàng sẵn sàng để phán đoán. Ann không hề chú ý đến những khuôn mặt bức dọc của họ. Cuộc bỏ đi vừa rồi, không những cho Ann thấy bản ngã thật của mình mà còn cho nàng rõ hơn về những quyền hạn của nàng. Kể từ bây giờ, Ann sẽ không bị giật dây một cách dễ dàng như con rối nữa.

Ba vị chính khách bù nhìn, trong những tấm áo khoác ngoài không làm Ann nao núng nữa, và ngay cả nước mắt của bà hầu phòng cũng không làm nàng xúc động. Nàng là một công chúa, và nàng biết bốn phận của mình khi trở về cung điện. Dù gì đi nữa, Ann cũng đã nhất quyết là không kể gì hết, nàng sẽ giữ cho riêng mình cuộc phiêu lưu tuyệt đẹp vừa qua.

- Thừa công chúa, ngài hãy cho chúng tôi biết là ngài đã làm gì trong hai mươi bốn giờ qua?

Ông đại sứ hỏi Ann câu này là lần thứ mười rồi.

- Dĩ nhiên là tôi phải làm một cái gì chứ.

Ann đồng dục nói.

- Nếu công chúa từ chối thì tôi sẽ phải giải thích như thế nào với phụ thân của ngài đây?

- Ngài cứ việc nói rằng tôi bị ốm, và bây giờ tôi đã bình phục rồi. Hãy đưa ra lý do mà ngài đã cho mọi người biết.

- Thừa công chúa, ngài đại sứ nói một cách tuyệt vọng, ngài nên thông cảm cho công việc của tôi, cũng như ngài có bốn phận của mình.

Ann cau mày. Trong hai mươi bốn giờ vừa qua, Ann đã quá cái tuổi có thể nhận một lời giáo huấn của bất cứ ai.

- Thưa ngài, Ann nói gần từng tiếng, tôi nghĩ rằng ngài không cần phải nhắc tôi điều đó. Nếu tôi không ý thức được bốn phận của tôi đối với Tổ quốc, với gia đình... thì tôi đã không trở về đây...

Đến đây, Ann ngừng lại, nàng thở dài và nói tiếp...

- ... Tôi đã ra đi mãi mãi rồi!

Quân chúa, ngài đại tướng và ngài đại sứ nhìn nhau kinh hãi. Họ không biết phải nghĩ gì và phải làm gì. Họ không nhận ra công chúa của họ nữa. Họ đứng lặng im chờ đợi.

Ann hiểu rõ thái độ kiên quyết của nàng đã gây một ấn tượng mạnh cho những cận thần của mình, và Ann cảm thấy thương hại cho họ, những người đầy tớ trung thành. Họ có quyền rời bỏ công việc trong khi Ann...

Dù sao đi nữa, kéo dài câu chuyện chỉ vô ích. Ann vừa nói vừa tiến về phía cầu thang:

- Ta nghĩ rằng thời khóa biểu của ngày mai - à không, hôm nay chứ (Ann vừa nhận ra rằng đã quá nửa đêm) - rất bận rộn, nên ta cho phép các người đi nghỉ.

Hai người đàn ông cúi rạp mình xuống, còn quân chúa Vereberg thì theo Ann về phòng. Bà nghĩ rằng khi chỉ còn lại hai người, công chúa sẽ thổ lộ tâm tình với bà. Giữa phụ nữ với nhau thì dễ nói hơn.

Nhưng mọi việc đã không xảy ra như bà Vereberg dự đoán, Ann để cho cô hầu thay áo cho mình mà không nói nửa lời. Không thể trách thái độ bức dọc của Ann mà là sự thờ ơ của nàng. Nếu thể xác của Ann ở tòa đại sứ thì tâm trí của nàng đang lang du ở một nơi nào khác, một nơi mà chỉ có Ann biết được...

Cô hầu suýt té khi Ann từ chối ly sữa và những cái bánh như thường lệ, và Ann nói với bà Vereberg khi bà đến gần Ann:

- Tất cả đã xong, cảm ơn bà.

Đây là một mệnh lệnh mà không ai có thể cãi lại. Một cách tiếc rẻ, Vereberg lui ra khỏi phòng, tay lau nước mắt!

Cuối cùng Ann mới được ở một mình. Ngã mình xuống giường nhưng không thấy buồn ngủ. Ann cũng cảm thấy là mình sẽ không thể ngủ được.

Nàng ngồi dậy, đi ra mở cửa sổ. Nàng đang lặp lại một cách hết sức máy móc những gì mình đã làm tối qua. Ann nhìn lên bầu trời. Roma vẫn không thay đổi, và đó là một thành phố bất diệt. Nhưng ở quảng trường trước mặt không còn tiếng nhạc, không còn những vũ công, và bầu trời thì giăng đầy mây đen... cũng như trong lòng Ann không còn sự thanh thản và trong sáng... Ann không muốn gì hết và cố hết sức để xua đuổi hình bóng Joe ra khỏi tâm trí. Ann lấy một quyển sách trên bàn, nhưng những hàng chữ nhảy múa trước mặt nàng. Đó chỉ là những hàng chữ nối tiếp nhau không hề có ý nghĩa. Vả lại, chuyện của những người khác không làm cho Ann quan tâm. Ann nghĩ rằng chưa ai trên đời gặp trường hợp như nàng.

Đưa tay vuốt mặt, mùi thuốc lá còn đọng lại trên những ngón tay làm cho kỷ niệm lại ồ ạt kéo về. Hiện giờ Joe ở đâu? Anh đã trở lại căn hộ ở đường Magutta chưa? Joe có nhớ đến nàng không? Điều chắc chắn là Joe đã nghe lời nàng, anh đã về ngay, vì nàng không trông thấy chiếc xe đậu ở gần tòa đại sứ. Ann hơi tiếc là Joe đã quá ngoan ngoãn như thế... Tại sao anh lại ở quá xa như vậy? Ann mong ước được nghe Joe nói và được nói với anh biết ngần nào. Nhưng than ôi! Đó là những điều không thể làm được!

Nếu Ann có một điều thuốc lúc này thì hay biết bao. Ann lục lọi mọi nơi mong rằng sẽ tìm thấy một điều trong hộp tủ nhưng vô ích. Nàng đi đi lại lại trong phòng một cách nôn nóng. Đêm dài này sẽ không bao giờ hết hay sao? Không, nàng không thể tiếp tục sống như thế này mãi được. Không sống trong khung cảnh lễ nghi gò bó của triều đình. Nàng phải kêu cứu, nàng phải bỏ

trốn, và chỉ có một người có thể giúp nàng thôi: người đó là Joe. Nàng sẽ viết thư cho Joe và anh sẽ cứu nàng như trước đây anh đã từng giải thoát cho nàng. Ann sẽ cho người mang thư đến cho Joe.

Nàng ngồi ngay vào bàn, lấy giấy, và chẳng bao lâu những dòng chữ tuôn ra dưới ngòi bút.

"Joe, em không biết mình có đúng khi muốn tâm sự cùng anh không? Anh là người bạn duy nhất của em, vì thế anh phải nghe em. Em biết mình rất vụng về vì đây là bức thư tình đầu tiên của em. Phải, Joe ạ, em yêu anh, yêu anh cuồng nhiệt đến độ những lời lẽ của em viết cho anh không thể nào diễn tả nổi tình yêu của em đối với anh.

Chắc rằng khi một phụ nữ tỏ tình trước là một điều không bình thường, hơn nữa, khi phụ nữ đó là một công chúa. Nhưng không hiểu sao em không cảm thấy xấu hổ vì tình yêu của em dành cho anh là một tình cảm trong sạch hoàn toàn.

Chúng mình đã bắt đầu nói dối lẫn nhau, những điều dối trá này lại cần thiết cho tình yêu chúng mình nảy nở. Nếu anh cho em biết rằng anh là phóng viên thì em đã dè dặt đối với anh và có lẽ em đã bỏ trốn ngay rồi. Và nếu thế thì em sẽ không được hưởng những giờ phút tự do tuyệt vời. Và nếu ngay lúc đầu anh biết em là công chúa Varosthénie, người sẽ kế vị ngai vàng thì chắc anh chỉ tôn kính em một cách lạnh lùng. Như thế cả hai ta đều không có gì để oán trách nhau. Em biết chắc là anh cũng yêu em. Anh sắp nói với em điều đó thì em đã ngăn cản anh để không phải đau khổ nhiều hơn nữa, vì anh ơi, những lời nói đôi khi có những quyền lực kỳ lạ! Vậy mà, anh có biết là em ao ước được nghe anh nói yêu em biết ngần nào... Trong vòng tay anh em cảm thấy sung sướng và em sẽ không có đủ can đảm để xa anh, nếu anh nói yêu em...

Anh yêu, có thể là em đã sai lầm. Bây giờ thì một mình trong căn phòng rộng lớn, xung quanh toàn những đồ quý này, em mới hiểu rằng em không thể sống thiếu anh... Ngày mai em phải rời Roma, nhưng nếu thật tình anh mong muốn, em sẽ ở lại! Em sẽ không làm phiền anh đâu, em hứa. Em sẽ đi làm và chúng mình sẽ chung sống với nhau trong căn hộ với một nhà bếp mà anh định thuê cách đây vài giờ. Em sẽ không còn là công chúa Ann, mà là 'Anya Smith' hay 'Smitty', cái tên dễ thương mà bạn anh đã gọi em.

Joe yêu quý, anh chỉ cần nói là em sẽ từ bỏ ngai vàng. Trước em, nhiều người đã làm như thế mà họ hoàn toàn không nuối tiếc. Anh đừng nghĩ rằng anh bắt em phải hy sinh nhiều khi muốn em làm giống họ: Em không phải sinh ra để làm công chúa mà là để thuộc về anh... Em đã chán ngấy cuộc sống vô vị này và anh là người duy nhất có thể đem đến cho em hạnh phúc đích thực.

Anh chỉ cần để câu trả lời của anh ở quán ăn của bà Maria, em sẽ cho người hầu của em đến lấy.

Em phó mặc đời mình trong vòng tay anh.

Em yêu anh

Anya."

Viết xong, Ann bỏ thư vào phong bì và không đọc lại. Điều đó vô ích vì nàng không muốn sửa đổi gì cả.

Căn phòng bắt đầu mờ mờ sáng ánh bình minh chỉ còn vài giờ nữa, mặt trời sẽ rực rỡ trên thành phố Roma. Không hiểu ngày mới sẽ đem lại cho Ann những gì? Bức thư vừa viết đã đem lại cho tâm hồn nàng một niềm hân hoan của buổi ban đầu...

Ann khẽ ngáp, nàng cảm thấy mệt mỏi. Chắc nàng phải ngã lưng một chút trước giờ thức dậy chính thức.

Ann giấu bức thư dưới gối và chìm ngay vào giấc ngủ đầy mộng mị.

Ánh sáng chói chang của ngày mới đánh thức Ann dậy, khi bà Vereberg kéo tấm màn cửa sang một bên. Cơn nhức đầu dai dẳng từ ngày hôm qua làm Ann khẽ rên lên. Nhưng Ann vẫn ngồi dậy và nhìn thấy ngay khung cảnh quen thuộc. Cuộc sống nhàm chán của nàng lại tiếp tục...

Trừ phi... Phải! Trừ phi Ann rời bỏ mọi thứ. Nàng nhớ đến lời kêu gọi tuyệt vọng mà nàng đã

viết cho Joe. Nhưng sáng nay nàng cảm thấy dự định của mình là quá điên rồ và không thể thực hiện được. Nàng bỗng nhớ đến bố mẹ nàng và sự lo lắng của ông bà.

Bây giờ thì Ann mới nghĩ đến gia đình và hành động của nàng trong hai mươi bốn giờ qua. Có lẽ nàng đã không phải khi bỏ đi như thế. Ann tưởng tượng ra khuôn mặt nghiêm nghị của cha nàng và nụ cười của ông khi nhìn Ann. Sự âu yếm và lo âu của mẹ khi tiễn Ann ra phi trường. Không hiểu bố mẹ Ann đã nghĩ gì khi biết nàng đã bỏ trốn. Đối với Ann bố mẹ có lẽ còn hơn cả nước Varosthénie, Ann không có quyền cầu cứu Joe.

Một cách buồn bã, Ann rút bức thư dưới gối ra, trong khi bà Vereberg cầm cúi đọc cho nàng nghe thời khóa biểu của ngày: những cuộc viếng thăm hôm trước bị dời lại vì “công chúa bị bệnh”, cuộc họp báo, cuộc viếng thăm cơ xưởng Blinari, bữa ăn trưa với phái đoàn ngoại giao, khai mạc triển lãm nông nghiệp và thực phẩm...

Ann lại rơi vào guồng máy lễ nghi triều đình, và vì nàng đã tự ý trở về nên nàng không có quyền chạy trốn nữa. Nàng đã bỏ lỡ dịp may của đời mình... Một lần cuối, Ann nhìn tên của Joe Bradley mà nàng đã viết nhanh trên giấy. Bức thư sẽ không bao giờ đến tay Joe... Ann xé bức thư một cách chậm chạp và để rơi từng mảnh một qua cửa sổ...

Như mọi khi, nụ cười xã giao lại nở trên môi nàng và với giọng bình thường, Ann trả lời bà Vereberg. Với tất cả mọi người, kể cả Ann, cuộc phiêu lưu vừa qua của nàng đã thuộc về dĩ vãng.

Chương XVI

TÂM TRẠNG CỦA JOE cũng tương tự như Ann. Mới đầu, anh định đi lại những con đường đã đi qua cùng với Ann, nhưng được một lúc thì sự ồn ào náo nhiệt của thành phố Roma làm Joe khó chịu.

Joe trở về nhà lục lọi mọi xó xỉnh mong rằng Ann đã để quên một vật gì đó, nếu vậy anh sẽ có cơ để gặp nàng.

- “Mình thật điên rồ” vừa ngồi xuống ghế Joe tự nhủ “dù sao đi nữa thì mình cũng không thể nào đến gần nàng”.

Joe uống nốt cốc rượu của Ann. Trên cốc vẫn còn một vết son của nàng, mùi son lại làm Joe khổ tâm hơn. Anh đã ôm nàng trong vòng tay và đã ngu ngốc đưa nàng trở về tòa đại sứ... Trong thâm tâm Ann (Joe chắc chắn như thế) nàng đã chấp nhận ở lại với anh... Joe còn nhớ giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy nước mắt của Ann khi nàng nói mình là đầu bếp giỏi. Joe hiểu rất rõ rằng nàng yêu anh nhiều đến độ nàng có thể theo anh đi bất cứ đâu, nếu anh yêu cầu. Vậy mà anh đã không có đủ can đảm. Hay là Joe nghĩ rằng mình không có quyền lợi dụng một phút yếu lòng để làm hại cuộc đời của một nàng công chúa?

Nỗi buồn trên mặt Ann đã làm Joe xúc động. Anh vẫn còn có cảm tưởng thấy sự hốt hoảng của nàng, Joe vẫn còn nghe những lời cuối cùng Ann. Những giọt nước mắt từ biệt của nàng đeo đuổi anh. Nàng quá yếu đuối và mỏng manh, chắc chắn là không thích hợp với nghề nghiệp của Joe.

Tình yêu của anh đối với Ann làm anh ngộp thở. Mặc dù họ nói dối nhau nhưng Joe biết chắc họ tin tưởng nhau hoàn toàn. Và đến giờ, Joe biết chắc là dù cho có chuyện gì xảy ra thì anh cũng sẽ không lạm dụng lòng tin đó nữa. Mặc cho cuộc phỏng vấn và năm nghìn đô la. Mặc cho những tấm ảnh Joe sẽ vứt chúng đi khi Irving đem lại. Anh sẽ tìm cách mượn ba mươi ngàn lira để trả lại cho Irving. Và lại Irving cũng không đến nỗi vô nhân đạo và Joe sẽ thuyết phục anh. Ngay cả Hennessy cũng không làm Joe sợ nữa. Anh sẽ bảo vệ bí mật của Ann cho đến cùng.

Con đường Margutta thức dậy với bình minh. Các ngọn đèn đường đã tắt và những chiếc xe lại bắt đầu chuyển động, các đài phát thanh lại tiếp tục làm việc. Đêm đã hết, Joe xuống uống cà phê, cố gắng không chạm mặt với chủ hộ Grovanni.

Vừa uống cà phê nóng ở quầy, Joe vừa nghe những người thợ chuyện trò.

- Hình như công chúa Ann đã bình phục... Thật ra căn bệnh của công chúa kỳ cục nhỉ. Ông nghĩ sao ông Bradley?

Joe lăm lăm một cái gì đó trong miệng làm cho những người thợ tưởng rằng anh đã đồng ý, họ lại tiếp tục bình luận. Bực mình, Joe thích về nhà hơn là ngồi lại ở quán cà phê. Dĩ nhiên là Joe không thể đi làm được: Anh sẽ nói gì với Hennessy đây? Anh cũng chưa biết, và lại anh cũng không quan tâm lắm. Tất cả đối với anh đều không quan trọng nữa. Giờ đây anh chỉ muốn ở một mình để nghĩ đến Ann.

Joe kéo một cái ghế ra lan can, dưới mắt anh Roma đang bừng dậy. Ánh sáng vẫn còn dịu dịu và một ít sương mù vẫn còn phảng phất đâu đây? Mệt mỏi, Joe ngủ thiếp đi. Nhưng Joe vẫn còn tỉnh táo để quay lại khi nghe cánh cửa phòng bật mở. Joe trông thấy Hennessy bước vào phòng, mặt rạng rỡ và chỉ hai bước Hennessy đã đến bên Joe. Năm lấy vai anh phóng viên, Hennessy hỏi ngay:

- Có thật là anh đã nắm nó không?

Bradley giật mình.

- Tôi nắm cái gì?

- Cuộc phỏng vấn độc quyền với công chúa.

Joe quay mặt đi, gương mặt bóng nhẫy của ông chủ bút làm anh ghê tởm!

- Không, tôi không thực hiện được cuộc phỏng vấn đó. Joe trả lời một cách chậm chạp.

- Sao? Không thể như thế được! Hennessy hốt hoảng hỏi.

Bradley đứng dậy bước vào phòng. Anh đã nhất quyết điều khiển cuộc nói chuyện giữa hai người:

- Ông uống cà phê nhé?

Hennessy khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tường và nói:

- Joe, tôi không thích bất cứ ai giễu cợt tôi.

- Ai giễu cợt ông?

- Anh chứ ai.

- Nhưng ông nói gì vậy? Joe làm vẻ ngớ ngẩn.

- Anh thừa biết rồi, Hennessy nói bằng một giọng bức bối. Trước hết, anh đã đến văn phòng của tôi và đề nghị sẽ viết một phóng sự độc đáo và độc quyền về công chúa. Sau đó anh biến mất. Và rồi, theo một vài tin tức, tôi được biết công chúa không hề bị đau ốm và nàng đang phiêu bạt trong thành phố.

Càng nói, Hennessy càng hăng và điều đó làm Joe cảm thấy thích thú, anh hầu như quên hẳn năm nghìn đô la. Cuối cùng, Hennessy nhún vai và nói:

- Anh quả là một anh phóng viên kỳ quặc. Bộ anh nghe theo tất cả những điều đàm tiếu ở ngoài đường à?

Nếu Joe không cao hơn Hennessy một cái đầu thì có lẽ ông ta đã nhào đến túm áo anh rồi. Nhưng quả thực, sự chênh lệch về chiều cao quá nhiều nên Hennessy chỉ nắm tay thôi:

- Phải, có quá nhiều dư luận... người ta nói đến một vụ đánh nhau ở một tiệm nháy trên sông và sự can thiệp của mật vụ Varosthénie. Rồi bỗng nhiên sự lành bệnh một cách kỳ diệu của công chúa... Tất cả những việc đó rất khớp với nhau, và bộ anh tưởng sẽ đoạt giải phóng viên xuất sắc nhất bằng cách lường gạt tôi à? Một giao kèo là một giao kèo, và bây giờ, ông bạn thân mến, bài phóng sự của ông đâu?

Cái ông Hennessy thật đáng thương! Có lẽ ông ta cứ tưởng rằng Bradley còn chần chừ chưa đưa bài phóng sự là vì anh ta còn muốn kèo nài thêm. Bradley vẫn thản nhiên khi thấy Hennessy chạy đến bàn lục tung đồng giấy tờ. Không tìm thấy gì, Hennessy quay sang lục túi áo vét của Joe để trên ghế.

Cuối cùng Joe nói:

- Tôi không có bài báo và cũng không có cuộc phỏng vấn nào cả!

Thật ra khi nói câu này, Joe rất thành thật. Anh đã không viết một hàng nào về cuộc phiêu du của công chúa Ann. Chỉ có những tấm hình, Joe sẽ dàn xếp để Irving sẽ không đưa chúng cho bất cứ ai. Nhưng Joe đã không nghĩ đến tình huống bất ngờ, ngay lúc đó, Irving mở cửa bước vào phòng Joe. Trên tay Irving cầm một chiếc phong bì lớn màu nâu:

- Joe ới, vừa nói Irving vừa cười một cách khoái trá, những tấm hình tuyệt đẹp. Sự hãnh diện rạng rỡ trên mặt, trong mắt và ngay cả hàm râu của anh.

Bradley tiến về phía Irving, giọng đe dọa:

- Irving!

Irving đứng khựng lại vì câu nói. Anh suýt ngã. Khi trông thấy Hennessy, chẳng hiểu Joe đang nghĩ gì. Chắc hẳn Joe đang trách anh vì sao không chào ông chủ bút. Lập tức, Irving tiến đến bắt tay Hennessy một cách nồng nhiệt.

- Chào ông Hennessy - Ông đến thật đúng lúc.

- Irving, Joe gọi một lần nữa lạnh lùng hơn...

Để buộc Irving im lặng, Joe giả vờ tiến đến chỗ anh, tay cầm ly rượu, và bỗng nhiên như vô ý, Joe đổ cả ly rượu vào người Irving. Một lúc sau, khi đã lấy lại bình tĩnh, Irving mới nói được:

- Anh sao thế, ốm à?

Bradley đã có đủ thì giờ lập một kế hoạch và tìm thấy một trong những cách hay nhất, khi chúng ta sai lầm, là trách người khác trước: - Người điên là anh mới đúng... Sao bỗng nhiên anh lại chạy sòng sộc vào nhà tôi và làm đổ tất cả thế?

Irving chẳng hiểu gì cả. Anh dậm chân:

- Ủa, tôi đâu có làm đổ gì đâu?

- Có chứ, Bradley cãi lại, tôi đã nhiều lần nhắc anh, anh không nhớ à?

Vừa nói, Joe vừa đưa tay “nặng” nhẹ cái phong bì trên tay Irving. Anh thở dài nhẹ nhõm. Anh vừa mới làm xong bước đầu tiên của kế hoạch. Bây giờ Joe phải cố gắng để Irving không nói hớ ra một câu gì. Nhưng hình như ông Hennessy đoán ra một điều gì nên ông không rời mắt khỏi hai người. Bradley bình tĩnh nói tiếp:

- Anh nhìn quần kìa. Bộ anh không bao giờ có thể ăn mặc như mọi người sao? Anh nên vào phòng tắm vò cho sạch đi...

- Ôi, tôi cóc cần... Sao, vừa nói đến đây Irving neho mắt với Joe, anh đã kể cho ông ta nghe về Smitty chưa?

Ông chủ bút tờ “Tin tức Mỹ” hỏi ngay.

- “Smitty” nào vậy?

Không còn cách nào khác: Irving thật ngốc, chẳng hiểu một tí gì. Thôi đành phải hành động thôi! Bradley thúc ngay cùi chỏ vào bụng Irving, anh chàng cúi mũi về phía trước và ngã sấp xuống kéo theo tấm thảm.

- Đấy, anh lại tiếp tục sơ ý rồi Irving. Vừa nói Joe vừa giữ chặt ban dưới đất. Anh hãy yên, để tôi và ông Hennessy nói chuyện. Hay là anh muốn vào phòng tắm để cạo râu, tôi thấy anh cần phải làm điều đó.

Ngồi dưới đất Irving xoa cằm: hoàn toàn nhẵn, có sợi râu nào đâu!

Ông Hennessy quá bức dọc, ông ấn mạnh cái mũ lên đầu vì thực sự hết chịu nổi, ông không thể chấp nhận nhân viên giấu cọt với ông như thế. Ông nói to:

- Sao, hai anh định diễn trò gì thế? Mấy anh định xin đi làm ở rạp xiếc à? Các anh định âm mưu gì vậy? Smitty là ai?

Joe không để Irving trả lời, anh nói ngay:

- À, một người bạn mà chúng tôi đã gặp. Hoàn toàn không quan trọng.

- Cái gì trong này thế? Vừa nói Hennessy vừa chỉ vào phong bì.

- Ồ, những bức hình về các cô gái xinh đẹp chụp chung với Irving đó mà, ông sẽ không thích đâu.

- Anh đừng lái sang chuyện khác, Hennessy cắt ngang. Khi anh đến văn phòng của tôi hôm qua...

- Vâng tôi biết... hôm qua lúc trưa tôi tưởng có một mối hay nhưng đã lầm. Chỉ có thể thôi. Tôi không có bài báo. Xin ông hiểu cho!

- Được rồi, Hennessy nói, ông đã quá chán anh chàng phóng viên này rồi. Dù sao đi nữa thì

hôm nay sẽ có một cuộc họp báo với công chúa, ở địa điểm cũ. Lần này chắc anh viết được bài báo của anh.

Sấp bước ra cửa Hennessy quay lại nói giọng đắc thắng:

- Anh còn nợ tôi năm trăm đô la đấy. Đừng quên nhé!

Bradley nói một cách rất tự nhiên:

- Ông đừng lo, cứ việc trừ vào lương của tôi.

Cánh cửa phòng đóng sầm lại làm rung rinh những ly tách để trên tủ khi Hennessy bước ra.

Irving phá lên cười. Anh chàng Joe này thật quá sức tưởng tượng.

- Sao, anh bạn thân mến, Irving nói sau khi đã nghe bước chân của Hennessy xa dần dưới đường. Người ta đã trả giá cao hơn cho anh phải không?

Joe nhìn bạn buồn thảm. Anh không còn đủ sức tức giận đối với những người chỉ chạy theo lợi ích cá nhân nữa. Joe đã quên là hai ngày trước đây, anh cũng đã thuộc vào hạng người này, Joe kéo tay Irving ngồi xuống giường, nơi mà Ann đã ngủ. Anh chợt nhớ đến điều này khi đã ngồi xuống và trong một khoảnh khắc Joe đau khổ đến nỗi cổ họng anh nghẹn lại không nói ra lời... một lúc sau anh nói:

- Irving, tôi không biết phải giải thích với anh như thế nào... Anh biết không, thiên phóng sự kèm theo ảnh... Anh biết chứ, chúng ta sẽ không có bài phóng sự kèm theo ảnh nữa.

- Sao vậy? Irving hốt hoảng hỏi.

Irving nuốt nước bọt. Thật oái oăm, nhưng anh bắt đầu thoáng hiểu... anh đã nghi ngờ khi Joe yêu cầu để họ một mình, nhưng Irving không tin vào tiếng sét ái tình có thể làm bạn mình từ chối năm nghìn đô la... Có thể, Bradley sẽ thay đổi ý kiến khi thấy những tấm hình. Irving lấy từng cái ra khỏi phong bì.

- Anh xem này, độc đáo chưa. Đây, bức hình chụp công chúa hút thuốc đầu tiên anh nhớ không? Còn tấm này nữa, đứng trước “bức tường hi vọng”. Còn đây nữa, tấm hình này sẽ khơi mào cho bài phóng sự “Những điều ước của công chúa có được toại nguyện không?”.

Phải, đó là những bức hình độc đáo. Nhưng đối với Joe chúng không còn tượng trưng cho mọi món tiền lớn, mà đó là những kỷ niệm tuyệt vời... kỷ niệm đẹp nhất của Joe. Một cách nuối tiếc, Joe xếp những tấm hình theo thứ tự và đưa cho Irving.

- Không, Irving ạ, tôi sẽ không sử dụng chúng. Lẽ dĩ nhiên, tôi sẽ ngăn cản anh bán chúng nếu anh muốn bán.

- Dĩ nhiên, Irving nói.

Nghe giọng nói của bạn, Bradley hiểu rằng anh có thể tin cậy vào Irving. Anh ta quả là vụ lợi nhưng chưa đến nỗi phải bán đứng bạn bè.

- Thôi Irving, chúng ta uống cái gì nhé.

Vừa rót rượu vào cốc Joe vừa hỏi:

- Anh có đi dự cuộc họp báo không?

- Còn anh?

- Có chứ. Nghề nghiệp mà.

- Phải, nghề nghiệp. Irving nhìn Bradley thông cảm. Thôi hẹn lát nữa gặp lại.

Khi Irving đi khỏi, Joe mỉm cười thanh thản. Dù gì đi nữa thì lát nữa anh sẽ gặp lại Ann, điều đó xoa dịu được phần nào vết thương lòng của Joe.

Chương XVII

KHI JOE BRADLEY đến tòa đại sứ thì phòng tiếp tân đã đầy người.

Những đặc phái viên và phóng viên nhiếp ảnh của nhiều nước đều háo hức tham gia buổi phỏng vấn này, nhất là sau tin đồn về bệnh tình của công chúa Ann.

Ở một góc phòng, người ta đã giăng một dây thừng từ bên này sang bên kia để ngăn các nhà báo với cái bục, nơi công chúa sẽ chủ tọa cuộc phỏng vấn. Joe đã len lỏi giữa những đồng nghiệp của anh và ngồi được ở ngay hàng đầu. Irving theo sau anh và nói khẽ:

- Thật đơn giản và thân mật phải không?

Joe không buồn trả lời, anh không có hứng để đùa lúc này. Sự thanh thản trước đây đã bị thay thế bởi nỗi buồn vô hạn. Anh muốn trốn tránh buổi gặp gỡ không hề hứa hẹn một niềm vui nào. Joe sắp sửa rút lui thì nhân viên tổ chức buổi họp báo tiến lên bục và nói:

- Thưa quý ông, quý bà, xin vui lòng đến gần.

Đám đông ồn ào lên, những phóng viên bắt đầu lấy sổ, bút và máy ảnh ra.

Đến lượt nhân viên nghi thức:

- Thưa quý ông, quý bà, công chúa Ann xuất hiện.

Đi đầu là ngài đại sứ rồi đến Ann, ông đang giới thiệu với nàng:

- Thưa công chúa, đây là những phóng viên báo chí.

Im lặng trùm lên căn phòng lên, Joe run từ đầu đến chân. Tay anh ướt mồ hôi và anh cảm thấy những giọt mồ hôi đang chảy dài xuống cổ. Cuối cùng, thu hết can đảm, Joe nhìn lên. Phải, đúng là Ann. Nhưng nàng hoàn toàn khác với Anya của anh... Nụ cười vô hồn nở trên môi dành cho mọi người. Những người mà nàng không hề quen biết, những người mà nghi lễ triều đình bắt nàng phải tiếp. Kiểu tóc mới của Ann được che khuất dưới cái mũ lông ôm gọn lấy khuôn mặt nàng. Mặc dù mặt Ann có vẻ xanh xao và hai mắt hơi trũng, nàng vẫn khả ái. Ánh mắt xa xăm của Ann nhìn vào đám đông. Sợi dây thừng giăng ngang là một biểu tượng: Không bao giờ Ann có quyền đến gần những người đứng phía bên kia.

Nàng đã biết trước những câu hỏi sẽ được đặt và cả những câu nàng phải trả lời. Nếu nàng có ngáp ngừng thì đã có ngài Đại sứ đứng gần nhắc rồi. Tất cả đều đơn giản và máy móc. Sẽ không có điều gì bất ngờ, và trong suốt cuộc đời nàng sẽ không còn gì bất ngờ nữa... Mặc dù trong phòng rất nóng, Ann vẫn cảm thấy lạnh. Ann ao ước được đánh đổi tất cả để được phép trở về phòng, chìm vào những kỷ niệm của nàng.

Dù sáng nay nàng đã quyết định, nhưng ý nghĩ về Joe vẫn tràn ngập tâm hồn nàng. Bao nhiêu câu hỏi về Joe được đặt ra. Ann không mong gặp chàng ở đây với những phóng viên khác. Có lẽ Joe không có đủ can đảm đến dự cuộc phỏng vấn. Vậy mà nếu Joe yêu nàng cuồng nhiệt như nàng yêu anh thì Joe đã chụp lấy thời cơ này để gặp lại nàng - cho dù lần cuối, và cho dù cuộc gặp gỡ lần cuối này mang tính chất hình thức.

“Lạy Chúa”, Ann khấn thầm, mắt nhìn xuống đất, “hãy cho con gặp lại chàng trước khi con ra đi”.

Sợ thất vọng, Ann nhìn lên trần nhà vẽ theo kiểu cổ và những bức tường được trang trí lộng lẫy, cuối cùng nàng quyết định nhìn thẳng vào đám cử tọa.

Ann cảm thấy mặt nóng bừng, chân nàng bủn rủn: trước mặt nàng, ngay hàng đầu Joe đang nhìn nàng trần trối và tuyệt vọng. Mối Ann mỉm cười mãn nguyện, mắt nàng ngời sáng và nàng cảm thấy hạnh phúc vô vãn.

Phải, chính là Joe Bradley, trong bộ complê màu xám của ngày hôm trước, vẫn cái ca- vát hơi lệch qua một bên, tóc hơi rối. Joe không thể nói gì với nàng, nhưng cả gương mặt chàng đều hiện rõ tình yêu cuồng nhiệt đối với Ann... Một thoáng, Ann lo sợ sẽ để lộ cho những người chung quanh biết tình cảm của hai người. Nhưng cả bà Vereberg, ngài đại sứ đến tướng Brovno, nhân viên tổ chức, không ai hiểu được ngôn ngữ thầm lặng của Ann và Joe...

Nàng thở phào và đến chiếc ghế dành cho nàng. Ann đã lấy lại bình tĩnh. Bây giờ thì nàng có thể hoàn thành nhiệm vụ nhàm chán của nàng rồi. Vả hi, sự chán chường cũng đã qua. Sự hiện diện cho dù cách xa, của Joe đã làm Ann yên tâm và sung sướng. Giấc mơ của nàng vẫn tiếp tục và nó sẽ tiếp tục mãi cho đến khi Ann không còn được thấy Joe nữa...

Nhân viên phụ trách về báo chí bắt đầu nói với các phóng viên:

- Thưa quý ông, quý bà, bây giờ công chúa sẽ trả lời những câu hỏi phỏng vấn.

Đại diện cho đồng nghiệp của mình, một phóng viên mở lời:

- Xin công chúa cho phép, chúng tôi rất vui mừng thấy ngài hoàn toàn bình phục.

- Tôi xin cảm ơn, Ann cúi đầu trả lời. *Cảm ơn.* Đó là những lời Ann đã nói với Joe khi anh gặp nàng trên chiếc ghế gần Forum...

Thật gần, nhưng cũng thật xa vời... Tay Bradley nắm chặt lấy sợi dây thừng đang dang trước mặt. Joe không có câu gì để hỏi, anh chỉ nghe và cảm thấy sung sướng mỗi lần nghe tiếng Ann.

Những câu hỏi tới tấp và những cây viết làm việc liên tục.

- Công chúa có nghĩ là sự hợp tác của hai nước sẽ thuận lợi cho những vấn đề kinh tế của châu Âu hay không?

- Tại sao, Joe tự nhủ, Ann lại phải quan tâm đến những vấn đề kinh tế của châu Âu. Nàng hoàn toàn bất cần ở tuổi nàng, vấn đề kinh tế chính trị không phải là mối lo hàng đầu. Ann đâu có nghĩ gì đến việc này khi lái xe trên các đường phố Roma!

Vậy mà, Ann vẫn trả lời bằng giọng nghiêm trang:

- Tôi tán thành mọi biện pháp mang lại sự hợp tác với châu Âu.

Tội nghiệp, nàng đã được dạy kỹ những câu trả lời. Những anh chàng phóng viên này thật điên khùng khi tin vào những câu trả lời đã được soạn trước này. Vậy mà vở kịch vẫn tiếp tục. Ở một góc phòng, một giọng nói vang lên:

- Xin công chúa cho biết ý kiến của mình về tình hữu nghị giữa các nước?

- Tôi tin, Ann nói, và tôi mong ước rằng tình hữu nghị sẽ làm cho các dân tộc gần nhau hơn.

Lần này thì giọng nói của Ann làm Joe sững sốt. Chàng có cảm tưởng là câu trả lời này dành riêng cho mình, Ann muốn biết rằng Joe có phụ lại lòng tin của nàng không? Có thể là câu nói của Ann không mang hoàn toàn ý nghĩa này. Nhưng Joe nghĩ rằng mình sẽ nói cho nàng biết là sự tin tưởng của nàng đã không đặt nhầm người. Joe hắng giọng, nhìn vào mắt Ann và bắt đầu nói:

- Thưa công chúa, tôi xin đại diện cho tòa soạn của tôi và xin phát biểu cho cá nhân tôi rằng... Đến đây, Joe bỗng thấy nghẹn ngào, nhưng anh vẫn cố gắng nói tiếp,... rằng công chúa sẽ không bị thất vọng.

Cặp mắt của hai người gắn chặt lấy nhau. Cả hai khi nói những câu dường như vô nghĩa này, đã loại bỏ tất cả những người chung quanh. Những kẻ lạ mặt đang nghe cuộc đối thoại đã trở thành những cái bóng vô hồn. Ann và Joe đã tìm được nhau trong đám đông. Khuôn mặt Ann rạng rỡ, nàng nói:

- Tôi rất sung sướng khi nghe ông nói thế.

Joe cảm thấy nhẹ nhõm, anh mỉm cười.

Cuộc phỏng vấn lại tiếp tục, và Ann lại trả lời như một cái máy. Nàng nghe thấy giọng nói của mình, nhưng tất cả những lời mà nàng thốt ra đều vô nghĩa. Trong đám cử tọa, nàng chỉ trông thấy Joe mà thôi. Nàng nhìn Joe như muốn mang theo tất cả những gì thuộc về Joe khi rời xa thành Roma. Ann bỗng như bừng tỉnh khi một phóng viên người Bỉ xen vào giữa Ann và Joe:

- Thừa công chúa trong tất cả những thành phố mà công chúa đã đi thăm, ngài thích thành phố nào nhất?

Đại tướng Brovno nhú mào, câu hỏi này không nằm trong chương trình và nó có thể có những hậu quả tai hại nếu công chúa không trả lời một cách khéo léo.

Ann do dự, từ trước cho đến tận tối hôm qua, nàng không hề có một sự phân biệt nào giữa những thành phố đã đi thăm, ở bất cứ chỗ nào cũng là sự đón tiếp nồng nhiệt, những cuộc tiếp tân, những bầu không khí giống nhau. Nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác.

Đại tướng ho lên để làm Ann chú ý. Ông nói nhỏ phía sau:

- Tùy từng nơi, mỗi nơi đều có cái đặc biệt.

Như một cái máy, Ann lặp lại:

- Tùy từng nơi, mỗi nơi đều có cái đặc biệt khó quên. Thật khó... mắt Ann chạm phải tia nhìn của Joe, và Ann thốt lên bằng một giọng thành thật làm mọi người ngạc nhiên:

- ... Roma...

Phải, làm sao nàng có thể do dự được, vì Ann lặp lại để cho lời nói của mình có giá trị hơn.

- Lẽ dĩ nhiên là Roma!

Những phóng viên phải cố gắng lắm để không vỗ tay nhưng những tiếng thì thầm tán đồng và thỏa mãn trong cử tọa cũng đã rất ý nghĩa. Các phóng viên rất hài lòng về câu trả lời của Ann. Trước sự vui mừng này, nàng mỉm cười: họ không hề biết điều gì và nàng có thể tiếp tục một cách bình thản cuộc nói chuyện của nàng với Joe:

- Trong ký ức của tôi, Ann nói tiếp bằng một giọng buồn buồn, tôi sẽ yêu mến những ngày ở thành phố này cho đến chết.

Ann không cần Joe phải trả lời rằng chàng đã hiểu lòng mình.

Hai mươi bốn giờ họ đã sống bên nhau là của riêng họ, và cả hai người sẽ yêu quý những giờ phút này mãi mãi. Những kỷ niệm này, khi được nhắc đến, sẽ là vũ khí của họ chống lại sự bất hạnh.

Một phóng viên, tò mò hơn những người khác hỏi:

- Mặc dù công chúa đã gặp phải cơn bệnh vừa qua hay sao ạ? Công chúa Ann gật đầu đáp:

- Vâng mặc dù tôi đã gặp phải cơn bệnh vừa qua.

Ngài đại sứ và đại tướng Brovno cảm thấy khó chịu. Họ biết rằng có một điều gì không ổn đang xảy ra trước mắt họ. Tất cả những lời nói của công chúa đều có ngụ ý khác thường mà họ không thể hiểu. Đã đến lúc nên chấm dứt cuộc phỏng vấn. Họ vẫy tay ra hiệu cho nhân viên phụ trách về báo chí:

- Những phóng viên nhiếp ảnh được phép làm việc.

Những ánh đèn flash tràn ngập căn phòng. Nụ cười xã giao lại nở trên môi Ann. Bỗng nhiên, nàng có cảm tưởng như có ai đang nhìn. Quay đầu lại, Ann trông thấy Irving đang bật quẹt^[10]. Gương mặt Ann thoáng vui nàng tiến về phía trước nhưng không dám bước qua sợi dây thừng ngăn cách, nàng ngừng lại. Nghi lễ đã kéo quá dài, ngài đại sứ nói:

- Cảm ơn quý ông, quý bà. Cảm ơn nhiều.

Ann bực mình về quyết định không hề có ý kiến của nàng: Nàng không muốn đi. Ann đang cố tìm cách kéo dài buổi nói chuyện, và nhất là đến gần Joe. Anh ngồi bất động và mắt anh buồn vô hạn. Không, họ không thể xa nhau mà không siết tay nhau một lần cuối. Bỗng Ann nảy ra ý kiến, một ý kiến mà nghi lễ không có quyền chống đối. Nàng sẽ bắt phải giới thiệu những phóng viên với nàng. Đó chỉ là một đòi hỏi hoàn toàn vô hại. Ann nói to:

- Thưa ngài, tôi muốn bắt tay một vài người đã tham dự cuộc nói chuyện hôm nay.

Và không đợi trả lời, Ann bước qua khoảng cách giữa nàng và các phóng viên. Ann len lỏi từ từ qua các hàng ghế, thỉnh thoảng nàng ngừng lại để nói một vài câu. Cuối cùng đến lượt Joe và Irving.

- Irving Radovich, phóng viên nhiếp ảnh, vừa nói Irving vừa đưa tay ra.

- Rất hân hạnh.

Irving đã rút cái phong bì nâu ra khỏi túi và một cách hết sức tự nhiên, anh nói:

- Xin cho tôi được phép trao cho công chúa một vài bức hình sẽ nhắc nhở cho ngài chuyến viếng thăm Roma.

Ann hơi do dự khi cầm lấy, và nói:

- Cảm ơn anh rất nhiều. Giọng nàng đầy vẻ biết ơn.

Người bên cạnh Radovich là Joe. Ann biết điều đó, từ đầu Ann đã theo dõi những cử chỉ của Joe. Vậy mà khi đến trước mặt anh, Ann vẫn xúc động. Trước khi nói, Ann đứng trước mặt và nhìn Joe đắm đắm: vì nàng không thể dùng lời, Ann muốn cho chàng đọc được tình yêu trong mắt, trên môi, trong cả con người nàng.

- Joe Bradley, anh tự giới thiệu, tòa báo “Tin tức Mỹ”.

- Tôi rất hân hạnh, ông Bradley.

Giọng nói cũng như mắt nàng ghen ngào nước mắt. Ann có cảm tưởng như mọi người đang rình rập và nhận ra cái siết tay kéo dài mà cả hai vừa trao cho nhau... Nàng phải rời xa Joe, mà không nói được gì thêm nữa...

Trong khi công chúa rời phòng nhanh hơn là nghi lễ cho phép, Joe vẫn tiếp tục nhìn theo nàng mà không biết tất cả các phóng viên khác đã ra về.

Anh đứng đó như trời trồng. Nếu anh di chuyển là chỉ để chạy theo Ann và đem nàng ra khỏi lâu đài đáng ghét này. Có lẽ Ann đã cố gắng không bật khóc để khỏi gây phiền phức cho chàng, và nếu thế thì Joe phải tỏ ra xứng đáng với sự hy sinh của Ann. Nhưng đối với Joe, điều đó khó hơn, vì anh chỉ là một người bình thường, không bị những nghi lễ quốc gia ràng buộc.

Khi bóng Ann khuất sau cánh cửa bằng đồng, Joe bước vài bước về phía trước rồi ngừng lại, không, anh không có quyền làm rắc rối đời nàng.

Joe quay lại, chân anh nặng chịch. Anh không nhìn thấy những nhân viên đang xếp lại ghế. Anh không nhìn thấy gì hết, chỉ biết là mình đang đau khổ vô vàn.

Qua những cửa sổ mở, tiếng chuông nhà thờ ngân nga. Nhưng Joe chỉ còn nghe tiếng chân mình trên nền đá, như hồi chuông ly biệt của mối tình tuyệt vọng.

AFI's
100
YEARS
100
MOVIES

BỘ PHIM Lãng mạn SỐ 1 CỦA ĐIỆN ẢNH THẾ GIỚI

Những người yêu điện ảnh đều biết tới bộ phim huyền thoại *Kỳ nghỉ hè ở Roma* ra đời năm 1953 với ngôi sao Audrey Hepburn và Gregory Peck. Trên cơ sở truyền phim của bộ phim lãng mạn nổi tiếng, cuốn tiểu thuyết tái hiện lại quãng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc của Ann, một nàng công chúa châu Âu ở thành Roma. Chuyến phiêu lưu phá rào của nàng công chúa đã nảy nở mối tình với một nhà báo Mỹ và dẫn dắt người đọc qua những ngả đường thành phố La Mã vĩnh cửu này.

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Chú thích

[\[1\]](#) Tức hoa ti-gôn.

[\[2\]](#) Lời chào bằng tiếng Đức, Anh và Pháp.

[\[3\]](#) Nhà thơ lãng mạn của Pháp cuối TK.18 đầu TK.19.

[\[4\]](#) Chúng ta đi đâu, thưa ông? (tiếng Ý)

[\[5\]](#) Hai khu nghệ sĩ ở New York và Paris.

[\[6\]](#) Phải đi mới thấy vừa làm sao? Vừa vắn. Đúng vậy.

[\[7\]](#) Kem.

[\[8\]](#) Perrault: tác giả của những truyện cổ tích Pháp.

[\[9\]](#) Chúc mừng - chúc hai bạn sinh nhiều con.

[\[10\]](#) Máy ảnh thời trước phải dùng lửa để tắt đèn flash.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>